

DEVİRİM İÇİN

Sayı : 4 3 Temmuz 1997
Fiyat : (KDV Dahil) 100.000.- TL

DEVİRİMCİ EMEK

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!..

DEVİRİMLER SÜRÜYOR!

PROLETARYA DEVİRİM İÇİN SAVAŞMALIDIR

Proletarya ne zaman ki, burjuvazi için bir sınıf olmaktan çıkarıp kendisi için bir sınıf olarak ortaya çıkarsa, o zaman devrimci sınıf niteliği kazanmış olur ve devrimci olur.

SAYI 4

GELECEK DENEYİMİNİN ÇELİKLERİ ÇATISMALARI

Yarılmış, bölünmüş, sömürgeci burjuvazi sınıf, burjuvazi için yaşamaya başlamıştır. O burjuvazi ne kadar uzatırsa ve ne kadar süzülürse, o kadar zorlu olacaktır.

SAYI 5

RP' ÜRDÜ ÇELİKLERİNİN ARDINDA NE VAR?

Birçok sorun ve bir de-ğil, biriken fazla partiyi kendi süzmesi olarak destekler ve indestegün bir-çok partiyi destekler, siy-asal ve toplumsal amaçla-rı gülmeye göre değişim gösterir.

SAYI 8

Devrim İçin Devrimci Emek
Onbeş Günlük Sosyalist Dergi
Yıl: 7 / Sayı: 4 / 3 Temmuz 1997

Sahibi: Emek Yayıncılık Adına
Temel Gülsay

Genel Yayın Yönetmeni
K. Önder İl

Yazı İşleri Müdürü
Aysun Bozdoğan

Abone Koşulları

Yurtdışı:

6 Aylık 1.000.000 TL.

1 Yıllık 2.000.000 TL.

Yurtdışı:

6 Aylık 120 DM.

1 Yıllık 240 DM.

Hesap No:

Temel Gülsay

İş Bankası/İSTANBUL

Sirkeci Şubesi 1047 30000 352274

Adres:

Hobyar Mah.

Cemal Nafiz Sk.

H. Fazıl Çiğli İşhanı D:63

Çağacıoğlu/İSTANBUL

Tel-Fax: (0212) 531 09 10

Avrupa Temsilciliği:

Ehrlhütten Karstas

Post-Lager 3000 Bern 1 Ann

İSVİÇRE

İsviçre Temsilciliği:

H. Kepenek

Rue Du Lac 15/A

1020 PENENS/LOSANNE

İSVİÇRE

Almanya Temsilciliği:

H. Arslan

Singerhoff Str. 9

4426 Dattmünd / Almanya

Baskı:

No-İl OBY

Genel Dağıtım:
BİR-YAY

Suna:

*Bir aylık aradan sonra yeniden sizlerle buluşmanın
kıvançıyla merhaba...*

Öncelikle 15 Haziran sayılı dergimizin sizlere ulaştırılmamasına nedenlerinden bahsedelim. Geçtiğimiz bir ay içerisinde tahmin edileceği gibi sosyalist basın üzerinde ve tabii dergimiz üzerindeki baskılar bittiriz hızıyla devam etti. Dergimizin emniyetin tahribatına ve aydın şaculalara ek olarak dergi büromuz hiçbir gerekçe gösterilmeksizin polis tarafından basıldı, arşivimiz, çalışmalarımız tahrir edildi, birci çalışanlarımız göz altına alındı. Yazı işleri müdürümüz Aysun Bozdoğan çalışmamız Sarpal Ünal hiçbir gerekçe gösterilmeksizin sudan nedenlerle tutuklandı. Aynı gün dergimizin teknik hazırlığına yapıldığı Ajans basılarak müşteri katologu, kitap ve broşür çalışmalarının orijinalleri, dergi dizisiyle ilgili dokümanların orijinalleri arama tatonajına geçirilmeden el konulmuştur. Genç Ekim Sanat Merkezi'ni de bakan polis 14 ün üzerinde misafir ve çalışanıyla birlikte DEĞİTADAP temsilcilerini de gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar çeşitli baskılara maruz bırakıldı. Genç Ekim Sanat Merkezi'nden Dha Makinasi, Daktilo, Fotoğraf Makinesi, resim ve diğlere el konulmuştur. Devrim İçin DEVRİMCI EMEK dergisinin bürosundan dergi arşivinin tamamı ve fotoğraf makinesiyle, filmler, fotoğraflar, dergi çalışmalarına tüyden el konulmuştur. Okurlarımızdan Şukru Önal tutuklanmıştır. Bu yazın ardından Genç Ekim çalışan arkadaşımız Nurettin Temel tekrar gözaltına alınarak ilayak ve işkenceye tabi tutularak yine hiçbir gerekçe gösterilmeksizin serbest bırakıldı.

Ötekilerimizde iç savaş yarattığı gerçeğiyle birlikte iç savaşın kuralları da eksiksiz olarak uygulanmaktadır. MGK kararları çerçevesinde hayata geçirilen tüm saldırılar yaşanmakta olan faşizmin hızla kanıtıdır. Sermaye düzeni ve onun faşist devleti artık ikenmiştir, omurunu daldırmıştır. Sistemin omru saldırı ve katliamlarla uzatılmaya çalışılmaktadır. Yarattığıma çalışandan sani gündemler de artık çözüm olmamakta, gündeminin ortasına iktidar sorunu ve sınıf savaşı gelip oturmaktadır.

Bu dönem proletarya için tarihin önemde bir dönemidir. Daha fazla özveri, daha fazla fedakarlık ve daha fazla cüretle faşist sistemi ulazıp emek, proletarya diktatörlüğünü kurmak isten hile değildir. Akat, çurama ve yokoluştur. Bugün "Ya Devrim Ya Ölüm" sloganının cisimleştiği ve halklarımızı dayattığı gündür.

Bir kez daha, özveri, fedakarlık ve cüret diyerek yeni sayımızda buluşmak üzere hoşçakalın diyoruz.

Devrim İçin DEVRİMCI EMEK

PROLETARYA DEVİRİM İÇİN SAVAŞMALIDIR

Burjuvaziye karşı sınıflar savaşının sarmına kadar tutarlı biçimde götürülecek birleşik sınıf olan proletarya sınıflar savaşında üstün gelmek için burjuvazinin karşısında örgütlü bir güç olmalıdır. Modern burjuva devletler ve modern sınıflar savaşında 'örgütlü bir güç' olmayan yeterli olmadı, savaş kazanmak için ise fazla bir şey ifade etmediği, sınıflar savaşının yakın tarihi tarafından doğrulanmıştır. Burjuva devletlerin totalitarist çizgide örgütlendiği modern burjuva devletlere karşı, sınıf savaşını kazanması için proletaryanın örgütlü bir güç olmasının yanında bir 'güç örgütü' olması yine aynı yakın tarihin tartışmasız sonucudur. Proletarya ile burjuvazi arasında iki yüz yıldır süren sınıflar savaşının bütün tarihi bir şeyi yeniden ve yeniden doğrulamıştır: proletarya ancak devrimci sınıf niteliğiyle bu savaşı kazanabilir.

Burjuvazinin sömürdüğü ve baskı altına aldığı sınıflar içinde, burjuva egemenliğe ve kapitalist düzene son verecek sınıf proleter sınıftır. Çünkü, proletarya bütün sınıflar içinde 'sanayinin has ürünü' olan tek sınıftır. Proletarya sanayinin 'has ürünü' olması ve üretim araçları karşısındaki sınıfsal konumu nedeniyle burjuvaziye yerinden edecek sınıftır, diğer ezilen sınıflar ise, burjuvazinin yerinden ettiği sınıflardır. Sınıfsal konumunu ve bütün bu özellikleri proletaryanın devrimci sınıfsal niteliğini biçimlendirir. Ama, bir sınıfın üretim araçları karşısındaki durumu, tek başına, o sınıf devrimci sınıf yapmaz. Üretim araçları karşısındaki konumlanış tamamen nesnel bir durumdur. Nesnel durum ise tarihi koşullar tarafından hazırlanır. Koşulların yanında sınıf savaşındaki konumlanış da hesaba katılmalıdır. Proletarya ne zaman ki, burjuvazi için bir 'sınıf' olmaktan çıkar da kendisi için bir sınıf durumuna gelirse, o zaman 'devrimci sınıf' niteliği belirginleşmeye başlar. Proletarya, potansiyel devrimci sınıf olmaktan çıkıp, devrimci potansiyel durumuna geldiğinde devrimci sınıf olarak tarihi süreci müdahalede bulunur.

Demek ki, proleter sınıf tarihi süreci müdahale edecek duruma ancak devrimci sınıf durumuna yükseldikçe gelecektir.

Kendi bağında, kendi ölümünü ilan edecek olan yıkıcı-devrimci öğeleri taşıyan eski toplumsal düzen, gelişmesinin belli bir aşamasında bir toplumsal devrimin kaçınılmazlığı ve zorunluluğuyla karşı karşıya gelir. Bu, sınıf toplumların değişmeyen zorunlu yasasıdır. Artık her tür gelişmenin önünde set olmaya başlayan eski üretim biçimi, bütün toplumsal ilişkileriyle birlikte yerine daha yüksek bir topluma getirecek olan toplumsal devrimin işaretlerini çok derinden, kendi temellerinden hissetmeye başlar. Bir devrim bütün belirtileriyle birlikte, tıpkı bir gök gürlemesi gibi en yavaş ve en sessiz biçimde gelir. Bu durumda eski ekonomik-toplumsal ilişkilere son verecek olan ancak devrimci bir sınıf olabilir. Devrimci bir sınıf olmayan, eski toplum yerini yeni topluma bırakmaz. Fakat, yeni toplum için eski topluma karşı savaş ilan eden sınıf, devrimci olmadan da savaşı kazanamaz. Kapitalist toplumda, eski ekonomik biçime son verecek olan devrimci sınıf proletaryadır. Kapitalizme son verecek ve yerine sosyalizmi getirecek olan devrimci sınıf proleter sınıftır. Proleter sınıf, burjuvaziye savaşı yalnızca devrimci olarak ve devrim yoluyla sonuca götürebilir.

Sınıf egemenliği bir sınıfın diğerine karşı mücadelesidir. Kapitalist toplumda burjuva egemenliği ezilen ve sömürülen ücretli emekçi sınıfa karşı mücadelesidir. Ücretli emekçilerin mücadeleye atılması ise, burjuva egemenliğe karşı bir savaş ilanıdır. Zıtların karşıtlığı ve birliği yansı kapitalist toplumda bütün biçim ve belirtileriyle görülür. Burjuva toplumu bütün yaşamı boyuncası sınıf mücadeleleriyle çalkalanır. Sınıf savaşları bazen örtülü, bazen açık olarak yürür; ancak savaş strektürü. Süreklilik kazanan sınıf savaşları sonucu, burjuva sınıf yıpranır, güçten düşerken, bunsu keskin, ezilen prole-

ter sınıf da devrimcileşir ve güçlenir. Ekonomik-toplumsal koşullar nesnel olarak her bakımdan ezilen sınıfların devrim zorunluluğunu dayatır. Tarihi koşullar, gelir-gelir-konut-güncün çözülmesinde olduğu gibi devrim yoluyla çözümlenmesini bekler. Devrim kapıya dayanmıştır.

Kapitalist toplumun bağında esen sınıf savaşları bir süreçtir. Ezilen sınıfın devrimciliği bu sürecin bütün evrelerinde, bütün alanlarında açık olarak kendini gösterir. Proleter sınıfın ister ekonomik mücadeleleri olsun ve isterse başka biçimlere bürünen pratik eylemleri olsun, ücretliler ordusu ancak devrimcileşerek ileri gidebilir. Devrim bir kere tarihin dönüştürdüğü birleşik kıldırıcı durumuna gelince, sınıf savaşlarına bütün alanlarında uygulanması gerekir. Sınıf savaşına hangi biçimi olursa olsun, ister sendikal biçim, ister politik biçim ve isterse ideolojik biçim, devrimci nitelik kazanır. Yani ezilen sömürülen ücretli emekçi sınıfın devrimci niteliği kendini en açık biçimde etkiyi herkesse kabul ettirir. Bu durumda proleter sınıfın sendikal örgütleri ve pratik mücadelelerinin diğer bütün biçimler artık ezilen sınıfın günlük yaşamı koşullarına iyileştirme araçları olmaktan çıkar, iktidar savaşına araçları olurlar. Bir devrim durumunda, devrim araçları olma görevini yerine getirmeyen proleterlerin bütün örgüt biçimleri, kapınılmaz olarak gerileşirler. Bu koşullarda yalnızca devrimci, ilericilik anlamına gelir. Çünkü yalnızca devrim ileri topluma götürebilir.

Son iki yüz yıldır süren sınıf mücadeleleri tarihi pratik olarak, somut olarak gösterdi ki, bir toplumda sınıf çatışmalarına yol açması için, o toplumun bağrındaki çelişkilerin bütünüyle olgunlaşmasına gerek yoktur. Koşullar bütünüyle olgunlaşmadan da sınıf çelişkileri, sınıf savaşlarına yol açabilir ve bu savaşlar sonucu proleter sınıflar iktidara gelebilir. Ekonomik ve toplumsal koşullar bütünüyle olgunlaşmadan da, karşıt sınıflar savaş bir iç savaş biçimini stablir. Sınıf mücadelesi bir kere bu noktaya ulaşırsa, proleterlerin ve bütün ezilen sınıfların mücadelesinin eski yöntemlerini kırarak devrimci yöntemlere geçiş, savaşı kazanmanın koşulu haline gelir. Mücadelede devrimci yöntemlere geçmeyenlerin yenilecekleri kesindir. Devrimin öncü sınıf olan proleter sınıf, mücadelede devrimci yöntemlere geçiş aynı zamanda bütün ezilenleri savaşa çekmek ve onları yönetmek için de zorunludur. Ancak devrimci yöntemlere dayalı mülkiyet bir ittifak, bir savaş ittifakı bütün ezilenleri kurtarabilir. Devrimcileşmek yalnızca proleter sınıfın ni-

telifi olmak ince çıkmakla kalırsa; aynı zaman da, tekelci kapitalist sınıfın egemenliğine son vermek ve kurtulmak isteyen bütün ezilenler de devrimleşmek durumunda kalırlar.

Kendisini ve bütün ezilenleri kapitalizmin sınırlı ve haksızından kurtarmak isteyen proletarya hedefine ulaşmak için, burjuva partilerinden ayrı olarak ve farklı niteliklere sahip ayrı bir parti biçiminde örgütlenir. Böylece bir parti, proleter sınıfın başmüfazzal ve devrimci sınıf çizgisinde örgütlenmelidir. Ancak teratli emekçi sınıfın başmüfazzal ve devrimci mücadele temelinde dayanan bir parti, ezilen sınıfların kurtuluşunu sağlayabilir. 20. Yüzyılın başından itibaren proleter devrimler döneminin başlaması, kendisini ilk önce emekçi sınıfın örgütlenme biçiminde belli etti. Devrimler döneminin başlamasıyla birlikte, dönem karşılaştıracak, emekçi sınıflar kurtuluşa götürecek parti ancak bir devrim partisi olabilir. Bu dönemde ortaya çıkan leninizizm ve leninist parti proletaryanın devrimci sınıf partisi olarak kendini devrimci proleterlere kabul ettirdi. Bütün bir yüzyıla damgasını vuran, her dönem boyunca gerçekleşen tarihin en etkin ve köklü değişimi ve devrimini gerçekleştiren politik hareket leninist partiler hareketidir. Komünist enternasyonal dönemi ve sonraki süreçte yüzyılın en etkin politik hareketi leninist partiler hareketinden başkası değildir. Leninist partiler, proleter devrimleri çağın urunu olarak dogru ve proleter devrimleri geliştirdi. Leninist parti sosyalizm mücadelesinde, proletaryanın en etkin silahıdır.

Proletaryanın devrimci sınıf niteliği paasmasında leninist partide belir. Emekçi sınıf devrimci bir partide örgütlenerek sarmaya karşısında bir "güç" olur. Proleterlerin devrimci sınıf partisinde örgütlenmesine karşı tavır alan ekonomizm, son çözümlenizde burjuvaziye hizmet eder. Burjuvaziye birlikte yaşamak isteyen, kapitalist kâleliğe huyun eksen köçür burjuva sosyalistleri ve burjuvazinin etkisindeki işçiler sıradaki olarak bir devrim sınıf partisi olan leninist parti ilkelere karşı mücadele verirler. Ancak devrim ve komünizm mücadelesinde kararlı oldukları, hedeflerine yalnızca leninist partiyle ulaşacaklarına bilirler. Bunun için ısrarla biçimde leninist parti ilkelere yaşamı geçirme mücadelesini gösterirler. Devrimci olmayan ve devrimci halden olmayan bir proletarya partisi sifra eşittir. Proletarya partisi gelişen devrimci ilkelere, marksizm-leninizm'den ayrı, devrimci ilkelere dayanmayan bir

proletarya partisi bir hüçtür. Proletarya partisinin devrimci niteliklerinin önemini en iyi ifade eden Karl Marx'tır:

"İşçi sınıfı partisi ya devrimci bir ya hiç bir şey"

Lenin tarafından ilkelere açıklanan leninist parti, Marx'ın söylediği devrimci partidir. Yüzyılın başından itibaren leninist partide örgütlenen proletarya, bu yüzden köstüce bir yüzyıl proletarya devrimleri yüzeyi yaptı. İlegal temellerde mücadele etmek durumunda kalan proletaryanın devrimci sınıf partisi, çok daha zorlu süreçlerden geçmek zorundadır. Devrim mücadelesi uzadıkça ve on yıllar boyu sürecek diye dış bir mücadeleyle gerekirdikçe, *öznen sınıflı* mücadeleyi gine alması ve devrimcilikten geri düşen pek çok proleter sosyalist ve sosyalist Türkiye'de son yıllarda kopan köçür burjuva örgütlerine kapıldılar ve gidip sosyal-reformist çizideki ÖDP, SİP ve EMEP'te örgütlendiler. Bu partileri komünistler ve burjuvazide örgütlenen işçiler-emekçiler artık *liberizm çizide* yürüyorlar. Burjuva-

Burjuvaziyle uzlaşma içinde olan liberalizme kaymış partilerde örgütlenen işçiler - emekçiler artık "hiçbir şeydir".

Birer düzen partisi konumunda olan reformist partiler, politikaları, nesnel komünizmi ve mücadelesini tamamen işçi sınıfına ve devrim karşı bir tutum içindedir. Fakat, politik olarak hiçler ve sifra eşitler.

Proletaryanın ve ezilen kitlelerin özgürlük mücadelesi açısından hiçbir anlam ifade etmeyen bu partiler,

"hiçten gelip, hiçe giderler".

ziyle uzlaşma içinde olan liberalizme kaymış partilerde örgütlenen işçiler-emekçiler artık "hiç bir şey"dir. Birer düzen partisi konumunda olan reformist partiler, politikaları, nesnel komünizmi ve mücadelesini tamamen işçi sınıfına ve devrim karşı bir tutum içindedir. Fakat, politik olarak hiçler ve sifra eşitler. Proletaryanın ve ezilen kitlelerin özgürlük mücadelesi açısından hiç bir anlam ifade etmeyen bu partiler "hiçten gelip, hiçe gider".

İşçilerin devrimci olmadıkları zaman, bir hiç olduklarının en somut kanıtı burjuva işçi sendikalarının sarmaya karşısındaki alakasızdır. Burjuva sendika liderlerini izleyen işçiler, bu yüzden, sarmaya karşısında en etkisiz komünistlerdir. Burjuva işçi liderleri, işçi sınıfını, proleter sınıfın çıkarları için mücadele eden tamamen maskelilerdir. Bu anlamda burjuva işçi liderlerini izleyen işçiler-emekçiler kendi sınıf kurtuluşlarından en uzak noktada bulunuyorlar. Sendika liderleri tarafından, burjuvazinin yedegine sokulan işçiler-emekçiler, sarmaya karşı kendilerini sarmaya zımlarına biraz daha güçlüce bağlanış durumdadırlar. İçine döşürüldükleri durumdan çıkmak için çok daha etkin bir mücadele gerekecektir. Bu durumda bile ancak devrimci görüşlere dayanarak kendilerini burjuva sendikaların prangalarından kurtarabilirler.

Türkiye ve Kürdistan devriminin içinde geçmekte olan bütün tarihi süreçlerin gelişmeleri, zayıflıkları ve güçlü yönleriyle Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı kendi bağrında taşıyor. Burjuvazi sol partilerin liderlerini bağrıdan çıkaran aynı işçi sınıfı, öte yandan Leninistleri ve militan işçi liderlerini de yine kendi bağrında taşıyor. Burjuva işçi liderleri ve sosyal-reformist liderler, burjuvazinin işçi sınıfı üzerindeki ideolojik etkisini ifade ederken, leninistler ve diğer devrimciler, işçi sınıfının devrimci hareketi ile bilimsel sosyalizmin birliğini ifade etmektedir. Devrimci partide örgütlenen işçi sınıfı, kurtuluş mücadelesinde çok şeydir; reformist partide örgütlenen ve burjuva sendika liderleri tarafından izleyen işçiler ise hiçbir şey. İşçi sınıfının kurtuluşunun, işçi sınıfının eseri-olması ancak devrim yoluyla olabilir. İşçi sınıfının kurtuluş mücadelesinde devrimci olan çıkarmı gereye kalır yalnızca, bir hüçtür.

İşçi sınıfı kendi kurtuluşunu, bütün ezilenlerin kurtuluşunu, Kurtuluşunun özgürlük mücadelesi karşısındaki devrimci görüşlerini ve enternasyonalist sorumluluklarını ancak devrimci anlayışa dayandırmalı. Devrimci sınıf partilerinde örgütlenerek, devrim için mücadele yaparak yerine getirebilir. İşçi sınıfı devrim için mücadele vermeli. Eski toplumu yıkmak ve yeni bir toplum olan sosyalist toplumu kurmanın biricik yolu devrimci mücadeledir. Çeşitli ülkelerde, sosyalizm geçişin biçimleri farklı farklı olabilir ve olmaktadır ancak, sosyalizme hangi biçim ile geçilirse geçilsin, bu geçiş ancak devrim yoluyla olacaktır.

Uğur GÖNDÜZ

BURJUVA DÜNYASININ

ÇELİŞKİLERİ

ÇATIŞMALARI

Türkiye'de burjuvazi on yıllardır iktidardadır. Burjuvazinin egemenliği altında, kapitalizm, bütün alanlarda egemen oldu. Kapitalizmle birlikte, kapitalizmin temel hareket yasaları da işlemeye başladı. Ücretli emek, kapitalist ilişkilerin temelidir. Bu temel zeminde emek-sermaye ilişkileri ve çatışmaları politik alana yansıdı. Kapitalizmin bütün alanlarda egemen olmasıyla birlikte, emekçilerin yoksullaşması, işsizliğin artması, çalışanların yarımandan emin olmaması, bütün emekçi sınıfların yaşam biçimi oldu. Yine burjuvazinin egemenliği altında, Kürdistan'ın ilhaki, Kürt Halkının soykırımı, asimilasyonu derinleştirildi; ulusal-sınıfsal banka en üst düzeye çıkarıldı. Burjuva egemenliği altında geçen bu on yıllar boyu, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitleleri ile Kürt Halkı örgütlendi, harekete geçti ve savaşa girdi. Halkların, tekelci burjuva egemenliği devrim ve kurtuluşunu gerçekleştirmeye savaşı, artık önlenemez bir yükseliş sürecine girmiştir. En sonunda, burjuva dünyasının yıkılışını ve halkların kurtuluşunun kaçınılmaz olduğu bir noktaya gelindi.

Devrimci bunalımın derinleştiği, devrimci çelişkilerin keskinleştiği son yıllarda, tekelci burjuvazi, gelişmelerini etkisiyle sarsılmamış durumda. Kesinlikle ne yapacağını bilmez durumda. Artık burjuvaziye yön veren düşüncü kaygılarıdır. Kaygılarında ise haksız değildir. Ezilen ve ezilen sınıfların mücadelesi ile Kürt Halkının mücadelesinin yoğunlaşığı, derinliği ve sertleşmesi, burjuvaziyi baklı olarak kaygılandırıyor. Emekçi kitlelerin, Kürt Halkıyla birlikte girişeceği bir devrim, şimdi gencel bir tehlike haline gelmiştir. Devrim güncelleştikçe, tekelci burjuvazi de, o kadar, yalnızca günü birlik düşünür olmuştur. Burjuvazi, en temel ekonomik ve toplumsal hedeflerini, uzun süreli değil, günü birlik yerine getirmeye yoluna gidiyor. Bunun için de kasasın en kısa sürede boşaltan, en avantajlı oluyor. Yarın neler olur, belli değil **günü yaşamaya** burjuvazinin temel politikası oldu. Yarından emin

olamayan burjuva sınıf, hiç değilse bugünkü günlerini yaşamaya bakıyor. Düşman üstüne doğru gelirken, oturup, yarınlar için plan yapmanın olanlığı var mı? Yarınları olmayan somut burjuva sınıf, bugün için yaşamaya bakıyor. O, "bugün" ne kadar umutsuzsa ya da sayısız ertelenirse, o kadar mutlu olacaktır. Bu durumdaki eski bir egemen için, bu kısa mülüluğu için, gözle alamayacağı kötülük vardır. Yıkılıp gitmekte olan sınıftaki bütün sınıflar gibi, yeniyi, doğmakta olan engellemek için o güne kadar görülmemiş kudurganlığa kalkışabilir. Türkiye egemen güçlerinin, son yıllarda içinde buldukları durum tam da budur.

Egemen olan için, tekelci burjuvazi için günü iyi geçirme politikası, küçük mülk sahipleri, orta sınıflar ve bütün küçük burjuvalar için ise **kendini kurtarma** olarak kendini gösteriyor. Biraz para biriktiren, bir ev sahibi olan, biraz kendini geçindirecek işe giren ya da kendini asgari düzeyde geçindirecek maddi olanaklara sahip olanlara "kendini kurtaran" gözyüze bakılıyor. Böyleleri kendilerini kimden ve neyden kurtarıyorlar? Bunun yanısıra şunu da belirtmek gerekir: Kapitalizmin banal bir o derece derin ve toplumsal sonuçları

lesine yığın ki, bu ortamda ayakta kalan ya da ayakta kalmasını sağlayacak maddi olanaklar bulunanlara "kendini kurtaran" gözyüze bakılıyor. Kapitalizmin süregelen ve yığın ekonomik-toplumsal bunalımı karşısında hiç bir emekçi ve küçük burjuva yarımandan emin değildir. Kendilerini her geçen gün yığın gözyüze kapitalizmi yakmayı göze alamayan küçük burjuvalar, en azından kapitalizmin yığın sonuçlarından kendilerini kurtarmak için mücadele veriyorlar. Ne var ki, kapitalizm ayakta kaldığı sürece, kapitalizmin temel yasaları ve yığın sonuçları da işlemeye devam edecektir. Sermayeye birikim yasaları işlemeye devam edecektir. Bu yasaya göre, sermaye daha çok elden, daha az ele doğru olacaktır. Bunun küçük burjuva için anlamı şudur: Kendini kurtarmak için izlediği yolun sonunda doğru gitmek. Kapitalizmin devamı, küçük burjuvazinin yıkılışı olacaktır.

Kapitalizmin sınıfları içinde yalnızca proletarya, bugüne son vermesi ve **yarını kurtarmak** için mücadeleye verir. Proletarya açısından, bugünü ya da kendini kurtarma söz konusu olmaz, çünkü "bugün" proletarya açısından başka, somut ve zalem demektir. O halde "bugünü" kurtarma, proletarya için, kendi kitleliği ilkesinde devam edecek olan burjuva düzeni devarı ettirmek anlamına gelir. Proletarya için kurtuluşun temel koşulu "bugünü" yıkma"dır. Küçük burjuvazinin, "kendini kurtarma" bireylik ilkesi, kurtuluşu ancak bir sınıf olarak devam etmekte mümkün olan proletarya için çok yabancısıdır. Kapitalizm altında, hiç bir ücretli, emekçi "kendini" kurtaramaz. Olsa olsa, biraz daha sürer.

Proletarya, bütün ezilenleri kurtarmadan kendini kurtaramaz. Proletarya, kapitalizme karşı mücadeleye verirken, bütün ezilenleri kurtarmak için mücadeleye elverişlidir. Bu ise proletarya için tarihsel bir öncelik görevidir. Proletarya ve ezilen halklar için kurtuluş örgütü mücadeleden geçer, savaştan geçer. Kapitalizmin temel çelişkileri, kapitalist bunalımın yığın sonuçları her geçen süre içinde, emekçi sınıfları biraz daha kesin bir savaşa itiyor. Nesnel koşulların ve devrimci mücadelenin etkisiyle aygırı kalkan Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri ile ezilen Kürt Halkı, kendi kurtuluşuna, kendi ortak eseri olarak gerçekleştirmeye kararlıdır.

Tekelci burjuvazi, emekçi sınıfların ve Kürt Halkının "sıttan gelen" devrim dalgasını kırmak için, önce kendi içinde bir karşı-devrim

Bir değişik aralarında kesici sınıfsal tavarda birbirine karşı fark vardır!

cephesi oluşturdu. Bunun için de, burjuva dünyasına dahil olan herkes, halk kitlelerine karşı ortak "konsensus" gitti. Böylece 12 Mart ve 12 Eylül askeri faşist dikatörlikleri altında bile gerçekleşmeyen bütün sınırlı em ve haksız sınıfın iş ittifakı, devrimci dünya ve iş savaş koşullarında gerçekleşmiş oldu. Kendi aralarındaki anlaşmaya ve ittifaka rağmen, egemen güçler kendi sınırlarında "kavgaya" giriştiler. Egemen sınırlı sınıf kendi içindeki "kavgası" bir süre daha devam edecektir. Ama eskisine göre daha şiddetli ve yoğun olacaktır. Egemen sınıfın kendi "iş savaş"ının bir nedeni en kısa süre içinde en büyük varlığını yitirmek ve en büyük serveti kaybetmektir. Burada artı-değerin bölümü olan kâr, faiz ve rantın paylaşım kavgası varılıyor. Bu paylaşımında en büyük payı alanlar, politik olarak da diğerleriyle yer değiştirmek ve ekonomik gücüne denk bir politik kurum sahibi olmak istiyor. Örnek vermek gerekirse, eskiden "düdüncü güc" olarak nitelenen basın, şimdi büyük bir ekonomik güç olarak, birinciler arasında yerini aldı ve buna denk biçimde politik güç olarak da ikinci güç olmak istiyor ve bunun mücadelesini veriyor. Bedel bir anlamda, medya tekelleri artık ekonomik olarak da, politik olarak da birinci sınıflarda yer alıyor. Artık burjuva partileri, üniversiteler, parlamento, ordu, polis, belediyeler, valiler, hükümetler medya tekellerinin önünde eğilmek durumundadır. Ancak, tekelci güçler arasındaki savaş sona ermedi, devam edecektir.

Proletaryadan gasp edilmiş olan artı-değer, emeğin yarattığı toplumsal serveti, kendi aralarında paylaşma ve bütünün kaynaklarını "guc kavgası", egemen sınıfın ve devletin içinde bulunduğu bütün durumu ve esas durumu izah etmez. Egemen sınıfın iş yapma, çelişkilerini, sorunlarını, gerginliklerini etkileyen ve buna yol açan başka bir olay var; bu dış baskıdır. Dış baskı, devrimci sınıflardan geliyor. Proletarya, egemen sınıf ve devlete karşı, dıştan bir saldırıyı artırdıkça, bunun sonucu olarak, burjuva dünyasında o kadar sorunlar, kavgalar ve gerginlikler olacaktır. Proletarya tarihsel olarak, seldin konumundadır.

Tekeleci güçler ve bütün burjuva dünyası, kendi içinde bir konsensus, giderken bundan aldığı cesaretle, emekçi sınıflara ve Kürt Halkına karşı "tepeykin" bir burjuva iş savaş başlatırken, bu işin kısa sürede biteceğini sanıyorlardı. Savaşın uzayıp, uzun savaş özelliği kazanması karşısında sendeletiler. Savaş uzadıkça, emekçi sınıflar, burjuva iş savaşına, proleter devrimci iş savaşına yanıt verdikçe; bu aranda, sömürücü sınıfın iş bunalımları, çelişkileri arttı ve en sonunda kendi "iş savaşları" bunalımına girdi. Sermaye partilerinin kendi aralarındaki çelişkiler ve sınırlı güçlerin yanında, tekelci güçlerin kendi aralarında çelişkiler ve çatışmalar ile orduyla ve işçi burjuva güçler arasındaki çatışmalar ve burjuva dünyasını baştan başa etkileyen güc kavgaları, önümüzdeki dönemde ileri düzeyde varacaktır. Daha şimdiden, devlet ve bütün burjuva dünyası, kendi içinde çok gergin durumdadır. Buna Türkiye ile uluslararası ilişkiler arasındaki gerginlikleri ve çatışmaları da eklersek, ortaya, çok daha geniş boyutlu bunalım çıkar. Bunun ana nedeni, devrimci mücadelenin yükselmesi, devrimin bölünemez yükselişi ve burjuvazinin, devrim karşısında çaresiz duruma düşmesidir. Burjuva dünyasının içine girdiği "iş savaş" devrim zafere ulaşana kadar süren bir süreçtir.

Burjuva cephesindeki bütün bunalım daha iyileşmek için RP ile ordu arasındaki çatışmayı ele alalım. Emekçi kitlelerin baskı altına alınması, katledilmesi, Kürt Halkının, kültürüne yönelik politikasında, ordu ile RP tam bir uyum içindeyken, aralarındaki çatışmanın hatta birbirlerini bir "iş savaş" tehdit etmelerinin nedeni nedir? Bunun bir yönünün, toplumsal servet paylaşım kavgası ve güc (refuz) kavgasıyken, esas nedeni ise iş baskıdır, yani emekçi sınıflardan gelen dış baskının yarattığı çelişkilerdir. RP ile ordu arasındaki çatışmanın temel amacı, bir bütün olarak kapitalizme ve işsizliğe karşı verilen, halkların devrimci savaşının hedefini saptırmak; emekçi kitleleri sınırlı, sakte düşmanlar yaratarak öldürmek ve ayrıca olarak devrimci iktidarı atlatmak. RP ile ordu arasındaki kavganın temelinde, halkların iktidar mücadelesini engellemek yattığını anlamayanlar, bundan sonraki politik hileleri de anlayamazlar. Bir düşünün, RP ile ordu hangi temel konuda anlaşmıyorlar; ya da DYP ile ANAP ve MHP ya da, CHP, DSP ile RP ve DYP arasında, temel toplumsal tavırda herhangi bir farklılık var mı? Bütün bu partiler, ordu, polis ve öteki burjuva kurumlarının arasında, toplumsal tavırda ayrılık yoktur. Ama, devrimin bölünemez olduğundan ileri gelen tam bir panik var. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler ile bütün sınırlı em ve haksız sınıfın arasında, gerçek iş savaş hedefini saptırmak, emekçi kitleleri yermek için artık daha sık biçimde kendi aralarında bir "iş savaşları" söz etmeye başladılar. Cesayir örneğine bunun için başvuruyorlar. Ne var ki, Kürt Halkının hakkı devrimci savaş, Türkiye emekçi sınıflarının devrimci iş savaş, ege ne güçlerin Cesayir örneğine başvurması tam engelliyor. Diğer Cesayir ün-

RP ile Ordu arasındaki çatışmanın temel amacı, bir bütün olarak kapitalizme ve faşizme karşı verilen, halkların devrimci savaşının hedefini saptırmak; emekçi kitleleri sınırlı, sakte düşmanlar yaratarak öldürmek ve sonuç olarak devrimci iktidarı atlatmak.

RP ile ordu arasındaki kavganın temelinde, halkların iktidar mücadelesini engellemek yattığını anlamayanlar, bundan sonraki politik hileleri de anlayamazlar.

nerinin hızla tekrarlanacağı söyleniyorsa, bu, devrimin eli kalığında olduğunun başka bir kanıtıdır.

Halkların savaş ve devrim tehdidi, şu egemenleri ne hale getirdi. Egemen güçler, bugüne kadar hiçbir kadar birisine düşmemiş ve il dalası hiç bu kadar soğuktan çıkmamıştı. Egemen sınıfın ve kapitalist ilişkilerinin çökmesiyle, korkmuşluğu hiç bu kadar kendini bütün açıklığıyla göstermemişti. Toplum, hiç bu kadar politize olmamış, sınıflar hiç bu kadar belirginleşmemiş ve karşı sınıfların savaş hiç bu kadar keskinleşmemiş ve şiddetlenmemişti. Burjuva iktidar ve üst yapı kurumları, tarihinin en şiddetli sarımsıma geçiyordu. Bugün, dünyada, kaç ülke var ki, bir faşist askeri darbe tehdidi, bu kadar güçlü olarak kullanılsın. Toplumun, bu kadar politize olarak hareket halinde olduğu, dünyada başka ülke var. Türkiye, dünyada çelişkilerin çok keskin olduğu, bu nedenle çatışmaların iş savaş biçiminde sürdüğü ülkelerin başında yer alıyor. Türkiye'nin iş savaşları hali ve günlük olarak söylenen "darbe" sözleri ve tehditleri bütün dünyada da yakından izleniyor. Bütün kanıtlar, bütün göstergeleri ve bütün sonuçlarıyla "tepede bunalım" var.

Gerçek iş savaş olan sınıflar savaşını zorla ölmek ve emekçi sınıflar ile Kürt Halkının dış baskının yarattığı bunalımdan ve gerginlikten, burjuva dünyasını kurtarmak, topluma rahat nefes alanlık bir ortam yaratmak için küçük burjuva sol partilerin, burjuva sendikacıların ve meslek odalarının başlattıkları girişimler, her seferinde başarısızlıkla sonuçlanıyor, ama, aynı sınıflar yeniden

tekrarlanıyor. Sınıfal çelişkilerin ve sınıfsal çatışmaların bu kadar keskin olduğu, toplumun Ya Devrim Ya Öldüm noktasına geldiği bir durumda, "toplumsal barış" peşinde koşanlar, ancak işçi sınıfına karşı, burjuvazinin yanında yer alırlar. Tepede bunalmıyız, aşağıdakiler ise sürekli sokaga çıkıyorlar. Bu durumda, ya emekçi kitlelerin yanında saldırmaya ya da emekçi kitlelere karşı tekelci güçlerin yanında. Karşıt kutuplar arasındaki sert karakterdeki savaşa, dilme ve barışçı yol önerisi, devrim ve halkların kurtuluş davasına karşı açık tavır alıştır.

Burjuva emekçilerin, küçük burjuva teknik elementlerin, küçük burjuva sosyalist partilerin, toplumdaki ve burjuva dünyasındaki gerginlikleri önlemek istemelerinin esas nedeni, devrimin zafere ulaşmasıyla birlikte, kendilerinin de eski konularını sürdürmemeyesekleri bağtındaki endişeleridir. Fakat, sınıflar arasındaki sert iç savaş ve bunun burjuva cepheye yarattığı bunalım, çok kısa sürede kendini bu "barış söylemi" üstünde de hissettirecektir. Çünkü bir savaş, hele bir iç savaş, kurulu tüm ilişkileri ve düzenleri altüst eder. Bizim sınıflara düşkün küçük burjuvalarımız da bundan payını alsaktı. O zaman, bugünkü tavrlarını bırakarak, dayandıkları düzeni korumak için, sınıflar savaşına daha sıkı biçimde girmek durumunda kalacaklardır.

Devrimci çelişkilerin keskin olması, emekçi sınıfların savaş sürdürme ile kararlı olmasını burjuva cepheye yarattığı gerginlikler, endişeler ve çelişkiler kendini Türkiye ile AT emperyalizmi arasında da gösteriyor. AT ökelecinin uzun zamanlar, insan hakları vb. konularında Türkiye'yi eleştirmesi, Türkiye'nin AT üyesi olması, bu sorunları aşmama bağlı olduğunu söylemeleri, sınıflar mücadelesinin, kendini uluslararası alanda hissettirmesidir. Türkiye ile AT ülkeleri, hatta ABD ile ilişkileri insan hakları ihlalleri konusunda sık sık gerginleşiyor ve hazin bunalım içine giriyor. ABD emperyalizminin ve AT emperyalizminin sorunu, insan haklarının ihlal edilmesi ve Kürt sorunu değildir; halkların temsil yagsız ve politik sorunlarının birikmesinin, bir devrimci gündeme getirmesi, emperyalizmin, Türkiye'ye olan asal ilgisinin nedenidir. Emperyalistler, eğer bugünden peşitli hile ve oyunlarla ölenemezse, bir süre sonra herkesten, bir devrimci iktidarı kurulmasıyla yüz yüze kalacağını çok iyi biliyorlar. İşte bu nedenle, Türkiye'ye bası yapıyorlar gibi görünüp, aslında, emekçi kitleleri kendi politikalarına çekmiş ve böylelikle de devrim tehlikesini savuşturmuş olacaklarına düşünüyorlar.

Devrim tehlikesi devam ettikçe, emperyalistlerin yakın ilgileri daha da artmaktadır.

Türkiye egemen güçlerinden, son dönemlerde AT üyesi olmak için bu kadar gayret etmeleri, iç savaş kazanmak için daha fazla uluslararası güçte basılarına amaçlarından öeri geliyor. Derin, kalıcı ve keskin ekonomik bunalım keskin emek-sermaye çelişkisi, Kürt Halkının ayaklanması, devrimci savaşın süreklilik kazanması vb. etkilerini gözünde bulularakın tekelci güçler, savaş kazanmak için sınıf mücadelesinin uluslararası niteliğini öne çıkarmaya çalışıyorlar. Sürekli olarak uluslararası platformlarda dile getirdikleri "teker hepimizin ortak sorunudur" tezinin nedeni, Türkiye ve Kürdistan'daki devrimci güçleri ezmek için, daha fazla emperyalist destek istemektir. Yine Türkiye'nin, dünyada meydana gelen bütün haklı halk savaşları ve devrimci sınıf savaşları karşısında, sürekli emperyalizmin ve gericiliğin yanında yer alması; desteklediği ülkelerin, desteğini almak içindir. Türkiye'nin, iç savaş kazanmak için uluslararası burjuvaziyle dayanışma içinde olma gayretleri ve hedefleri, bu savaşın kendi gücüyle kazanamayacağına başka bir itirazdır. Bu savaş uzadıkça, o arada, burjuvazinin bunalımı, çelişkileri, tahir konusu ve devrim karşısındaki acizliği iyice keskin ve belirgin hale gelecektir. Türkiye, upki bir zamanlar, Kore'nin, İspanya 1986 sonu olarak Peru'da burjuvazinin, devrimci güçleri ezmek için, uluslararası gücün harekete geçmesi örneğinde olduğu gibi bir durumun gerçekleşmesini istiyor. Komünite ve İspanya iç savaşında, burjuva sınıf egemenliğinin uluslararası niteliği hne çıktı. Bu örneklerde, burjuva egemenliği, ancak bütün burjuva ülkelerin ortak güçleri ve olanaklarıyla sağlandı. Türkiye, aynı biçimde, Türkiye ve Kürdistan devrimini ezmek, iç savaş kazanmak için bir an evvel AT'a girerek istiyor. Böylece AT birleşik olarak devrimci ezecektir.

Bugüne kadar, Türkiye'nin içerde uyguladığı baskı ve faşist darbelerin arkasında, hep Avrupa emperyalizmi ve ABD emperyalizmi vardı. Bugün de durum aynıdır. Ancak, bugünden sonra, farklı nokta gu olacaktır: Türk tekelci sermayesinin sürdürdüğü airtat egemenliğinin uluslararası niteliği çok daha belirgin olarak öne çıkacaktır. Çünkü, Türkiye ve Kürdistan'daki halk devrimci ve sosyalizm hedefi, yalnızca işbirliği tekelci güçlerin iktidarlarını yıkarakla kalmasıyla; aynı zamanda emperyalizmin buradaki egemenliğine de son verecektir. Devrim bütün emperyalist-kapitalist dünyayı karşısına alarak ilerleyecek; emperyalist-kapitalist dün-

ya, devrim karşısındaki birleşik olarak hareket edecektir. İşçi sınıfına ve halklara karşı, gerici burjuva ittifakı şiddetle güçlendiriliyor. Türkiye, bunun daha fazlasını istiyor. Çünkü, devrimci savaş sürekliliğini sürdürdüğü, kendi iktidarı hep tehlike içinde kalmaktadır. Burjuvazi bir an evvel, bu tehlikeyi savuşturmak istiyor. Bu yüzden, AT emperyalizmine, onun istediği koşullarda teslim olmasız hane de ramadadır.

AT emperyalizminin, daha dünden Türk Halkına, Kürt Halkına ve diğer halklara baskıladığı tuzak iki yönlüdür; birinci yön, silahlı mücadele yürüten ve devrimci safere ulaşmaya kararlı olan devrimci güçleri tecrit ederek ezme, öte yandan ise küçük burjuva demokratları ve bütün kendi sınıflarına düşkün darbecileri, yüksek yaşam standartları ve demokrasinin yüksek standartları ile yutana çekmek ve böylece buradaki egemenliğini güçlendirmek ve sürekli hale getirmek. Bugünden göüp Avrupa'nın kapılarını çalan DİSK, Türk işçi ve diğer burjuva müttefikleri arasında, bunlarla, halklarımız daha fazla AT emperyalizminin egemenliğine sokmuş oluyorlar. AT ise kendi uygun gördüğü bir zamanda, Türkiye halklarına ve Kürt Halkına karşı referandumla daha şiddetle kazanmış olacaktır. Aynı oyun daha önce İspanya'da ve Portekiz'de oynandı. AT emperyalizmi, ne insan haklarını ne de Kürt Sorununu çözecektir. AT emperyalizmi, çok yönlü tuzaklarla, halkların kurtuluş mücadelesini yok etmeyi hedefliyor, RP İslam dünyasına başvururken, diğer burjuva güçler AT ve hatta dünyasına başvururken, aynı amaca hizmet ediyorlar; halkların devrim mücadelesini, uluslararası burjuva ve gerici güçlerin birleşik çabasıyla ezme. İkiden gelen saldırıları yok etmeyi hedeflediği; devrimin kendisidir.

Devrimin keskinleşmesi, mücadelelerin sertleşmesi, savaşın uzun savaş biçimini alması, burjuva ilişkilerin tümünü bozarak boya bunalıma sokuyor. Devrimin ilerlemesi, egemen güçlerin birbirine düşmesini sağlıyor. Karşı-devrim cephesi, devrim karşısında aciz durumda, yalnızca günü kurtarmaya bakıyor. Fakat mücadeleye geçen her gün, burjuva dünyasının kağıtması yıkılışını hızla daha yaklaşıyor. Egemen güçlerin birbirine girmesi yani "tepede bunalmı" devrimin koşullarının olgunlaştığının başka bir kanıtıdır. Koşulları her yönde olgunlaşan devrimci durumu, bir devrimci sonuçlandırmak, proletaryanın ve devrimci öncülerinin, savaş ve örgütlenme yeteneğine bağlıdır.

Cihan YILDIRIM

RP – ORDU ÇEKİŞMESİNİN ARDINDA NE VAR?

Herşey Demirel'in Şubat ayı başında yaptığı bir açıklamayla başladı. Bu açıklamada Demirel faşist medyayı, Meclis Susurluk Komisyonu'nun her söylediklerini manşet yaptığı halde MGK toplantısı ve bu toplantısı ve bu toplantıdan alınan kararları tek bir satırla haber yapmakla suçladı. Sonrası biliniyor. MGK toplantılarında biçümle medya ordusu kapıda adeta çadır kurar oldu. O andan sonra da bizzat sermayenin ve onun faşist karakterdeki basını sayesinde yaratılan kamuoyu, RP ile ordu arasındaki kapışmayı soluk soluğa izler oldu. Aylarca Susurluk hakkında adeta haber bombardımanı yapan medya bunu anlamda bir kenara bırakı ve kökten-dincelik dedikleri ve kendi yaratıkları hayaletin sürük avına çıktı. Bu kayıplı dövüşün ardında başka bir gerçek vardı ve bu gerçeğin ne olduğunu açıklamak için her kesim kendi konumundan hareketle bir görüş ortaya attı. Ama böylece, yoğun bir bombardıman altında olayların ardındaki gerçekleri ortaya çıkarmak için gene siyasal olaylardan yola çıkmak ve orada takılıp kalmak gibi bir yanlışlığın kurbanı olduk. RP-Ordu çekişmesini kemalim ile dinciliğin bir kapışması olarak nitelendirmek talih-sizliğine düştüler. Ortalama sol düşünce yine sahneye çıktı ve aylardır kamuoyunu uyalayarak istedikleri bu kayıplı dövüşünde varolmayan sınıfları varolmayan kilitlerle çatışmalarını gördüler. Ne yazık ki, ortalama sol düşüncenin bir burjuva düşüncesi olduğunu kanıtlayan bir süreci daha yaşamış olduk. Çünkü ortalama sol düşünce kendi düşüncesini, ya Perinçek ajanının, ya da İlinur Çevik ajanının söyledikleriyle oluşturduğu bir kez daha görüldü. Bu ajanlara göre RP sisteminin dışındadır. İlinur Çevik RP için Anadolu burjuvazisinin siyasal temsilcisi diye bahsetti. Kimi dar kafalılar bu analizi kendi jargonlarıyla yeniden ürettiler ve RP'yi ulusal burjuvazinin sağ kanadı haline getirdiler. Kimileriyse, RP'nin İran ve diğer müslüman ortadoğu ülkeleriyle geliştirilmeye çalışıldığı ilişkilerle ABD'nin politikasına ters düşüldü. Almanca klişe prim sağladığı, bu nedenle faşistye ölmek istendiğini söyledi. Bir başkası RP'de orta sermayenin siyasal

temsilçiliğini gördü, vs. vs. Ve bir kez daha bizzat faşist medyanın körüklediği RP-Ordu kayıplı dövüşü, devrimci hareket açısından bir turnusol kâğıdı oldu.

Oysa ki marksizm, bizlere, tarihte siyasal olayların her zaman sahnenin önünde en gürlütlü şekilde başrolü oynar göründüğünü, fakat bizzat bu siyasal gelişmelerin de ekonomik gelişmeler tarafından koşullandığını öğretiyor. Salt siyasal olaylara bakıla ortaya konacak bir analizde gerçekte varolmayan sınıflar yaratmak işten bile değil. Birazdan bunu göreceğiz. Fakat, önce, marksizmin siyasal olayların gerçek niteliğini belirlemede ortaya koyduğu güçlülüğün yanında, bunu yapmanın zorluğunu da belirtmekte yarar var. Çünkü siyasal olaylar günlük, hatta saatlik bir hızla değişime uğrarken ya da gelişim gösterirken ekonomik gelişmeler her zaman bu siyasal gelişmelerin arkasından gelir, ekonomik gelişim bir kaplumbağa hızında ilerler. Ekonomik gelişmelerin neler olduğunu siyasal olaylara paralel bir şekilde ortaya koyamamanın bir diğer nedeni, bu konuda yeterli bilgiye ulaşmadaki zorluktur. Tekelci aşamada, sermayenin yapısı düzdele içindedir ve oldukça karmaşık bir hal almıştır. Sermaye hareketlerinde de aynı karmaşıklık görülmektedir. Öte yandan, hem tekelci sermayenin kendi gerçekliğini tekelci rekabet yüzünden sürekli üretimden kaçarak spekülasyona yönelen, bunun da ötesinde karapera, uyutucu gibi kayıt dışı alanlara yönelen büyük bir sermaye kesimi vardır. Tüm bu nedenlerden ötürü siyasal gelişmelerin arkasında gerçek neden olarak duran ekonomik gelişmelerin anlamı kavrayabilmenin olanaklı yoktur. Bu durum aynı zamanda RP-Ordu çekişmesine ilişkin olarak ortaya konan bu görüşlerin neden bu kadar geç kaldığını da hakkı bir nedeni olarak ele alınmalıdır. Materyalist diyalektik yöntemin bu her zaman karşılaştığı soruna ilişkin İngiliz şunları yazıyor:

"Sonuç olarak materyalist yöntem, burada ne sık, siyasal çekişmeler, ekonomik gelişmelerin doğurduğu mevcut toplumsal sınıflar ara-

sındaki ve sınıfların kesimleri arasındaki savaşıma indirgemekle, ve çeşitli siyasal partilerin bu aynı sınıfların ve sınıf kesimlerinin az çok asına uygun siyasal hedefleri aldıklarını göstermekle yetinmek zorunda kalacaktır." ("Fransa'da Sınıf Savaşmaları" na Giriş)

Evet, biz de bununla yetindik ve RP'yi analiz ederken, toplumda gerçekten varolan sınıf veya sınıf kesimlerinin siyasal temsilcisi az çok, yaklaşık olarak yerine getirdiğini daha önce defalarca ortaya koyduk. Bu sınıf, tekelci sermayenin bir kesimidir. Bu gerçeği ortaya koymak için RP'nin devralmış olduğu tarihsel mirasını ve geçmişini, liderlik kadrosunu değerlendirmek yeterlidir.

Sonradan RP'ni oluşturan siyasal kadrolarının siyasete DP ve AP gibi partilerle geldiğini görüyoruz. Bizzat Erbakan 60'lı yıllarda sermayenin bir kuruluşu olan TOBB'un başbakanlığına yürütmüş. Koç'un Otosan firmasında mühendislik ve yöneticilik yapmış bir burjuvadır. O günden bugüne Erbakan'ın, kendisiyle, bu memleketi ağır sanayi getiren kişi olarak gurur duymasını ve 80 sonrası RP'nin temel söylemi haline gelen adil düzen aldatmacasında ağır sanayi hamlesinin önemli bir yer tuttuğunu hemen belirtelim. Şimdi, RP'nin ağır sanayi hamlesini gerçekten başarıp başaramayacağını bir kenara bırakalım, fakat bu bile, geçmişinden bu yana RP'nin ne orta sermaye kesiminin, ne de tarım kesiminin ekonomik ve siyasal sözcülüğünü yapmadığını, söylemlide dahi olsa sözkonusu kesimlerin çıkarlarını korumaya çalışmadığını bir kanıt sayılmak. 70'li yıllardan bugüne dek sözlüklü gelen bu söylemin yanında, birde yine aynı yıllara ait siyasal gerçeklikler var. RP'nin öncelikle MSP, 70'li yıllarda ortak olduğu milliyetçi cephe hükümetleri aracılığıyla 12 Mart askeri faşist cuntasının yarım bıraktığı işi tamamlamaya çalışmış ve devlet içinde laşizmin kurumsallaşmasına ön ayak olmuştur. Geçmişe ait bu ki basit olgu, RP'nin, hem kadro olarak, hem de siyasal çizgi olarak, tekelci sermaye dışında başka herhangi bir toplumsal kesimin sözcülüğünü yapmaya ve çıkarlarını savunmaya hiç bir zaman niyetlenmediğinin bir göstergesidir.

12 Eylül sonrasında da bu temel gerçeklik değişmiyor. Değişen bir şey varsa, o da RP'nin Türk-İslam ideolojisinde biçimlenen tabanın bizzat Cunta tarafından örgütlendirilmesi ve bu sayede RP'nin toplumsal tabanının genişlemesidir. İmam Hatip liselerinin en yoğun açıldığı dönem Cunta yıllarıdır. ABD kökenli olan Suudi sermayesi gene aynı dönem gelip Türkiye'ye yerleşmiştir. Cunta'nın başı Evren'in bizzat Arap sermayesi tarafından öne- te başlandırıldığı bilinir. Ve RP'nin bazı önemli kadroları ANAP içerisinde çalışarak, hem dev-

let, hem de sermaye bünyesinde geniş işkiler elde ediyorlar. ANAP bu dönemde en çok dört ayrı eğilim bir arada tutmakla övünüyor ve bu eğilimlerden biri de bizzat daha sonra RP'ye dönüşecek olan MSP çizgisiydi. Söz konusu kadrolar RP açıldığı zaman bütün bu devlet ve sermaye işkilerini RP'ye taşıdılar. Bununla da kalmadı, RP bir çok burjuva parti safından kendine adam kazandı. Ya da C.Çiçek ve K.Özal gibi birçokları RP'nin dışında olmasına karşın RP'yi her fırsatta destekliyorlar. Bu işkiler RP dışındaki partilerde çalışmakta hiçbir salınca görmüyorlar. Dikkat çekilen bir başka yön de budur. RP, hemen bütün burjuva partilerin yaptığı gibi kendine yakın bürokratların atamalarını hızla yapmaya başladı. Valiler, Emniyet Müdürleri, hatta askerler dahil, devlet içinde birçok bürokrat, hızla üst kademelere kaydırıldı. Bütün bu gelişmelere rağmen, fena halde bir yaygara koparmaya fırsat bulamıyorlar; diyorlar ki: RP devlet içinde kurumlaşıyor. Oysa ki RP zaten devletin bizzat içindedir, onun en büyük destekçileri devlet içindedir. RP'nin yaptığı, sadece bu destekçileri iş yapan konumlara getirmektir. Sonuç olarak, günümüzde RP, kadrosuyla ve temel ideolojisi ile tekelci sermayenin ve onun faşist devletinin bir parçasıdır. Şimdi RP'nin sözcülüğünü yaptığı tekelci sermayenin bir kesiminin gerçek niteliğini daha yakından görelim.

Gerçek şu ki, büyük tekelci grupların hangi partiyi desteklediklerini ortaya çıkarmanın bir zorluğu var. Çünkü büyük sermaye bir değil, birden fazla partiye kendi sözcüsü olarak destekler ve bu desteğin hangi partiye gideceği, siyasal ve toplumsal olayların gelişme gidişine göre değişim gösterir. Üstüne yarıca tekelci sermayenin sözcülüğünü yapan ANAP, 90'lı yıllara gelindiğinde önce yarıncıca DYP yüzlerce vaatle özgürlük söylemiyle piyasaya sürüldü. Ve yine aynı sermaye bu kez MHP'yi daha farklı amaçlar için sürekli beslemektedir. Ana sözcük konusu olan RP olunca, onun hangi sermaye tarafından desteklendiğine ortaya çıkarmak biraz daha kolaylaşıyor. Çünkü RP hem sistem dışı söylemiyle, hem de ona destekleyen sermayenin görünüşüyle, belli bir farklılık taşıyor. Ancak birazdan bu farklılığın tamamen görüntüde olduğunu, sermayenin temel yasaları açısından bu grubun diğerlerinden hiç bir farkı bulunmadığını göreceğiz. MÜSİAD ve onun çizgisindeki sermaye grupları RP'yi aştıkları destekliyor. Kuşkusuz MÜSİAD içerisinde de RP'yi destekleyenlerin olduğunu görüyoruz. RP ile DYP koalesyanı kurulmadan önce Halis Toprak ve Sabancı'yla yapılan görüşmelerde sermayenin en ileri adına icazet alındığı bilinen bir gerçektir. MÜSİAD'ın üye sayısı 450'dir. Bu haliyle

en ileri tekelcinin temsilcilerini bünyesinde barındırıyor. MÜSİAD'ın ise 60 bin üyesi var. Ancak bu grup ve onun çizgisindeki gruplar içinde KOMBASSAN ve İHLAS gibi sermaye arasında ilk ona girebilecek büyüklükte ve YILPAŞ gibi devletle kapışacak güçlülükte gruplar da vardır. Yani MÜSİAD ve çevresinde MÜSİAD içerisindeki bir çok patronlardan daha güçlü patronlara rastlayabiliyoruz. Peki o zaman bu iki grup neden iki ayrı kampta örgütlenmişlerdir? Ayırım sadece dinsel ideolojide mi? Hayır, her zaman önlüğü gibi sahnenin önünde ve en görülmeli yerinde bu siyasal ayırım durmaktadır ve büyük bir ıskartmayı beslemektedir. Her iki grup arasındaki ayırım mali yapıda aranmalıdır. MÜSİAD ve çevresindeki gruplar, daha çok kar payı ortaklıklarıyla piyasadan para topluyorlar, ya da bizzat Albaraka Türk ve Kuveyt İnkaf gibi araçlarla kendi öz sermaye sorununu ve kaynak sorununu çözmeye çalışıyor. "Faizsiz Kazanç" sistemi, 12 Eylül sonrasında Türk İslam sentezinin ağırlık kazanmasıyla ve bu sayeye güçlenen tarikatlarla yaşamı buldu. Ancak burada, tarihin yorumlanışını yeniden ayakları üstüne dikmek için bir müdahale gerekiyor. Söz konusu tarikatların faize karşı çıkışı hiç de dinsel bir ideolojinin egemen motiflerinden kaynaklanmıyor. Toplumda halen daha unutulmayan bankerler faciası, ve oldukça yüksek enflasyon karşısında zaten hiç kazanılmayan kişisel tasarruflar, döviz almı satımıyla, altın bankasıyla, bankalar dışı bir dolaşıma girerek, "faiz karşıtı" bir ekonomik ilişki yaratmıştır. Her ekonomik ilişki altında insanlar arasında bir ilişkidir ve bu sayede kendi ideolojik görüntüsüne kavuşur. Bu bankalar dışı dolaşan para da, "faiz karşıtı" Türk İslam sentezi ile bütünüleşmiştir. KOMBASSAN Genel Müdürü bu gerçeği şöyle açıklıyor: "Yurtdışında 400 milyar, yurt içinde 100 milyar dolar yaşlık altında duruyor. Bu paraları bir finans kurumuna veya bankaya gitmesi gerekiyor, gitmiyor. ... İnanılmaz faize uzak duruyor." Bunun nedenini faizsiz sistemin varlığına bağlayan genel müdür, kar payı ortaklığı ile KOMBASSAN'ın özellikle yurtdışında büyük oranda para topladığını anlatıyor. Elbette ki bankalar bu paraların toplanmasında bir aracı gibi çalıştılar. Bu açıklamaları yapan müdür tam bir kapitalisttir, paraların neden bankaya gitmediğini görüyor, bankalar aracılığıyla bu parayı topluyor ve büyük tekelere rağmen sermaye birliğini bu sayede oluşturuyor. Şimdi, tam bu noktada durup, RP'nin temsil ettiği sermayenin ulusal bir niteliği olup olmayacağına bakmakta yarar var.

Türk tekelci sermayesi emperyalizmle sıkı bir ilişkiye girmeden üretim yapamaz. TÜSİ-

AD gibi tekelci gruplarla yarışan MÜSİAD'ın, bu işi sanayi olmadan yapabilmesi düşünülemez. Oysa ki, böylece bir rekabet için gerekli ölçekte üretimi sağlayarak ne makine ne teçhizat ne de ara yatırım malları üretebilmektedir. KOMBASSAN yurtdışındaki 400 milyar doların hepsini toplamış olsa bile emperyalizmle makine, teçhizat ve lisans üretimi için ilişkiye girmek ve emperyalist tekelcilerin muazzam gücü karşısında onların egemenliğine girmek zorunda kalacaktır. Emperyalist sermaye ile girilen herhangi bir ilişki, karşılıklı bir bağımlık ilişkisi değil, kesinlikle emperyalist sermayeye teslim olma ilişkisi. Tersini iddia edenler kesinlikle emperyalizm hakkında en küçük bir fikre sahip değiller ya da onu şirin göstermeye çalışan aşağılık hokkabazlardır. Sonuç olarak, MÜSİAD ve onun çizgisindeki sermaye grupları kendi özkaynak ve sermaye birikimi sorunlarını nasıl çözerlerse çözsünler, emperyalizmle girecekleri bağımlılık ilişkileri olmadan yatırım bile yapamazlar. Alman, Japon ve ABD sermayesi ile girilen ilişkiler artık bir sır değil MÜSİAD için. Şimdi bu sonuçları hareketle MÜSİAD'ın "dinsel ideoloji" kılıfına ilişkin bir kaç saptamada bulunmanın zamanıdır.

Sermayenin bir yasaasıdır: sermaye birikimi ve tekelciler belli bir yoğunlaşma aşamasına geldiği zaman, en ileri tekelci üretim için gerekli olan kaynağı küçük yatırımcıların hesaplarından karşılayamaz hale gelir. Konsorsiyumlar, karteller kurmak rekabetin kaçınılmaz bir kuralıdır. Türk tekelci sermayesi de artık büyük yatırımlar için gerekli olan sermayeyi, bankaların topladıkları mevduat hesaplarından karşılayamıyorlar. Büyük emperyalist tekelcilerden sermaye ihtiyaç ediyor. Nitekim İHLAS; İA işletmelerinin üretimi için gerekli olan kaynağı Japonya'dan ihtiyaç etmek durumunda kaldı. Bankalarda toplanan küçük tasarruflar ise daha çok, tekel dışında kalan küçük sermaye gruplarını denetim altında tutmaya yarar. Şimdi artık MÜSİAD uluslararası konsorsiyumlarda kendine daha fazla yer açmaya uğraşıyor. Tarikatlar aracılığıyla toplanan paralar artık bu yoğunlukta bir üretim için yeterli olmayacaktır. Mali kaynak sorununu çözmek için MÜSİAD şimdiye dek müslüman ideolojye sarılmıştır. İslam ideolojisi kullanılarak, "kar payı ortaklığı" yöntemiyle bankaların yurtdışında birikmiş parayı topladığına ve bu parayı bazı tekelcilerin hizmetine verdiğine değindik. İslami ideolojik maskayı kullanmayan hiç bir tekel grubu bu önemli kaynağı kendine kullanma olanığına sahip değildir. Tekeller arası rekabete bu kaynağı bazı tekelere, daha doğrusu, İslami ideolojisi kullanabilen tekelere önemli avantajlar sağladığı açıktır. Nitekim, son zamanlarda KOM-

BASSAN gibi gruplar için yurtdışında toplanan paralar Türkiye'ye getirilerek yakalanmaya başlanmıştır. Fakat, başlangıçta önemli bir sermaye kaynağı olan YEMPAŞ, KOMBASSAN vb. şirketlerin trilyonlara varan sermaye ve özkaynakları karşısında eski önemini yitmiştir. Ama bu değişim, MÜSIAD çevresinde toplanan tekeli grupların ne yurtdışında para toplamaları ne de islami ideolojiyi hem bu hem de başka avantajlar için kullanmaktan vazgeçtikleri anlamına gelmiyor. Buraya kadar, MÜSIAD etrafında toplanan tekeli grupların islami ideolojiyi kullanmalarını sadece bir yanına, sermaye aracı yaratma aracı olarak kullanmalarına değindik. Oysa bu ideolojiyi kullanmak bu tekeli gruplarına bundan daha az önemli olmayan başka avantajlar da sağlamaktadır. Örneğin, artan sefaletle birlikte gittikçe daralan iç pazarda, diğer tekeli gruplarını hiçbir zaman sahip olamayacakları bir iç pazar garantisi de sağlamaktadır. Bilindiği gibi, islami ideolojinin siyasal etkisi altındaki toplum kesimi, tankadlar, dermekler, camiler, partiler, kuran kursları vb. binbir yolla örgütlenmekte, kararlı, disiplinli ve ortak davranışa yakın bu geniş kitle, tankadlar aracılığıyla olsun, başka araçlarla olsun, evrendeki yemeklik yağmır markasına kadar, tüm tüketim maddelerinin markası konusunda yönlendirilmektedir. Bu toplum kesimi, alış-verişleri dahi kendi topluluklarına ait yerlerden yapıyor, satın alacakları tüketim maddelerinin de islami ideolojiyi kullanan tekeli gruplarının ürünü olmasına büyük bir özen gösteriyorlar. Bazı tekeli gruplarının dini gerekliliği kullanarak böylece kararlı ve garantili bir iç pazar payına sahip olmaları, doğaldır ki bu avantajdan yoksun olan tekeli gruplarını rahatsız etmekte, etkilemektedir. Dini gerekliliğin etkisinin kırılması için bugün saldırganca bir tavır almaktan çekinmeyen tekeli gruplarının bu saldırganlığının altında yatan temel etkenlerden biri işte bu olmaktadır. Cidrinanın altında görülen bu olguyu bulup ortaya çıkardığımızda, daha dene kadar dini gerekliliği kendi elleriyle besleyenlerin bugün kural-sınır tanımaz bir saldırganlıkla ona yönelmesinde şaşacak bir şey kalmamaktadır.

RP'nin sözcülüğünü yaptığı MÜSIAD ve çevresinin karakteri ne ulusal, ne de orta sermayeye denk düşmektedir. RP'nin siyasal karakterini aşağı-yüksün böylece nefeslendirdikten sonra yaklaşık dört aydır gündemin baş sırasına oturtulan RP-Ordu çekişmesinin irdelenebiliriz.

Bu konuda öncelikle tekeli sermayenin sözcüklerinden TOBB başkanı Fuat Miras'ın söylediklerini aktaralım: Söyledikleri çok açık "... Bizim başta desteklediğimiz sol destekli ANAYOL'du... Bu hükümet iyi başladı, her kesimi dinledi, herkesten öneri aldı, konuştu.

Fakat daha sonra bunların hiçbirisini dikkate almadılar... TOBB başkanı bu koalisyonu ilk terah olarak istemediklerini söylenece de, henüz sermayeyi istediği gibi olamıyor. Bir de oyunun kendi kuralları var. Reklamı, sermayeler arası uzun görüşmelerden ve bizzat Sabancı, H. Toprak gibi en iyi tekelcilerin araya girip sonra yol almaya başlıyor. TOBB başkanının sözlerine devam edelim: "... devletin iş yapan adamlarını kendi yandaşlarıyla değiştiriyor... Her ihalede MÜSIAD var, her kadroda onlar var. Diş gezilerde MÜSIAD'lı olmayan işadamları dışlanıyor, Müslüman olan ve olmayan ayırtı yapıyorlar iş dünyasında. 'Fuat Miras'ın sözlerinde egemenliğin büyük bir kesimini elinde bulunduran bir grup tekeli sermayenin, diğer tarafta egemenliğini büyütüp sağlamlaştırılmaya çalışan başka bir grup tekeli sermaye ile kavga çok açık olarak görülüyor. Bu noktada MÜSIAD ve çevresi hükümette olmanın olanaklarını sonuna kadar kullandıklarını ve bundan duyulan rahatsızlığın alınıp çekildiğini, şimdi bu kavga ordu için içine nasıl giriyor, onu görülm.

Bu yılın başında yapılan bir açıklamada TC Ordusunun silah modernizasyonu için 150 milyar dolarlık bir alın yapacağı ve ordunun bu silahları öncelikle yurt içinde üretmelerden önce bekletileceği, Ekonominin militarize edilmesi böylece tamamlanacaktır. Elbette ki, böylece istihlah açığı bir pazara MÜSIAD'ın uzak durması beklenemez. Bu silah üretimi ne talep olduğunu, üyelerini bu yönlü teşvik etliğini yapılan toplantılarda duyuyorlar. Yurtdışı bağlantıları kuruyorlar, kaynak toplama ya çalışıyorlar. İşte tam bu esnada, RP'nin taraftarlarının pompalı tüfeklerle silahlandığı, gazetelerde boy boy yer almaya başlıyor. Haberin genel kurmay kaynağı olduğundan kimse kuşku duymuyor. Pompalı tüfek üreten ve satan RP yandaşları gazetelerde teşhir ediliyor. Ve yaratılan bu baskı ortamında pompalı tüfeklerin üretimi kısıtlanıyor. MÜSIAD'ın 150 milyar dolarlık pazara girme girişimleri de daha ilk adımda geri çekilmiş oluyor. MÜSIAD ve çevresinin silah üretimi konusunda istihlahların kaçtığı çok açık ama halen daha orduyu ikna etmeye çalışarak, yarı-sıkmadıklarının sinyalini veriyorlar.

Enerji sektöründeki özelleştirme, sözcükleri çatışmanın tipik örneklerinden biridir. Bu sektörün önemli bir özelliği var: Kar oranı %116 olarak gerçekleşmiş. Aynı dönem Türkiye'de ortalama karın %7.5 olduğu gözönüne gelirse, bu rakamın ne kadar istihlah açığı olduğu daha iyi anlaşılır. Sermayenin istihlah ne kadar çok kabarmışsa, kaptırması da o denli sert oluyor. Enerji sektörünün tam 10 milyar dolarlık bir pazara sahip olduğunu da hemen ekleyelim. Enerji santrallerinin özelleştirilmesiyle ilgili ihaleler açıldığı zaman MÜSIAD ve çevresi Malezya, Endonezya ve Suudi Arabistan gibi ülkelerden bulduğu ortaklarla, ihaleler için gerekli olan mali kaynağı topladığını piyasaya açıklıyor. MÜSIAD'ın sözcükleri ihaleler için ortak bulmak amacıyla önce ABD'ye giriyor, fakat yeterince yüz gösteremediğini hatırlatıyor. Enerji santrallerinin özelleştirme ihalelerine onlarca dev tekel katılıyor. Birçok uluslararası konsorsiyumlarla güçlü emperyalist tekelcilerle bu pazarı ekleme ve çalışıyor. Bunlardan bir tanesi olan Sabancı, ABD sermayesiyle girdiği ihalelerden çekildiğini açıklıyor. İhale şartlarını kabul etmez görüldüğü için çekildiğini söylüyor Sabancı. Bu önemli pazarın ihalelerinin sonuçları yalında açıklanacak. Ama MÜSIAD'ın girişimleriyle aynı günlerde Genel Kurmay, enerji sektöründeki ihalelere Suudi ya da Malezya sermayesinin katılmasından duyduğu rahatsızlığı dile getiriyor. Genel Kurmay'ın hazırladığı raporda elektrik gibi stratejik önemde bir sektörün islami sermayeye bırakılmayacağı açıklanıyor.

Kapışma sürüyor. Hiç bir burjuva partisi dev tekeliler arasında süren bu kapışmayı belirleyebilecek, etkileyecek güce sahip değil. Sermayenin bütün güçleri, ordu, basın, burjuva sendikacılar, harekete geçmiş durumda. İç savaşın uzaması ve bu savaşın başarısızlık, geçici bir süre için dondurulan sermaye arası çekişmeleri yeniden alevlendirdi. Yarıdan emin olmayan sadece hükümetler değil ama aynı zamanda sermaye de tam bir belirsizlik içinde. Bu ortamda tekeliler arası rekabet ölümcül bir hale gelebiliyor. Ve bu varista, elde ne kadar kuvv varsa, silah varsa devreye sokuluyor. Ordu her zaman tekeli sermayenin en kaskın kılığı olmaya devam edecektir. Şimdi ordu, MÜSIAD'ın çıkarlarını ondan daha iyi koruduğunu göstermesi, iç savaşta uzadığı başarısızlığı bir nebze olsun unutturmak istiyor. Ordu-RP çekişmesinin iç yüzü budur ve sermayeler arası savaş uzlaşmaz bir karşılığa dayanıyor. Bu nedenle, devrimci güçler doğrudan ya da dolaylı olsun, fark etmez, şu ya da bu taraftan yanarda yer alarak bu çatışmadan yararlanma yoluna başvuramazlar. İşçi sınıfı, emekçi yığınlar ve Kültür Halkı sınırları ve baskı altında tutulan bu güçlerin şimdi çalışmasından yararlanmanın tek yolu, onların bu zaafının da yardımıyla devrim mücadelesini yükseltmek; ezilen ve sömürülen yığınların sermayeye ve devlete başkaldırısını daha bilinçli, ve örgütlü hale getirmektir. Devrim hareketi geliştiçe tepesizliklerin bunalım ve çatışması, düşüncü ve çıkar farklılıklarını daha da derinleştirecektir. Bu çatışmadan yararlanmanın biricik devrimci yolu budur.

Setenay BERDAN

KORE DEMOKRATİK HALK CUMHURİYETİN'DE SOSYALİZM DİRENİYOR!..

Emperyalizmin KDHC'nde Sosyalizmi Teslim Alma Politikkası

ABD emperyalizminin 1350'li yıllarda Kore'de aldığı yenidığı başarıları da hala çok canlı. Bu yeni başarılar ve KDHC'nde sosyalizmin zaten ne ölçüde başarısızlığını ve kazanımlarını hep sürdürdü emperyalizm. Kore'nin bir parçası olan Güney Kore'yi jan varman olarak kullanan Amerikalı emperyalizm, bu gerici kapitalist ülke araziyle KDHC'ye yönelik çeşitli komplolar, ideolojik ve askeri saldırılar örgütledi. Kapitalist dünyanın gücüne ve karakteristik sosyalizm düşmanlığı hep en ucuz seyretili, dünyanın bu diğer yanında. Özellikle Sosyalist Birliği ve diğer sosyalist ülkelerle gelişmiş emperyalizm destekli ve örgütlü kurucularından sonra, dünyaya "hüsnü-za-şim" yarışması vasıtasıyla bu bu yarışın ve direnen sosyalizm, emperyalizmin saldırılarını güçlendirmeye kursu kesiyordu. Ve bu sahne yarışması belki de en çok, sınıf savaşımının bu sahnesinde açık veriyordu. Kuba'da, Kore'de yarım yüzyıldır sosyalizm, kapitalist emperyalist dünyanın bütün çabaları karşılığında en zorlu şekilde direniyor.

KDHC'nin Açıklık İntiharım

KDHC'nde geçen yıl sel felaketi ve kuraklık arazi altına gelince, ülkedeki ekonomik ve sosyal sorunları belirleyen deşir. Bu zorlu durumu gözleyen emperyalist dünya, bunu sosyalizmin başarısızlığı" çarptırmasıyla kullanıyordu. Oysa KDHC'nde yaklaşık 55 yıllık bir sosyalizm vardı. Ve bu sosyalizmin, emperyalizmin Türkiye gibi ülkelerinden devşirdiği çok büyük ve güçlü gücünün ordu-kuşağıyla da özveriyle ve kahramanca verildiği bir dairimele halk savaşına kazanmıştı. KDHC halkı, Kim Il Sung önderliğinde, emperyalizmi ve bütün gerici çabaları altırmış, kendi topraklarında tarihin bir gerisi evresine kendileri elleriyle son vermişti. Açlığa yenilmecekti kadar

onun tadına varmış kimli elleriyle kuruluğu toplumun emperyalizmin talanına bırakılmayacak bir sosyalizme bağlılığına göstermişti KDHC halkı.

Emperyalizm Bu Defa 'Açıklık' Saldırıyor

KDHC hükümeti, ülkede açıklık tahliyesi başlatınca, bunu bütün dünyaya duyurdu, uluslararası platforma taşıdı ve başarılı bir yardım kabul edeceğini bildirdi. O, burjuva dünya için, sefalet, gerici açlık, hastalığı demeyordu. Açıklık, sefaletin ve servetin doruğunda seyreden kapitalist dünya, ne kentlerdeki eksiklikler, çöplük insanları ne de Afrika'da Latin Amerika'da ölmüşlüğüni savunabiliyordu. Kırdistan'da, İrlanda'da ulusal hükümet, CIA destekli darbeler ve katliamları her ne kadar gözetmeye çalışıyor olsa da bunu hiçbir zaman başarısızca emperyalizm. Sosyalizmin, ulusal örgütlenmiş olduğu hiçbir yerde de bunu başarısızca yapıyor.

KDHC'nde sosyalist gelen sefalet tahliyesi, özellikle ABD emperyalizminin desteğinde bile başarısızlığı bir finis oldu. Kapitalist Güney Kore açıklıkta yitirmiş askeri ve politik komplolarının başarısızlığıyla başaşağı kalan ABD, KDHC'nin de dış saldırıya tahliye için hayallerini kuruyor. Acil yardım olarak belirlenen miktar, 95 milyon dolar. ABD kendisini in verdiğini belirttiği 9 milyon dolar, ne zaman da sosyalist Kore'ye ulaşacağı kapalı kalıyor. Kore'de "hüsnü-za-şim" yarışmaları ne başarısızca KDHC'yi tahliye vermiyor, geri saldırılar almaya zorluyor. Açıkça KDHC'nin, Güneyin kapitalist düzenine entegrasyonuna sağlamak için bir takım anlaşmalar parasını kızı olarak kullanma "kurumları" nı gösteriyor. Bunu, açığı finis olarak Güney Kore'ye gönderen ABD Sarın na Bakanlık Müsteşarı William Cohen şöyle ifade ediyor: "Bir sosyalizmle açığı veriyorduk. Çözümler için komünist ideoloji ve ekonomide sistemler böyle katmanlıdır ki bir-

saldırlar için yeniden Güney Kore'ye gitti. Ziraetin ardından ABD emperyalizminin Güney Kore'de bulunan 37 bin, Japonya-Okina-va'da bulunan 47 bin ve diğer ülkelerde bulunan 16 bin kişilik askeri gücü ve yüzlerce askeri başlığı bur-ya, KDHC'ne verildi. Müsteşar Cohen, aynı saldırıdaki bölge ülkelerini ziyaretinde, bu ülkeleri KDHC'ne yardım yapmama için ikna etmeye çalışıyordu. (Workers World). Aynı saldırıda tüm dünya gerici kapitalist basını, Cohen'in bu "ikna" çabalarını temel başarıları olarak gösterdi. Türkiye dahil birçok ülkede basın, emperyalizmin ideolojik saldırılarını arazi olarak, dünya ülkelerinde sosyalist Kore karşıtı toplumları meşhurlüğü oluşturmak için, "ulusal yardımların komünist yönetimin çıkar sağlama için olduğu" ile uluslararası yardım akışmasını engelliyor" saldırılarını manetlere taşıyor. Böylece, ABD'nin yıllardır sürdürdüğü emperyalizm, kurulu sosyalist sosyal ve siyasal düzeni korumuyor, aynı bir "endişe" stratejisiyle, sosyalizm kurucu yapılmaya çalışılarak, doğal bir açığı bile içine bir katmanlı ideolojik sefaletle sınırlıyor. Kitlelerin en tasarı duyguları kullanıyor, insanı yardım kızıları ve saldırıyı bu duygular sosyalizm düşmanlığına, sınırlarını "endişe" ile tahliye ediyor.

Aynı strateji Birleşmiş Milletler KDHC'ne Tunc Halil adında bir Kitle Uzmanı gönderdi ve O, raporunda çirkin yazıyordu. *"Hükümet KDHC hükümeti, her keser bir şekilde tahliye için elinden geleni yapıyor. Askere ve diğer halk aynı şekilde açığı mazur buluyor."* Kendi raporlarının kendiliğinden bir şekilde demagoglar, çirkin bu raporun komünizminin azaltı tutan emperyalizm, saldırı tahliye tahliyesi ve geçişleri nite altında bulunmaktadır.

ABD'nin, "demokratik" yeteğe eğilimli kapitalist Güney Kore'de geçenlerde yeni bir skandal patlak verdi. Devlet Başkanı Kim Young San'ın oğlu Kim Eyun Ç'ın Hanho adı bir tökten 224 milyon dolar ruşvet aldığı ortaya çıktı. Çürümüş, uşaklık ve açığı kesilen kişisel bir moda" olarak Güney Kore ile uzan-tırdığı yapmış emperyalizm, KDHC'nin açık sonucu, hüsnü-za-şim mücadelesinin 25 katını bir başarıya getiren bir "demokrat", ve öte yanda ise açığı bile aynı oran-

da paylaşan "endişe" verici komünizme.

Kapitalizm Sosyalizmin Alternatif Olmaz, Sosyalist Kore Yine Kazanacak

Tüm burjuva, demagog ve saldırılar karşı Kore'nin yanısı, ABD'nin Çin ve Güney Kore'yi yama-arak teslimiyet duyduğu devlet "hüsnü-za-şim" yarışmalarından çekilmek oldu. Ancak emperyalizm Güney Kore'ye saldırı bütünü bölgeye gerici bir savaş toplu etmeye planlarken, bu girişimlerini "hüsnü-za-şim" yarışmaları ile tüm dünyaya gözünü çevirerek bir politik keşifliyor. KDHC Halk Ordusu Komutanı Kim Yong Ch'un, bu açığı-lık nyanları halde ve bütün komünistler adına yazıtı verdi: *"Sosyalizm, ancak sosyalizmin kurucularıdır. Biz sosyalizm karşı güçleri saldıran saldırılarla biz-za-şim ve temel başarısızlık hükümetler."*

Kapitalizm, sosyalizmin yerine geçemez. Tarihsel gerçekliği ve haklarını gözetilerek katmanlı bir şekilde sosyalizm, tarih ve insanlık tarafından da mahkum olmıştır. Tarihin bu zorlu mücadelesinde hiçbir emperyalist ayar, hiç bir gerici saldırı engelleyemez.

Marks, sermayenin ilk burjuva-zi saldırılarında şöyle diyor: *"Ker para dünyaya bir vengümlü düşman ben kızıyla geliyor, sermaye öpümler kızıyla her gelişiminde bir ve diğer emperyalizm gerici zayıf. Emperyalist kapitalizm, bu keser açığıyla, politik komplolar ve saldırılarıyla, insanları açıklıktan, hüsnü-za-şim saldırı keser açığına sürüklüyor. Bu yüzden KDHC halkı yenecek."*

Kim Il Sung'un ölüm törenlerinde, dairimele sosyalizme bağlılık la kuzanan KDHC çocuklarının, gençlerinin gelişiminde birinci sınıfı, emperyalizmin, kendi politikleri sileridir. Sosyalizmin osuru başarıya kendi mücadelesinde emperyalizmin saldırılarını atından çekip alacak, açığı ile mücadele için bir keser başarı olacaktır.

KAHROLSUN EMPERVALİZM YAŞASIN SOSYALİZM!

KDHC HALKI YİNE KAZANACAK!

YAŞASIN PROLETARYA İNTERNASYONALİZMİ!

Hüseyin GÜLAY

"... bir... er ya da geç Güney Kore'nin demokrasizasyonunun alınması."

(11.04.1997, Demokrasizasyon Gazetesi)

Geçen ay ise, bu defa ABD Genel kurucularından General John Shalikashvili de yeni komplolar

SAVAŞ VE ENTERNASYONALİZM!

Türk ordusu bir kere daha Güney Kürdistan'ı işgal etti. Türkiye cephesi, Leninistler dışında, bir kere daha utanca verici sessizliğini koruyor. Türkiye proletaryası, hemen yarın başında korkunç bir katliam yaşanıyor, tikindirici ve seşlik bir suskunluk içinde oturuyor. Şovinizizm, Türk halkını cendaresine alması, seşiyor... buğayı. İşin mide bulandırıcı yönü... Türk devleti tarihinin en kapsamlı savağına girmişken, en korkunç soykırma sürecine girerken, Türkiye sosyalist hareketi, guncel olarak, sürece göstermelik bir-iki açıklamaıyla geçişimlerin dışarda hiçbir şey yapmıyor. Kimi, başını gömüğü sandıkla arla uğraşıyor, kimi kanakarla ve devlet arşivleriyle, kimi de bilimsel ne türden demokrasiz var-azır la... Burjuvazinin ortaya koyduğu gündemlerin peşinden koşuyor duruyor. Bir avuç enternasyonalist devrimcinin dışında tüm sosyalist hareket, savaş karşısındaki enternasyonal güreşlerini unutmuş ezen ulus devrimcileri olduklarını unuttuğu... daha kötüsü, bazıları ne dediyse duydukları bir insan olduklarını unutmuş, RUTIN çalışmalarını sürdürüyorlar.

Kürt ulusu... direnişleriyle daha şiradiden tarihin onuru ulusları arasındaki yerini almış olan bu ulus... Türk ulusunun ne dediyse yarısıyla kanlı bir savağı tutmuş, örgütüğü için dövüşüyor. Yüzünü Türk kardeşlerine dönürmüş... Kardeşlik diye haykırıyor, dayanışma "dağılıktır" diyor... dost ve kardeş elini uzatıyor bize. Kuzeyde ve Güneyde toplan karumlara eşman, vahşetin her türüne rağmen, ulusal onuruna sahip çıkan Kürt emekçilerinin sesi, zilgırlarla ağırlarla türkülere... saz ve zurna ile türkülerle uluyor Türk kardeşlerince. On yıllardır önce acıyı katlandı Kürt halkı, vahşete ko'landı. Türk devletinin verdiği "açlık cezası"na katlanıyor... hem de Afrika'daki açlık aratırmayacak türden bir ceza... Yarık kanatlar yüküklere içinden yükseliyor Kürdistan'ın dağılılık çığılı. Karşısında durum ezme bile ertelebilecek olan bu durum, şovinizmin damarsı uğratıldığı beyinlere giriyor; sosyal-governizmin yalın kayışıklardan yankılanıyor gerisin geriye. Kulaklarını vıgıçlarıyla tıkamış, güsterini sınırlı kapamış olan sosyal-governizme ve sosyal-pasifistlere... bu ağır ve keder ordusu, hale sandıklarından dem vuruyor, zamlardan, taşaklardan...

Zamanında "Teröcü tel'in maskesi altında PERKİ tel'in mitingi düzenleyen dönemlerimiz vardı. Şu anlık burjuvazi ile ayumlu bir çili halinde, "bakkil" adına güsteriler yapıyor. İğci ve işveren karulaşlar"ın bir araya gelmesi için çalışıyorlar. Arada bir burjuva çapul harşı için slogan atıyorlar: "Barış, hemen şimdi!" Bu (sosyal bile olmayan) güven döneler, Kürt ulusuna ve halklarını kurtuluş davasına tam cepheben sadıcağı geçiyor. Ve döneler... bu Scheidemann lar'ın karıştığı bir terör ayrılmayan Kautskyler'imiz, "en geniş kitlerle kucaklamak adına güdükleri bu yolda, Kürt halkının ve Türkiye emekçilerinin dayanışmasıyla kucaklanmaktan geri duruyorlar, bu dönemlere çağrı yapıp duruyorlar.

Türkiye proletaryasının ve sosyalist hareketinin başına gelen bu seşlik durum, tarihsel ge-

revlerin unutulmasından, ulusal plana itileşiminden, geçici çıkarlar peşinde şovinizminden dolayıdır. Burjuva savağı çözülmüştür. Bu çözülmüştür ekkiden kurtulmanın birlik yolu, burjuva savağı karşısında devrimci savağı çıkarmaktır... "Kendi burjuvazinin egemenliğine son vermek için yükseltilen devrimci İÇ SAVAŞ"tır. Bu yolda başında, II. Enternasyonal döneler, bu tarihsel görevleri koştıkları için çürüyor gitler. Scheidemannlar (sosyal-govern) ve Kautskyler (sosyal-pasifistler) böyle çözülmüştür tarih sahnesine. Bizde ise, Türk devletinin Kürt Halk Hareketini bastırarak için giriştiği savağı on ay yıldırtıyor. Bu burjuva savağı, peşinim belli bir aşamada, kapandırmak olarak, devrimci bir durum doğurdu. Bununla, iç savağı evrildi. Bu anıdan itibaren, sosyalistlerin görevi, ezilen yığınlara devrimci durumun derinliğini açıklamak, devrimci iç savağı örgütlenmelerini, yani seşlik örgütlenmeleri yaratmak. Devrimci devrimin zıddına dönüştürmek için savağıdır. Bunu yapmayanlar kaçınılmaz olarak sağıya kayar. Ama hepisi bu seşlik Ulusal sorunun olduğu bir ülkede, ezen ezilen ulus kendi örgütlenmesi için savağıyor, ezen ulus sosyalistlerinin görevi, ezilen ulusu örgütlenmesi için mücadele etmektir. Ne yane ki, biz de, Kürt ulusu örgütlenmesi için savağı başlattığımızdan bu yana, hem de biraz Kürt ulusuna da kendilerinin karışmasını ileri sürer. sosyalistler tarafından yalınlaşmış oldu. (Burada, Kürt ulusuna da biz karıştırmamız mantığının sosyal-govern ağırlığı üzerinden durumumuzda Savağı bunaltmaya geçürdüğü mü karıştırmamız sosyalistlerimiz, bu anlamda devrimci bir çığı için yarılamadıklarından, çözülmeye başladılar; tipi II. Enternasyonal döneler gibi. Bu çözülmüşlüklerini... kucaklamak ulusunu tüm topluma yaydılar; tipi II. Enternasyonal döneleri gibi. Eğer bu yolda ama cederse, onursuzluğu ve manevi manimlik unutulur; tipi II. Enternasyonal döneleri gibi.

Türk halkı, Kürt ulusunun emeli ulus durumuna sessiz kaldığı andan itibaren... yani Kürt ulusunun kendi geleceğini doğrudan belirleme hakkının elinden alınması sessiz kaldığı andan itibaren, onurunu yitirmişti. Bugün Türklerin "ulusal onuru"ndan sözeden bir, katıksız bir sosyal-governden başka bir şey olamaz. Türk halkı, Türkiye proletaryası, içine yarılamış olduğu onursuzluk çukurunda, şovinizmin peşinden gittiği sürece, kendi geleceğini de karıştırmayacaklar, bu çukurdan kurtulmanın, onurunu ve geleceğini kazanmanın yegane yolu, Kürt ulusunun örgütlenmesi için dövüşmektir. Kürt ulusunun örgütlenmesi için dövüşmek demek, Türkiye proletaryasının "kendi burjuvazinin egemenliğine son vermek için dövüşmek demektir... DEVRİMCI İÇ SAVAŞ" demektir. Proletaryanın devrimci iç savağı yerini almış, kendi Scheidemannlar'ından, Kautskyler'lerden kopması anısına geliyor. Türk halkı ve Türkiye proletaryası, ulusal sorun bu kara lekeyi, bu onursuzluk lekesini... bu tiksindirici ve alçaltıcı lekeyi ancak bu seşlik terazilerle siler.

Türkiye ve en örgütlen, şovinizme cephe almaktır. Bu devlet, halkların kanlarıyla beslenen... iktidarı koruma zure kafa ve işkâllerdendir.

Olmuş, edilecek bir devlettir. Kuzey Kürdistan'ı işgal ve ihlak etti... Hatay da aynı süreçte uğruştu. Kuzey Kürdistan'ı işgal etti. Bu devlete karşı savağı, ancak şovinizme karşı savağıdır. İhalkları karşı savağıdır. Burjuvazi sosyalist olmaz, yalnızca ihlakları karşı olan bir demokrasiz dahi olmaz. düşüncelerimiz ve varlığını Türk devletinin varlığıyla çözülmüş koruma düşer. Bu yüzden, devrimci duruma, iç savağı vb. ni kabul etmeye bile, bir sosyalist, eğer gerçekten sosyalistse, ezilen ulusun örgütlenmesi için desteklenmelidir. Bu demektir ki, bugün bir sosyalist, sosyalist olarak yaşamak istiyorsa, Kürt ulusunun örgütlenmesi için, burjuva, Türkiye'den ulusal sorunlar, grevler örgütlenerek, güsteriler düzenlenerek... destek sunmalıdır. Kaldı ki, içinde bulunduğu durum bundan çok öte olanaklar sunuyor.

Kendilerini hapsettikleri sandıklarından kurtulmaları için savağıyorlar... işlerini meşgul ederken (sandıklarından kurtulamazsınız), dünyayı zamlardan, her şeyden ibaret sayarak, ulusal yalınlaştırmaların başka bir şekilde uğraşmaları istemiyorlar... burjuvazinin ortaya attığı güreşlerde buğuluğu, burjuvazinin ulusal şovinizmlerini, tek ekle, savağıdır. (Savaş... tüm) geçiminde bu seşlik savağı sınıfıyla ve onun seşlik devletiyle karış-karışık bir savağı tutamazdıkça... tüm II. enternasyonal dönelerinin, Scheidemannlar'ın ve Kautskyler'in aynı akıbetini paylaşarak durumunda kalacaklarıdır. Bu, biz böyle istiyoruz diye değil, tarih hükümleri bu şekilde kesin biçimde verecektir. Bu böyle olacaktır. Bu tarihinin, sosyal-govern karışmasını ulusal kendine yaşamak zorunda kalacaklarıdır. Bizim bu sandıklarımız, siz bekleyen tehlükeleri taşıyan eden dostlar bir yandırdı. Çünkü tarih onuru yanında kendi haklarını verecek ve her şeyi ait olduğu yere fırlatıp atacaktır. Sosyal-governizmi, oportünizmin sosyalist hareketteki en işgücü, en seşlik, en utanç verici yanınıdır... zafirdir. Geçici güsteriler uğraşma büyük düşüncelerden vazgeçmeyin; Kürt Halk Hareketi'ni de peşinim, kendi burjuvazininle karşı savağı verecek; ama en zor durumda gerçek dostluk elini uzatarak destekleyin. Kürt ulusunun örgütlenmesi için destekleyin. Türkiye proletaryasının ve emekçilerinin kolektif zincirlerini karması demektir.

Türkiye proletaryası ve emekçileri... Kürt geleceğini... Kürt ulusunun güdükleri savağı, ulusal savağıdır! Bugün içinde bulunduğumuz ulusal verici suskunluk... bu onursuzluk, sizin korkunç sonunuza hazırlıyor. Kürt ulusunun düşmanları sizin de düşmanlarınızdır. Türk burjuvazisi ve onun seşlik devleti! Ortak düşmanları karşı savağı tutan Kürt ulusu yalnızca kendi geleceği için dövüşüyor; e, aynı zamanda sizin geleceğiniz için de savağıyor. Kurtuluşun yolu, iki halkın mücadele birliğinden geçiyor... Burjuva düzen toptan yıkılmadıkça ne Kürt kardeşleriniz kurtulabilir, ne de siz... Ya kardeş Kürt halkıyla ortak, bu savağı verecek ve seşlik devleti yıkacaksınız, ya da boyunussızdaki seşlik boyunussuzluğuna sonuna kadar bağışacaksınız; bunun orta yolu yok! Türkiye işçi sınıfı! İç bir sınıf yalnızca varlık durumundan dolayı devrimci adını haklamaz... işgücü la-yıkılmaz. Proletaryaya devrimcidir, ya da kucakca bir hiç! Bugün devrimciğin tek bir yolu var: Kürdistan'ın dağılılığı için dövüşmek! Çünkü bu kucakca sil de karışarak olan yegane kucakdır! Bu çözülmüşlük içinde, bir avuç enternasyonalist devrimcinin sesine gıc katmak, karıştıran tek yoludur.

YAŞASIN KÜRT-TÜRK HALKLARININ MÜCADELE BİRLİĞİ!

Seyran BERDAN

Militarizmin Tarihteki Yeri

Toplumlar tarihi incelendiğinde, ilkel toplumlardan sosyalist toplama kadar bütün toplumların silahlı bir güce sahip olduğu görülmektedir. İnsanlık tarihinin tanıdığı ilk toplum olan ilkel toplum ve sosyalist toplum dışındaki bütün toplumlarda, bu silahlı güç toplum nüfusunun çoğunluğunu, yani sömürülen sınıfların baskı altında tutmak ve fırsat bulduğunda, başka toplumları yağma için kullanılmıştır. Sadece ilkel ve sosyalist toplumda silahlı güç, topluluğun genel çıkarlarını savunmak ve bu çıkarlara yönelik, gelecek saldırılara karşı topluma korumak için var edilmiştir. İkel toplumda *özek* silahlı adam müfrezeleri olarak ortaya çıkan silahlı güç, sınıfların doğmasıyla birlikte *özel* silahlı adam müfrezeleri haline gelmiştir. Ve uzlaşmaz sınıflar çatışmalarının bulunmadığı sosyalist toplumda, yeniden *özek* silahlı adam müfrezeleri haline dönüşmüştür. Silahlı örgütlenmenin, zorun, bu tarihsel gelişimi ise basit bir tekrar değildir. İkel toplumdaki *özek* silahlı adam müfrezelerinin görevi, avlanma, vahşi hayvanlardan ve diğer topluluklardan gelecek saldırılara karşı topluluğu korumaktır; devamlı kendini yetkinleştirme gibi bir zorunluluğu vardır. Sosyalist toplumdaki silahlı örgütlenmenin amacı ise sınıflar ve sınıf egemenliğini korumaya yarayan bütün üst yapı kurumlarını ortadan kaldırılmaya doğru giden (ve doğal olarak kendi varlığını da gereksiz hale getirecek) sürecin, bir dış müdahaleyle (kapitalist toplumların zora dayanan müdahalesiyle) kasıtlıya uğramasını önlemektir.

Zor uygulamak, egemen sınıfların, hiç bir zaman için temel amacı olmamıştır. Bütün sınıfların temel amacı, ekonomik çikardır. Bu anlamda zor, temel amacı olmayan bir araçtır. Bu aranın gelişim düzeyi ise, ikisimli koşullara bağlıdır. *İhtivadi ön koşullara hiç bir şey ortu ve dayanmadan daha çok bağlı değildir*, der, Engels. Bir ülkenin militarist gücünün teknik donanımı, ekonomik durumu bağlıdır. Yani Marx'ın dediği gibi, *"Zor, kendi başına ekonomik bir güçtür."*

Bu yazıyla amaçlarımız, toplumlar tarihinde ortaya çıkan ve sonunda yok olacak olan; sadece yeryüzünde değil, gökssel cisimler üzerinde de geçerli bir sistem bulunduğunu sanan filozofların, bu dahiyane düşüncelerinin temelini oturarak kadar da tarihte önemli bir yer kaplayan zora ve tarihteki yerine kısaca değinmektir.

MİLİTARİZM NERDEN DOĞMUŞTUR?

İnsanlık sınıflara bölünmeden önce, safliği ve yalnlığıyla, Engels'in tabiriyle *"Ayrı-razılığa değer"* bir yapılmış halindedir.

Askerler, polisler, soygular sınıfı olmaksızın, hapisaneler, valiler, yargıçlar olmaksızın her şey, belli bir düzen içinde yürürdü. Bu gün için, bunlar olmaksızın hiç bir şeyin yürüyemeyeceğini sananlar vardır. Oysa ki, ilkel toplumda, günümüzde düzeni sağladığı sanılan, bütün bu kurumlar olmadığı halde; kavga, çekişmeler, topluluk tarafından bir sonucu bağlanırdı. Her şey, sorunun tarafları arasında kararlaştırılır ve çoğunluğa yenilene yitlik bir töre her şeyi önceden düzenlerdi. İşte böylece bu toplumda bireyler, "karakter, onur, yiğillik.. bakımından gelişkin olmuştur."

Bu dönemde iş alelerinde bir yetkinleşme henüz yoktur. Toplulukta artı ürün henüz oluşmamıştır. Emek gücünü sömürmenin koşulları henüz yoktur. Topluluğun askeri şefi de dahil olmak üzere, bütün görevlere seçimle gelene vardır. Topluluğun özel bir silahlı güç olmayıp, yetişkin herkes silahlıdır. Gerektiğinde askeri şefin komutasında bir araya gelirler. Topluluğu her türlü saldırıya karşı korumakla görevli olanlar, doğal olarak topluluğun hizmetindedir.

İş alelerinde yetkinleşmenin başlamasıyla birlikte, birey, tüketebileceğinden fazlasını üretilebilir hale gelmiştir. Üretici güçlerde ki bu gelişmenin bir sonucu olarak, farklı topluluklarda yapılan savaşlarda elde edilen esirlerle sunulan, topluluğa eşit haklarla katılma ya da bulunduğu toprakları terk etme seçeneklerinden vazgeçilir. Savaş esirleri, köleler haline getirilmeye başlanır. Yeni üretici güçlerdeki gelişimin bir sonucu olarak, topluluk içindeki yurttaşların bir kısmı yok-sullaşmaya ve üretici güçleri elinde bulundurana ve yetkinleştirilenlere borçlu hale gelmeye başlanmıştır. Bu gelişme süreci, yurttaşların da köleleştirilmesini getirmiştir. Köleliğin doğuşu ve sınıfların oluşmasını zorunlu olarak, *köleleri denetim altında tutacak bir zor aygıtı gerekli olmuş ve doğmaya başlamıştır.*

Bu süreç, topluluğun silahsızlandırılması ve özel silahlı adam müfrezelerinin doğuş sürecidir. Bizati silahlı bir güç halinde örgütlenen halk (yurttaşları), silahsızlandırılmıştır. Çünkü, köle olması gerektiğinde, elindeki zor araçyla buna karşı koyamazdır. Ve işte bu yüzden, yurttaşlar bir yandan silahsızlandırılırken bir yandan da, işi sadece zor uygulamak olan ve bu konuda kendini devamlı yetkinleştirecek olan, özel silahlı bir güç oluşturuldu. Köle sahiplerinin, köleleştirilecekleri yeni insanları, hem köle yapabilmek hem de, giderek büyük bir kitle haline gelen kölelerden gelecek istemleri ve karşı koyularını önlemek için, geniş halk yığınlarına baskı altında tutabilmek için profesyonel silahlı bir güce ihtiyaç vardı ve oluşturdu.

MİLİTARİZM HALKA YABANCIDIR

Kapitalist toplumun temel dayanağı olan ve bir çok ayrımlıklara sahip olan militarizmin ilk çekirdeği, tarihte bu şekilde oluştu. Bu "meslek" ilk ortaya çıktığı günden itibaren halka yabancı olmuş ve işlevinden dolayı, halk tarafından sempatiyle karşılanmamıştır. Daha o çağlarda, yani bugünkü kadar baskıcı ve topluma yabancı olmadığı dönemde dahi, özgür insanlar, bu özel silahlı güçte yer almak istemiyorlardı. Örneğin Atina halkı için bu "meslek", *"alçaltıcı görünüyordu ve kendini böylesi bir alçaklığa vermektense silahlı bir kitle tarafından tutulanmayı yeğliyorlardı."* (Engels) Sınıflar ve sınıf egemenliği dönemi yeni el geçiriyor ve ilkel toplumun eski üyeleri, insanlar üzerinde baskı aracı olacak bu mesleği saygı değer olarak kabullemiyorlardı. Oysa egemen sınıf, polisler, askerler, jandarmalar vs. olmasaydı.

Bu yüzden, bu zor aygıtı, kölelerden, yani verilen işi yapmaktan başka seçenekleri olmayan, bu iş sayesinde yaşamlarını sürdürebilecek ve toplum içindeki yerleri itibarıyla, halka en yabancı olan bu kişilerden oluşturuldu. Militarizmin doğduğu günden itibaren üzerinde taşıdığı bu özellik, gelişim süreciyle birlikte daha da belirginleşti ve temel bir özelliği haline geldi. Başka türlü de olmazdı zaten. Halka baskı uygulayacak bir kurum, ancak halka yabancılaşmış veya toplumdaki dışlanmış insanlardan oluşturulabilirdi. Topluma yabancılaşmış, toplumdaki dışlanmış insanların topluma baskı kurmaya denetimemesi.

Egemen sınıflar, militarist kurumlarını toplumun en alt tabakasına mensup insanlardan oluşturuyorlar; bu kurumları, dolayısıyla içinde yer alarlara sağladığı ayrımlıklarla, bu mesleği hem toplum içinde itibarlı hale getirmeye hem de çekici kılmaya çalışmaktadı. Aynı zamanda *militarist güçlerinde yer alan insanları, üretimden tamamen kopararak, topluma yabancılaşmayı derinleştirmektedirler.*

MİLİTARİZM YETKİNLEŞTİRİLİNCE HALKA YABANCILAŞMASI ARTMIŞTIR

Tarihte ortaya çıkan ve tarihsel gelişmelerinin bir aşamasında, egemen hale gelen bütün sömürücü sınıflar; egemenliği ele geçirme mücadeleleri sırasında, kendilerini yok etmek için kullanılan profesyonel silahlı güçleri, iktidara geldikten sonra daha da yetkinleştirerek (teknik, eğitim vb.) devam ettirdi. Bu bir tezat gibi görünse de, değildir. Çünkü, bütün sınıfların ortak bir özelliği vardır:

O da, sömürülen olmalarıdır. Yani hepsinin, toplum nüfusunun çoğunluğunu denetim ve baskı altında tutma gibi bir zorunluluğu vardır. Aynı zamanda, bilindiği gibi tarih sahnesine çıkan her yeni sömürücü sınıf, bir öncekine oranla, daha büyük bir sömürüyü gerçekleştirmiştir. Bundan dolayı, her egemen sınıfa karşı gelişen halk hareketi de, bir öncekine oranla, daha sert ve yoğun olmuştur. Bu gerçeklikten dolayı da, egemenliği ele geçiren her sınıf, halk üzerinde baskı ve terör estirmek için, eksiğine oranla, bu yönde daha da gelişmiş olan bir militarist aygıtı sahne olmaya zorunlu kalmıştır. Yani, **militarizmin geliştirilmesi bir tercih sorunu değil, sınıflar savaşınının bir zorunluluğudur.**

Egemen olan sınıf, devrilen sınıftan aldığı, zor aygıtının karakteri ve işlevinin kendi amaçlarına uygun olmasından dolayı, yetkinleştirmek koşuluyla varlığını korumakta bir sakınca görmemiştir. Lenin, bu gerçekliği şöyle ifade etmiştir:

"... Bütün burjuva devrimler bu devlet mekanizmasını yetkinleştirmekten ve onu bir partinin elinden bir başka partinin eline geçirmekten başka bir şey yapmaz..." (Lenin, Komün Dersleri, S.69)

Kapitalizmin doğuşu ve burjuva sınıfın iktidarı ele geçirmesiyle birlikte, zorun, tarihteki en yetkin ve halk en yabancılaşmış haline alması süreci de başlamıştır. Tekeller çığı ile birlikte, bu sürecin doruk noktasına ulaştığını söyleyebiliriz. En azından, 1871 Paris'inde, 1905 Rusya'sında, Türkiye'de, Hitler Almanya'sında vs. vs. bu profesyonel silahlı güçler aracılığıyla, işçi ve emekçilerin nasil katledildiği hatırlanır. Halka yabancılaşmanın varlığı her ne kadar iyi anlaşılır. Keza nükleer silahlara, geliştirilen yıldız savaş projelerine vb. bakıldığında, bu alanda ne denli gelişmiş yetkinleşmiş olduğu, bu alana ayrılan maddi kaynağın ne denli büyük olduğu da rahatlıkla görülecektir.

Osmanlı askeri örgütlenmesinin evrimi, militarizmin gelişip yetkinleşmesini, halka yabancılaşmasını anlamamız açısından iyi bir örnektir. Osmanlı'da beylik, hatta imparatorluğun ilk kuruluş yıllarında, eli silah tutan herkesin asker olduğu bilinir. Barış zamanlarında, tarım işleriyle uğraşanlar, bir savaş çıktığında beyin/padişahın çağrısıyla, silahlarıyla birlikte, belirtilen yerde toplanarak orduya oluşturmaktaydı. Ama zamanla ordunun bu biçimlenişini değiştirmek gerekmiştir. Gens dönemin izlerini taşıyan bu özellik bir kenara bırakılarak, özel silahlı birlikler, yani profesyonel silahlı bir güç oluşturulmaya başlanır. Bu profesyonel zor aygıtın bileşenlerinden bir tanesi, üretimden tamamen kopuk olan, savaş sırasında elde edilen esirlerden ya da işgal edilen yerlerin insanlarından (yani başka bir seçeneği ol-

mayan ve topluma en yabancı olanlardan) oluşturulan yarışerhlerdir. Bunların oranı içindeki oranı zamanla artmıştır. Diğerisi ise, barış dönemlerinde tarımla uğraşan, aynı zamanda bulundukları yerde, merkezi otoritenin egemenliğini sağlamakla, düzeni korumakla görevli olan sipahilerdir. Bunlarda profesyonel olmalarına karşın, üretimden tamamen kopmadıkları, hatta tamamen yabancılaşmadıkları, merkezi otoritenin sömürmesine maruz kaldıkları için, zaman zaman merkezi otoriteyle anlaşmazlığa düşmüşler ve bir dizi gelişmenin sonunda tasfiye edilmişlerdir. Askerlikten başka işi olmayan yarışerhler ise, ordunun temel silahlı gücü haline gelmiştir.

Emperyalizm çağının olan TC'nin bu alana ayırdığı kaynak, burjuvazinin, zoru ve örgütlenmesine verdiği önemden boyutlarının ve nedenlerinin anlaşılmasına açısından tipik başka bir örnektir.

Türk tekelci sermayesi, Türkiye'de kapitalist üretimin yapısal sorunlarından dolayı sık sık bunalımlara girmektedir. Bunun pratikteki anlamı, yoksulluğun ve sefaletin artması, ve eksiğine oranla, daha büyük bir devlet karşıtı hareketin zamanlarının oluşmasıdır. Sömürütisim yoğunlaştığında, halkta oluşacak hareketlenmeyi bilen burjuvazi, ortaya çıkacağını bildiği hareketlenmeyi etkisizleştirilmek için, gerekli önlemlerini önceden almamaya çalışır. Bu önlemlerin ne olacağı ise açıktır: Ordu, polis ve sivil faşistlerin daha da yetkinleştirilmesi, yetkililerin arttırılması ve bu kurumlara, kendilerini yasalara sınırlama hareket etme konusunda daha fazla inisiyatif tanınması. Bu, kimi zaman askeri darbelerle yapılabilen kimi zaman ise, sınıf savaşının yeniden güdülerlenmeye bağladığı '89 süreciyle birlikte olduğu gibi, bu varolan güçlerin yetkililerinin ve teknik olanaklarının mabildiğince artırılması şeklinde de olur.

Hatırlanacağı üzere, Devrimci Emek'in önceki sayılarında, halk hareketinin gelişmeye başladığı '89 süreciyle birlikte, polis örgütüne aktarılan mali kaynağın devasa boyutlara ulaştığını, çevik kuvvetin, en uza yerlere kadar yayıldığını, özel timlerin, karakolların terörel mücadele birimlerinin kurulduğuna, polisin yetkilerini artıran ve yapacağı katliamların yasal zemini oluşturulan kanunlar hazırlandığına vs. detaylı bir şekilde değinmiştik. Bundan dolayı bu konunun detaylarına girmeyeceğiz. Ortaya ayrılan kaynağın ise devasa boyutlarda olduğu, herkes tarafından bilinir. Her yıl hazırlanan bütçenin, yaklaşık olarak üçte ikisi orduya ayrılmaktadır. Sadece bütçe görüşmeleri sırasında, bu konuyla ilgili faşist basında çıkan rakamları hatırlarsak dahı, ayrılan kaynağın büyüklüğü ü bütün açıklığıyla görürüz.

Militarist kurumlarda yer alanlara tanınan ayrıcalıklar ve verilen ideoloji, halka ya-

bıncılaşımada önemli iki noktadır. Tüm tekelci sermayesi, polis ve ordusunda yer alanlara, toplumun geneline göre verdiği oldukça yüksek ücret, tanıdığı sosyal haklar ve emeklilikten sonra, tekelci sermayeli şirketlerinde sağladığı, oldukça yüksek maaşlı iş imkanları, kanunlarla ve fiili olarak tanınan istinadlar, bu kurumlarda yer alanlara tanınan ayrıcalıklardır. Bu ayrıcalıklarla, bu "meslek" çekici ve saygın hale getirilmeye çalışılmaktadır. Üretim sürecinde yer edinmemiş, geçimini sağlayacak bir işten yoksun kalmış vs. kişiler, bu ayrıcalıklarla edinmek yoluyla (üzlemlerine geçecekler, üniformayla), kendilerine toplum içinde bir yer edinmeye çalışır. Bundan dolayıdır ki, toplumun tümüne kesici, militarist kurumların insan kaynağı olmaktadır.

Bu kurumlarda yer alan insanların, egemen sınıf ideolojisiyle şekillendirmek, yabancılaşım sürecinin bir diğer yoludur. Türk tekelci sermayesi, ordü ve polise yer alan insanları, faşist ideolojisiyle eğitmektedir. Halkı her görme, onu aşağılama, farklılıkları her görme, halkı, güdülecek bir sürü olarak görme ve kendilerini, toplumda kelleri yürüten; bu nedenle vazgeçilmez kişiler olarak görme, sürüyü güdücek çoban olarak görme bu insanlara verilen bilinçtir. Bu şekilde, vazgeçilmezlik ve kendileri olmaktan hiç bir işin yürümeyeceği psikolojisine girer, bu özellikleri kendi karakterleri haline getiren bu insanlara verilen, pozitif ve anti-komünizm bilinciyle de topluma tamamen yabancılaştırılmakta, toplum üzerinde her türlü baskı ve terörü uygulayabilecek hale getirilmektedirler.

Tekelci sermayenin, militarizmi bu denli geliştirmesinin nedeni, militarizmin tarih sahnesine çıkışını zorunlu kılan nedendir. Devrim korkusudur. Bu korku, toplum nüfusunun büyük bir kesimini sömürülen ve baskı altında tutan bütün sınıfların korkusudur. Bundan dolayıdır ki, militarist kurumların oluşturulması ve geliştirilmesi, her ne kadar karşı-devrim güçlerinin, iktidarı elinde bulandıran sömürücü sınıfların ortak politikasıdır. Bundan dolayı da, bu politikayı, egemen sınıfın zor aygıtı olan devletin, değişmez bir politikası olarak aklantırabiliriz.

SİVİL MILİTARİST GÜÇLER VE İŞLEMLERİ

Sınıflara doğuşunun bir sonucu olarak, devletle birlikte, aynı süreçte oluşan, özel silahlı adam müfrezeleri, tüm sömürülenlerin (ve bunların tarihteki son temsilcisi olan burjuvazinin), varlığının ve egemenliğinin sürmesinin dayanağı haline gelmiştir. Lenin; **"sürekli ordu ve polis, devlet iktidarının başlıca güç aletleridir"** der. Ama burjuvazinin askeri mekanizmalarına, sadece ordu ve polisle sınırlı tutmak eksik olur. Tarihte bir çok defa rastlanmıştır ki, burjuvazi

kendine, sivil militarist güçler de yaratmış, bu militarist örgütleri, resmi örgütleriyle ahenk içinde kullanmıştır. Örneğin Napolyon tarafından kurulan ve gerçekleştirilen, hükümet darbesinde rol alan 10 Aralık Derneği, Rusya'da Lenin'in, amansız bir devrimci şiddetle üzerine gidilmesi gerektiğini söylediği, Çar'ın Karayüzleri, Hitler'in Kara Gömlekler Örgütü veya Türkiye'deki sivil-faşistler gibi.

10 Aralık, Kara Yüzler, Kara Gömlekler, sivil-faşistler olsun, bütün bunların ortak özellikleri, dernek vb. bir ad altında kurulmaları ve burjuvazinin sivil militarist güçleri olmalarıdır. Bunların hepsi silahlı bir güç olarak örgütlenmekte ve içindeki insanları askeri eğitimi görmektedirler. Bu örgütler, denetiminde oldukları sermaye kesiminin yönlendirilmesi doğrultusunda, toplumu terörize etmekte, toplum üzerinde baskı oluşturmaktalardır.

Burjuvazinin, sivil militarist güçlere ihtiyaç duymasının temel nedeni ise, egemenliği sürdürmede temel önemde olan, devletin ve militarist güçlerinin ypranmasının, gerçek yüzlerinin açığa çıkmasının olabildiğince önüne geçmek; devletin sınıflar üstü görünüşünü sürdürmek ve toplum nüfusunun bir kesimini kendi silahlı gücü haline getirmektir.

Burjuvazi, burjuva demokrasinin olduğu dönemde dahi, işçi ve emekçilere karşı yürüttüğü mücadelede, kendini hiç bir yasayla sınırlamaz, sınırlayamaz. Çünkü, iktidarını başka türlü koruyamaz. Burjuvazi, egemenliğini koruyabilmek için ihtiyaç duyduğu terörü ve baskı politikasının yasal zeminlerini olabildiğince oluşturmaya çalışır. Ama sınıflararası mücadele ve güç dengesinin sürekli değişkenliğinden dolayı bunu tam olarak başaramaz ve yukarıda özyitimiz nedenden dolayı yapmak da istemez. Çünkü devletin, sınıflar üstü, hakem olduğu yöneltmesi, emekçi sınıfların bilimsel bulandıran önemli bir araçtır ve bu yarıdemokratik çözümünün, emekçi sınıfların ilk amaçlarını daha net görmesini sağlayacaktır. İşte bu sivil-faşist örgütlenmeler, bu işlevi de yerine getirir. Burjuvazi ihtiyaç duyduğu terörü, militarist kurumlarıyla terör, polis, sivil-faşist örgütleri toplum üzerinde estirir, ama özellikle toplum tarafından büyük bir kınanılacak olanları, sivil örgütlenmesine usal eder. Böylece bir yandan toplumu baskı altına alırken, bir yandan da devleti tanımla çıkarılmış, hedef olmaksızın kürtarımış olur. Ama savaşın sertleşmesiyle birlikte, ister istemez burjuvazinin bütün kurumları, yasal zeminleri dışında hareket etmeye zorunda kalacak, aralarındaki ilişki daha fazla gözler önüne çıkacak ve teşhir olacaklardır. Bu, sınıf savaşının bir zorunluluğudur ve günümüzde olan da budur.

Burjuvazinin, sivil militarist güçlere ihtiyaç duymasının temel nedeni, egemenliğini sürdürmede temel önemde olan, devletin ve militarist güçlerin ypranmasının gerçek yüzlerinin açığa çıkmasının olabildiğince önüne geçmek; devletin sınıflarüstü görünüşünü sürdürmek ve toplum nüfusunun bir kesimini kendi silahlı gücü haline getirmektir.

EGEMEN SINIF MİLİTARİST GÜÇLERİNİ NEDEN TARTIŞIR?

Gerek sınıf olarak, gerekse sınıf oluşturan bireyler olarak, bütün sömürücüleri, asalakların güçlü bir militarizmi istediğini; militarizmin olgunlaşması ve yedkinleşmesinin, iktidarı elinde bulunduran sömürücü sınıfların genel politikası olduğuna, yazımızın başından bu yana anlatmaya çalıştık.

Sömürücü sınıfların, militarizme yaklaşımları böyle olmasına karşın, egemen sınıfa ya da bu sınıf mensup bireylerin bir kesiminin, militarizmin bazı kurumlarının tartışma konusuna haline geldiğine de tanık oluyoruz. Bu gerçeklik şu soruya da akla getiriyor: Madem ki, militarizmin geliştirilmesi, böylece bu politikanın ürünü olarak oluşturulan örgütlenmelerin yaptığı eylemler, neden bu sınıfın bireyleri tarafından "ameliyat masasına yatırılıyor?"

Aklı ilk olarak, egemen sınıfın, militarizme eskisi kadar ihtiyaç duymuyor olabileceği geliyor. Örneğin, burjuva sınıf, egemenliğinin güvenliği olacak kadar bir militarist gücü devamlı olarak hazırda bekletir ve medemleştirir. Egemenliğine yönelik herhangi bir tehlike ortaya çıkarsa başladığında ise burjuvazi, bu militarist güçleri hem ütel hem de nicel anlamda daha da geliştirir. Artı, yeni koşulların gerektirdiği yeni militarist kurumlara ihtiyaç varsa, onları da oluşturur. Eğer burjuvazi, bu süreçten egemenliğini koruması olarak çıkarsa, yani egemenliğine yönelik tehlikeyi ortadan kaldırırsa ya da etkisiz hale getirirse, geldiği yeni süreç göre, elinde hem nicel olarak hem de sahip olduğu yetkiler açısından çok gelişmiş bir militarist güç olur. Aynı zamanda bu militarist güç, yürüttüğü savaşın dolayı ypranmış ve peşitli sınıfları ortaya çıkarır. İşte burjuvazi, savaşın çıkması bu gücünün sınıflarını gidermek, ypranmışlığını ortadan kal-

dırmak, yeniden biçimlendirmek ve gelecek savaşlar için daha güçlü hale getirmek amacıyla bakıma alma, yani yeniden organize etme ihtiyarına duyar.

Burjuvazi bu ihtiyaçlarına giderebilmek için, bu kurumlarının tartışmaya açar. Bir yandan kendisinin tartıştığı, diğer yandan zaten halk tarafından sorgulanan bu kurumları, bu tartışma sürecinin sonunda, kafasından var olan şekliyle yeniden biçimlendirir. Böylece, hem halka, devlete güvenmesi gerektiği mesajını vermiş olur hem de o anki halıyla kendilerini işine yarayan, sınıfları ortaya çıkarmış ve fazlası teşhir olmuş kurumunu istediği kalıba sokmuş olur. Yani militarist kurumunu, gelecekte kullanılmak üzere kütülmüş, sınıflarını gidermiş ve halk nezdinde yenilenmiş hale getirir. Yeniden belirtelim ki, bütün bunlar, ancak militarizmin gelişmesini zorunlu kılan algıların ortadan kalkması ya da zayıflaması durumunda, yani bir devrim korkusunun yenilmesi ya da en azından uzaklaştırılması durumunda olabilir. Aksi durumda, yani egemenliğin tehdit altında bulunduğu dönemlerde, burjuvazi, militarist kurumları, halk nezdinde ne kadar ypransa da, içinde sınıflar barındırırsa da tartışma konusuna haline gelmez. Çünkü, bir savaş yürütülmektedir ve bu savaş içinde militarizmin tek bir kurumunu veya bu kurumlardan herhangi birinin, devrim cephesine yönelik herhangi bir eylemini dahi tartışmak, bu kurumun ve militarizmin diğer kurumlarının moralinin bozulmasına, savaşı getiği gibi yürütmemelerine neden olur. Bu ise burjuvazinin egemenliğini temel dayanağı olan militarizmin işlevsiz hale gelmesi demektir. Bundan dolayı burjuvazi, savaş sürdürürken, savaş yürüten kurumlarının "elini soğutucu" tavırlara girmez.

Haberleşmeye üzere burjuvazi 12 Eylül'den sonra, '70 sürecinde işine çok yaramış olan sivil-faşistleri tartışma konusu yapmış ve hatta bir kısmını cemayetine koymuştu. Bu, burjuvazinin bu militarist gücünü bar daha kullanmayacağı anlamına geliyordu. Ya da uzagı görememesinden kaynaklanıyordu. Burjuvazi, 12 Eylül süreciyle birlikte toplum üstündeki egemenliğini sağlanmış; devrimin artık bir tehlike olmaksızın, rüyalarına giren karabasan olmaksızın çıkmıştı. Artık toplumun gözündeki iyice teşhir olmuş bu kurumun kendi de tartışabilir, her türlü sınıflarını giderbilir ve gelecek için daha yetkin hale geçirebilirdi. Halkın tepki duyduğu bir kurumun kendisi de mahkûm ederek, hem halkın güvenini kazanacak hem de bu kurumunu "pürü pak" hale getirmiş olacaktı. Bu amaçlarını gerçekleştirmek için burjuvazi, göstermelik yargılamalar yaptı ve cezalar verdi. "Ben aşırı sağda karışmış" dedi. Ve bu göstermelik yargılamalarıyla, sivil-faşist örgütlenmesinde yer alanlara da "iyi gazetisiz ama itaatsizlik yapmayacaksınız, yapan-

ları asla af etmem yeni geldiğinde cezalandırırım" mesajını verdi. İçinden çıkan zaafılarına güderdi. Ama hatırlanacağı üzere, burjuvazi bu kurumun asla "50 sürucinde tartışılmıyordu. Demirel, "bana üçküncüler adam öldürüyor dedirtmezsiniz" diyerek bu kuruma sahip çıkarken aynı zamanda burjuvazinin sayısız içindeyken, sarıya yürüten kurumlarının "elini soğutucu" tavırları görmeyeceğinin de iyi bir örneğini vermiş oluyordu.

Akla gelen bir diğer olasılık ise, egemen sınıf içindeki bir çatışmadan kaynaklı olabileceğidir. Bilindiği gibi, egemen sınıfın farklı çevreleri arasında çıkar çatışmasının olması ve bunların iktidara ağırlıklarını koyma mücadelesi tarihsel bir olgudur. Örneğin, bir sınıf olarak, ortak çıkarları olmasına karşın, bu sınıfın, çıkarları birbirleriyle gelişen farklı çevreleri arasında, iktidarda daha fazla söz sahibi olma mücadelesi vardır. Tekel çağı ile birlikte bu rekabet, çok daha sertleşmiş ve kendini yaşamın her alanında hissettirli hale gelmiştir. Bilindiği gibi, iktidarda ağırlığı ele geçirmek, asil olarak, bürokrasi ve militarist aygıtlar içinde etkin olmaktadır. Bundandır ki, devlet içinde ağırlığı elinde bulundurmak isteyen sermaye kesimlerinden her biri, silahlı gücün, kendi denetim ve etkinliği altında olmasını ister. Silahlı güç ve bürokratik aygıtın kilit kurumları kendi denetiminden çıkıp, başka bir sermaye kesiminin denetimine girerse, en önemli avantajlarını yitirmiş demektir. Tersten bakıldığında ise, diğer sermaye kesiminin yavaş yavaş iktidarda ağırlığı hale gelmeye başladığı anlamına gelir. Bu durumda, iki kesim arasında sert bir çatışma geçer. Militarizmin kurumları, bu çatışmadan paylarına düşeni alırlar.

Günümüzde bu çatışma, kurumların bir bütün olarak tasfiyesine değil de, kurum içindeki rakip sermaye kesiminin temsilcilerinin tasfiyesiyle sonuçlanır. Bir kesim, diğer kesimin temsilcilerini, satın alma veya tehdit yollarıyla kendine bağlamaya çıkar. Bunlar işe yaramadığı noktalarda ise, sermaye kesimleri, gerek hukuki yollardan, gerekse öldürerek rakip kesimin adanmasını tasfiye edip, bu şekilde, o kurum içinde kendi hakimiyetini sağlamaya çıkar.

Böylesi bir nedenden dolayı doğan çatışma ortamında, iktidarda ağırlığı ele geçirme mücadelesi veren kesimlerin hepsi, devleti, devletin bütün kurumlarını ve özellikle militarist kurumlarını zedelemeye büyük özen gösterir. Aralarındaki mücadele ne kadar sert geçiyor olursa olsun, mümkün olduğunca bu çatışmayı halka yansımaya çalışmazlar. Birbirlerinin kirliliğini bilen bu kesimler, ellerindeki bu kozları birbirlerine karşı kullanıp, defirne etmeyle tehdit ederler. İşte bundan dolayı, yani birbirlerinin açıklarını bilmelerinden dolayı atacakları adımlarda ihtiyatlı olmak zorundadırlar.

Çünkü iki kesimde, böylesi bir açık kavgaya girmenin, devleti yıpratacağına bilir. Hala bele burjuva sınıf egemenliğinin tehdit altında olduğu dönemlerde, çatışan kesimler çok daha dikkatli davranır, bu çatışmanın hiç bir boyutunun halka yansımalarını istemez. Çünkü, bir yandan kendi içlerinde değişik bir yandan da bir sınıf olarak, varlık yokluk savaşını vermektedirler. Ve bu savaş ortamında, halkın güvenini daha da sarınsak olaylardaki kaçınmaları gerektiğini bilirler. Ama çatışmanın çok sert geçtiği, sermaye kesimleri arasındaki gelişimin güdülü olduğu dönemlerde, bu çatışmanın izleri halka yansır. Halka yansıyan kısım, çatışmanın çok küçük bir kısmıdır; ve sermaye kesimleri, arslarındaki bu çatışmayı halka yansımak zorunda kaldıklarında ise devleti zedelemeye özen gösterirler. Bir yandan kendi içlerinde boğuşurken bir yandan da etrafa saçılan pisliklerini el birliğiyle temizlerler ve bu süreci aynı zamanda, devleti halk gözünde sklama süreci olarak kullanırlar.

TÜRK BURJUVAZİSİ NEDEN TARTIŞIYOR?

Türkiye'de militarizm, '70 sürecinde alınan derslerle yeniden eğitildi, biçimlendirildi. Ve burjuvazi, eskisine oranla daha yetkinleşmiş bir militarizme yarattı kendisine. Burjuvazi, 88'den itibaren yeniden ivme kazanmaya başlayan halk hareketinin karşısına, daha gelişmiş olan bu militarizmle dikildi. Militarizminin, gelişen süreçle birlikte, yeni yeni eksikliklerini gördü ve bu eksikliklerini gidererek daha yetkinleştirdi. Koruculuk, özel tim vs. gibi yeni militarist kurumları oluşturdu; sivil-faşist gücünü yeniden aktifleştirdi. 89'dan sonra militarizmin, devamlı olarak, hem aysel hem de nitel anlamda geliştirilmesini yeni yasalarla donatılmasının nedeni, hiç kuşkusuz gelişen halk hareketidir, devrimdir. Başta da söylediğimiz gibi, militarizmin geliştirilmesi bir tercih sorunu değil, sınıf savaşının zorunluluğudur. Türkiye ve Kuzey Kıbrıs'ta süren giden ve iç savaş boyutuna varan sınıf savaşı ise militarizmin devamlı olarak yetkinleştirilmesini burjuvaziye dayatmaktadır. Özellikle son altı, yedi yıllık süreçte burjuvazi, egemenliğini militarizme dayanarak koruyabilmekte, militarizmi ile yönetmektedir.

Türk burjuvazisi için militarizmin bu derece önemli olduğu bu dönemde, militarizmin çeşitli kurumlarının yürüttüğü faaliyetler tartışılmaya başlandı. Kimileri bu tartışmanın önüne geçmeye çalıştı, kimileri de tartışılmamasını isteyen bir görüntü sergiledi. Sol çevreler ise, bu durumun nedenlerini sorgulayıp cevap bulma çabasına girdiler. Bu çabalara sonuna, tüm sol çevrelerin üzerinde olanaklı işi şu sonuç çıktı: Burjuvazi içinde bir çatı ma var. Bu, çıplak gözle görülen bir gerçek ki, ama, bu çatışmanın neden kay-

naklandığı sorunu karşısında, "sol" ikiye ayırdı. Militarizmin tarihi gelişimini anlayamayanlar, militarizmin geliştirilmesini bir tercih sorunu olarak gördüler, çatışmanın sertliğine bakarsak, bu sorunu, burjuvazinin bir kesiminde, siyasi ortamı sarıncı olduğu ortamı verme noktasına kadar sevildiler.

Dediğimiz gibi, militarizm içinde, farklı sermaye kesimlerinin egemen olma mücadelesi vardır ve bu her zaman olacaktır. Bu mücadele, öncekilere oranla çok daha sertleşerek sürecektir. Bu çatışmanın, tarihsel gelişimin bir sonucu olarak, giderek sertleşmesini yanı sıra Türkiye ve Kıbrıs'ta bu çatışmanın çok daha sert geçmesinin özgün nedenleri vardır. Bu nedenlerin en başında, yaşanan iç savaşın dolayı tekelci burjuvazinin çok daha büyük kârlar elde ediyor olması gelir.

Militarizm ordusundan, polisine, istihbarat teşkilatlarından sivil-faşist örgütlenmelerine kadar içinde, dolayısıyla devlet içinde, şimdiki kadar ağırlığı elinde bulunduranlar, doğal olarak devletin maddi ve mali olanaklarından en büyük payı alırlardı. Bu sermayenin diğer kesimleri için bir rabaatsızlık kaynağıydı; ve halka karşı sürdürülen savaşta burjuva sınıfın geleceğini bir zafiyete düşürmeyecek şekilde bu rabaatsızlıklarını gidermek istiyorlardı. Yürütülen iç savaş ise, sermaye kesiminde içindeki bir çatışmanın çok daha ağırdan ve ince hesaplar yapılmadan sürdürülmesinin önündeki en büyük engel idi. Bu yüzden, ancak uygun şartlar yaklaşıldığında bu kesim bir atığı kalkabilirdi. "Süratlik" bunların bahanesi oldu. "Süratlik" ile birlikte, eskisine oranla daha ağırdan; etkin olma, tehdit, tasfiye vb. yollarla hakimiyeti ele geçirme çabasına girdiler. Yılların birbirleri hakkında bilgi toplama sermaye ile çeşitli kesimleri, şimdi bunları birbirlerine karşı kullanarak amaçlarına ulaşmaya çalışıyorlar.

Bu çatışmaları mümkün olduğunca halka taşınmasıyla, halkın önünde yapmamaya özen gösteriyorlar. Ama yine de, çatışmanın büyüklüğünden dolayı halka yansıyor, ama bu yansımada dahi, militarist kurumların, devletin ve bunların, devrim cephesine karşı yürüttükleri savaşın gölgelememesine büyük özen gösteriyorlar. Çatışmanın halka yansıyan kısmını ise, "utandırıcı" kolaylar olarak, "kötü adamların" işi olarak göstermeye çalışıyorlar. Ve topluma "iyilerin de" olduğu mesajını vermeye çalışıyorlar.

Yani burjuvazi, bir yandan kendi içinde kavgaya tutuşurken diğer yandan "kol kırılır yen içinde kalır" mantığıyla hareket ediyor. Bu sınıf bilinciyle, çatışmanın her iki taraf da, devleti korumaya; devleti bu süreçten topluma görünmez temiz çıkarmaya çalışıyorlar. Bunun için de faşist medya ve burjuva çevreler, "asil olan, çürüyen kapitalist düzeni ve faşist devleti kurtarmak için, yıpran-

miş olan hükümet üyelerini ya da devlet adamlarını feda etmekte" sakınca görmüyorlar. Kapışan kesimler, birbirlerinin yapmış oldukları suçlarından, birbirlerine saldırarak ve bunları tasfiye ederek, hem devlet içindeki egemenlik kavgasından galip ayrılmış letiyocelar hem de tartışma konusu haline getirilen, sermaye kesimlerinin bu adamları, zaten halk gözünde oldukça yıpranmış oldukları için, bunların tasfiyesini devleti aklamaya işinde kullanıyorlar. Devrim güçlerine karşı burjuvazinin yürüttüğü kavga da yapmanın, teşhir olan bu görevliler feda edilerek, toplumun bilinci bulandırılmaya ve toplum devletten beklenti içine sokulmaya çalışılmaktadır.

Burjuvazinin kendi iç didişmesi sırasında, halkın bilincini bulandırmaya yönelik faaliyetleri işe yaradığı da çünkü, halk, yaşayarak öğrenmiştir ve siyasal bir dogmaya sahip olmayan bir insanın, yaşayarak öğrendiğini değiştirmesi, ancak pratikte farklılığın olduğunu görmesi ile olur) gözü yasalıkta olanları, bir adım daha düzen içine çekmeye yaramıştır. İşin bu yanıyla, bir sınıf olarak burjuvazi amacının bir kısmını ulaştırmıştır. "Siyasi çözüm" beklentisinde olan sol çevreler, bu gelişmelerden sonra daha cesaretle düşüncelerini açıklamaya başladılar.

Bu çatışmadan, kimin galip çıkacağına ilişkin olarak bir şey söylemek, kâhanette bulunmak olur ki, bu bizim işimiz değil. Gelişen aşamada bu hükümet ve onun arkasındaki sermaye kesimi) bir iki freyle (bunlar da temiz devlet propagandasının malzemesi oldukları için, kapitalist düzenin işine yarayabilirler) hala yerini korumaktadır.

Bu çatışmaya ilişkin olarak sonuçları rahatlıkla söyleyebiliriz.

1- Karşı devrim için büyük derecede önemli olan kurumlar, özellikle militarist kurumları rencide olmamaya ve halk gözünde daha fazla rencide olmasınca büyük özen gösteriyorlar ve göstermeye de devam ediyorlar.

2- Yaşanan kavga, pastadan alınan payın büyütülmesi kavgasıdır. Ama bu aradan bir paylaşım kavgası değildir. Faşizm koğulan altında yagyor olmanın bir anlamı da, bir avuç tekelin, zenginliklerin önemli bir kısmına el koyuyor olmasıdır. Yani, zaten çok ufak dilimlere ayrılan pastanın dilimini büyütme kavgasına girmek;

a- Küçük sermaye kesimlerinin paylarının iyice azalması.

b- Mücadelenin büyükler arasında geçmesinden dolayı çatışmanın sert geçmesi.

c- Sermayenin çok daha az elde toplanması ve,

d- Halk üzerindeki baskı ve terörün artması demektir.

KONTR GERİLLA ÜZERİNE

Şimdi de işin bir diğer yanına; sık sık di-

lendirilen "kontrgerilla" kavramına değinmek gerekiyor. Burjuvazi bilinçliçe ortaya attığı "kontrgerilla" teorisiyle, devlet içinde devletten ayrı militarist bir gücün olduğu fikrini toplum içinde yaymayı hedeflemekteydi. Bunun amacı, devlete ve onun kurumlarına karşı zamanla oluşacak güvensizliğin önüne geçmektir. Devlet her zaman için sınıflar üstü ve hâkim rolünde, "temiz" olarak kalacak ama devletin içinde müferrit olaylar meydana gelebilecekti. Bu müferrit olaylar (yolsuzluklar, cinayetler, vs.) kahraman ve vatanına bağlı kişiler tarafından açığa çıkarılıp, devlet temsilcilersek, temiz tutulacaktı. Bu manîya göre gerçekleşen toplumsal devletten beklenti içinde olma duygusu hiç bir zaman yok olmayacaktı. Ancak böyle ve bazı sol siyasal akımların söylemlerine bakıldığında, burjuvazinin bu amacına bir yanıyla ulaştığını söyleyebiliriz. Devlet içinde "devlet"i keşfedebilir bile çıktı. Bunlar eline süpürge alıp, bu "güçlü devlet"i süpürmeyi kendilerine iş edindiler. "Pis adamlar" süpürülmesellerinde "parti pat'ü bir devlet" kalacaktır. Kimileri ise işi bu noktaya kadar vaktinlemediyse de, TC'nin emperyalizme bağlanmasından itibaren bu "kötü adamlara" çıkardılar. Bu ikinci kesim aynı kuldanda olmanın bir sonucu olarak, attıkları sloganlarla "temiz devlet"lerle aynı noktada buluştular.

"Kontrgerilla" kavramına sahiplenmenin arkasında yatan neden, militarizmin burjuvazi diktatörlüğünün, kısacası devletin ne olduğunu kavrayamamak vardır.

Bütün egemen sınıflar, egemenlikleri tehlikeye düşüğünde onu, kendi yasalarını çiğneyerek korur, yasaların ellerini kollarını bağlamasına izin vermezler. Nasıl ki, proletaryaya diktatörlüğünde, proletaryanın burjuvaziye karşı verdiği savaşa hiçbir yasayla sınırlanmazsa; burjuvazi de, işçi sınıfına karşı verdiği savaşa kendini hiçbir yasayla sınırlamaz.

Burjuvazinin bu yasa tanımamazlığı, bir eğilim olarak her dönemde vardır. Burjuvazi demokrasininin olduğu dönemler de dahil, tekelcilik döneminde bu duruma tarihsel olarak koymuş bir adı vardır. Faşizm. Açık kanlı bir diktatörlüğü uygulamadan, tekelci sermaye varlığını koruyamayacak durumdadır. İşte bu durumlarda yasa tanımazlık sordunlaşır. Samiriz hiç kimse, açık ve kanlı bir diktatörlüğün yasalara bağlı kalınarak sağlanabileceğini düşünmüyorduk. Bu yüzden bunun nedenlerine girmeyeceğiz. Demek istediğimiz ki, faşizm demek, tekelci burjuvazinin, her türlü vahşette ve yasa tanımamazlıkta sınır tanımayan devleti demektir. Faşist TC, bunun tipik bir örneğidir.

Peki, tekelci burjuvazi bu diktatörlüğü nasıl uygular? Tabii ki, militarizm aracılığıyla. Örneğin Türkiye'de ordu, polis, sivil-fa-

şist güçleri aracılığıyla. Bütün bunlar bildiyoruz. Ama işte, kavrayamayan yer de burasıdır. Burjuvazi yapacağı katliamları yasal zeminlerini kısmen hazırlar. Ama kanlı bir diktatörlükte, işler istendiği kadar yasal kalfına aydurlmaya çalışılsa da, dizginiz bir teröre dayanacağı için bunu başarması mümkün değildir. Yani yasa tanımamazlığı ister istemez sordunlaşır. Zaten estirilen terörün, tamamen kendisine ait olduğunun bilmesini istemez. Kendi adına bu işi başkalarının yapması tarahindir. Çünkü, bu onun daha az teşhir olma istemesine gelir. Bu yüzden devlet, yaptığı katliamların bazılarını üstlenirken, bazılarını üstlenmez. Üstlenmediği zaman "sol" bağırıyor. Kontrgerilla diye.

Örnek; Gazi, Gazi halkı ile polis arasında, meydana gelen çatışmalarda onlara insan öddü. Kimse ajitasyon ve propagandasında "bunları kontrgerilla öldürdü" demedi. Çünkü polis öldürüyordu. Açıkta; suçlu devletti. Ama örneğin, kahverin tarımına yuceltili yapılan teşhirde, kahveyi tarımcıların "kontrgerilla" olduğu söylendi. Çünkü gazileriyle devletin öldürdüğünü görmüyorlardı. Kayıplar gerçekleştiren "kontrgerilla", evleri basıp katliam yapan devlet vs. vs. oluyor bunlar için. Karanlıkta kalan işleri, fahi meçhul olan işleri "kontrgerilla" yapmış, helli olanlar devlet yapmış oluyor.

Halka yapılan bu ikili propagandanın nedeni, dediğimiz gibi, yasa tanımamazlığın, burjuvazinin, bütün burjuva kurumlarına ve bu kurumlarda yer alan kişilerin bir özelliği olduğuna; faşizmin bunları içerdüğünü, kendilerinin bilmes çıkaramamasıdır. Burjuvazinin kendi yasalarıyla elini kolunu bağlayabileceği beklentisi içinde olma ve bu anlamda burjuvaziye güven vardır. Burjuvazi bu yasa tanımamazlığı kavranılmıyorsa, halka yapılan propaganda rahatlıkla fahi meçhul katliamların sorumlusunun burjuvazi ve onun militarist güçleri (polis, MGK, sivil-faşistler vs.) olduğu anlaşılır. Herimsemmiş class, fahi meçhullerden "kontrgerilla"yı, belli olanlardan devleti sorumlu tutma tavını sergilenmezli.

Kimileri şöyle diyebiliriz: "Biz devletin yaptığı ve üstlenmediği şeyleri de devlet yapmıştır, kurduğu gibi bir örgüt (kontrgerilla) aracılığıyla yapmıştır diyoruz. Yani "kontrgerilla" devletin kendikeldir diyoruz. Ve bu propagandayla, katliamların sorumluluğundan sıyrılmak isteyen devleti yeniden işin içine sokuyoruz." Evet, böyle yaptığımız samiriz olabiliriz. Ama böylelikle burjuvazinin oyununa gelmiş oluyoruz. Bunun nasıl olduğuna değinmeyeceğiz.

Kontrgerilla'yı gerçekten devlet olarak anlatmaya çalışırlarsa diyebiliriz ki: Halka güvenin. Bu halkın çok büyük ve fazla deneyimleri vardır. Maraş, İstanbul Üniversitesi, Çorum, Sivas katliamları... Bütün bu dere-

ymilerden emekçiler şu sade sonucu çıkarı-
mazlar: Devlet için içinde olmasaydı bu katli-
amların hiç birisi olmazdı. Bunların hepsin-
de polis, asker, sivil-faşist işbirliği vardır.
Bu işbirliği ve yapılan katliamlar devletin
bir politikasıdır. Rmaki halk bunların bilin-
çinde. Burjuvazinin yaptığı katliamları za-
manla itiraf etmesi de bu bilinci olgusundan
önemli bir rol oynamaz. Bilincinde olduğu
içindir ki, kahveyi tarayınları bulmak için
karakola gitmekte tereddüt etmedi. Bize ve
size düşünün görmez iseniz, halkta oluşan bu bilin-
ci kökleştirmek için, sınıfsal temellerine çurt-
maktadır. Burjuvazinin, bu, bilinci bulandı-
rmaya yönelik oyunlarına gelmektedir, bu oyun-
ları bozmaktır.

Burjuvazi, halkın bilincini, kavramı karga-
şası yaratarak bulandırmaya çalışır. Ortaya
attığı bir çok teoriyle, kavramla; devleti sor-
gulamaya, onun ne olduğu karar vermeye
çalışan halkın bilincini bulandırır ve içinde-
ki sınıfsız propaganda malzemesinin ve ara-
cının yardımıyla, devleti kutsal bir varlık ola-
rak tüm bu kargaşanın içinden emniyetle çe-
kirir alır. Ve böylece "kötü şeyler" bir yanda
"temiz devlet" bir yanda oluverir. "Kontrgerilla"
teorisini sahiplenmekle devrimciler,
burjuvazinin bu bilinç bulandırma yaratma
politikasına, bilinçsizce yardım etmiş oldu-
lar. Oysa ki, devrimcilerin görevi halka ger-
çekleri en sade hatfile anlatmaktır. Burjuva-
zinin yaratmaya çalıştığı kargaşanın önüne
geçip, olayları sadeleştirmek ve sınıfsal yö-
nütyle halkın önüne koymaktır.

Oysa devrimciler, "kontrgerilla" kavramı-
nı kabullenmekle, burjuvazinin oyununa gel-
miş oldular. Bilinir ki, bir savaş karşı gücün
kurallarına göre yürütülmez. Ne yazık ki,
buğün zorlanıyor olsalar da savaş dışımanın
davattığı kurallara göre yürütülmeye çalışılan-
lar var. "Kontrgerilla devleti" söylemleri bu
zorlanmanın ifadesi. Burjuvazinin bu teori
yardımıyla, halk beşinde devlet nasıl tem-
ize çıkarıldığı, devletle "kötü adamları" nasıl
birbirlerinden ayırdığını gördüler ve bu acığı
kapatma refleksiyle, "bunlar devlettir" yön-
nünde ek bir ajitasyon ve propaganda yap-
maya başladılar. Burjuvazinin kavramlaştı-
rma tarihi ve olayları açıklamak ne yazık ki, so-
lun geçmiştin gelen bir alışkanlığıdır. İşin
arı yanı, geçmişten ders çıkararak, bu hastalık-
tan kurtulma çabası yok. Burjuvazi CHP'yi
"sol" a Sosyal Demokrat olarak takdim etti,
kabullenildi. "Sol" un sosyal-demokrasiyi ta-
nıması ve kavraması, CHP'yi tanıması ve kav-
raması oldu. Bu ise, birçok alana yansayan yan-
lış bir ideolojik gelişimdir doğrudur. Burju-
vazi "sol" a Menderes'i, Bayar'ı ülkeyi estan-
lar olarak takdim etti, kabullenildi. Burjuva-
zi, devlet içinde kötü adamlar var, tüm katli-
amların sorumluları bunlar teorisini üretti.
Ne yazık ki, buna da bakılmadı. Böylece,
"kontrgerilla devlet" tanımlamasına
kadar gelindi. Artık devlet, gerilla karşıtı

diye tanımlanıyor. Gerilla karşıtı olmayan
hıjuvazi devleti mi var? Ya da şunu soralım:
Bu tanımlama ile, ajitasyon propaganda yap-
tığımız halkta, hangi sınıfsal bilinci aktarmış
oluyorsunuz? Hiç bir şey, Gerilla karşıtı dev-
let demekle, en temel konu olan; devletin ka-
rakteri ve sınıfsal içeriği konusunda, halkta
hiç bir bilinç veremezsiniz. Tersine, hıjuvazi-
yle aynı kavramları kullanarak onun oyun-
una gelmiş olursunuz. Sasurluk sonrası bu
daha iyi açığı gördü. Sasurluk'lan sonra bur-
juvazi, öyle bir propaganda çalıştı ki ama-
nızdaki tek fark: Bu "kötü adamlar"ın devletin
hepsini ele geçirep geçiremediği noktasında
kaldı.

Burjuvazi şimdiye kadar, hep "kötü
adamlar"ın olacağına söylüyordu. Şimdi bir
adım daha attı, bunlar menfaat olaylar de-
ğil, dedi. Bir adım daha attı, bu "kötü adamlar"
devleti ele geçirmek istiyor dedi. Bunların
devlet tarafından kullanılan insanları öldür-
düğünü de söyledi. Ve bu köttülerden hesap
sorma kampanyası başlattı. Yok edilebilece-
ğini de Avrupa'dan verdiği örneklerle "ispat-
ladı". Gördüğünü gibi, burjuvazinin halka yö-
nelik propagandasıyla, sol akımların halka yö-
nelik propagandası arasında ne denli ince
bir ayırım var. Üstelik bu ince ayırım, kimi
sol çevrelerin attığı sloganlarda tamamen ort-
adan kalkıyor.

ATILIM, TÜRKİYE'NİN ABD'YE BAĞIMLI OLMASININ NEDENİNİ KİŞİLETTİ: "KONTRGERILLA"

Ö. Atılım'ın 39. sayısında bir yazı yayın-
landı. Bu yazıyla, Sasurluk'la birlikte açığı
çıkaran burjuvazi cemaatı gelişmelere bir açıklık
getirilmek istenmiş. Ama ne yazık ki bazı
şeyleri açıkça ifade edemediklerimizin verdiği
sakıntı ve zorluk, devlet-militarizm ve ekono-
mi arasındaki ilişkiyi kavrayamamakla birle-
ğince ortaya çözümler ve kafa karışıklığıyla
dolu satırlar çıkmış. "Kontrgerilla" dedikleri
hayali bir şey varmış gibi açıklama uğraş-
tırmaları da işin tuzu biberi olmuş. Fakat
bunları karmaza içinde anlatmak istedikleri
bir şey var ki, biraz dikkatli okuyunca taralin-
dan hemen anlaşılıyor. Adı konmamış. Ama
her bir şeyi söylenmiş. Söylenen şu: Atılım,
Kürtistan sorusunda bir "siyasi gücüm" hek-
liymi. Sonda söyleyeceğimizi başta söyleye-
lim: Atılım'ın devrimci durum, iç savaş tes-
pilleri yapmasızan önündeki engellerden bi-
tisi, burjuvazinin siyasi gücüne gidebileceği-
ne inanmasızdır. Buna ileride değinsekiz.
Ama önce, militarizmde ilgili problemlere de-
ğinmek istiyoruz.

"Kontrgerilla" teorisini kabullenerek bur-
juvaziyle aynı kavramları kullanmaların ciddi
savrulmaları uğrması kaçınılmazdı. Bu
savrulma, Türkiye'nin ABD'ye bağımlı hale
gelmesini, "kontrgerilla"ya bağlama noktasına
kadar geldi. Atılım, bunu "Emperyaliz-

min Gidi Devletleri" yazısında kendince ba-
kış nasıl anlatıyor.

"...CIA gücünde bir dışı açık ve gizli
örgütler oluşturuldu. NATO üyesi bütün ül-
kelerde Gladio adlı gizli örgütler kuruldu...
Askeri bölümler ordu içindeki subaylardan,
vurucu güçleri de faşizmin artıkları serzerci
çetelerinden oluşturuluyordu... Hemen he-
men her burjuvazi siyasi partide uzmanlar
vardı ve bunlar, çoğunlukla üst düzey yöneti-
cilerdir. Bazı partiler ise doğrudan bu kuru-
man denetimindedir... Gladio benzeri kontr-
gerilla örgütleri yalnızca NATO ülkeleriyle
sınırlı değildi... Öyle ki, bu örgütler bazı ül-
kelerde devleti ele geçirmişti..." diyerek Atı-
lim, "kontrgerilla"nın ne olduğunu ortaya ko-
yuyor. ABD'nin oluşturduğu ve sayesinde
devletleri ele geçirdiği bir oluşummuş
"kontrgerilla". Bu oluşumun Türkiye'yi nasıl
ele geçirdiğini ise şöyle açıklıyor:

"... Bu örgütün ilk şefi Alparslan Tür-
koğlu. Türkiye'nin NATO'ya girmesiyle bir-
likte ABD, CIA ve diğer kurumlarıyla birlik-
te Türk devleti içinde hızla bir kurumsallaş-
maya gitti... yerel CIA ajanları aracılığıyla o-
du, polis, MIT içindeki işleri tamamen ele al-
dı. 70-80 arası bir dizi kitlesel katliamın 6
Mayıs '77, Sivas Çorum, Maraş vb.) doğrudan
örgütleyicisi CIA ve "kontrgerilla" çetele-
ci, bir çok ilerde aydın ve sanatçı, eğitim
işletimin sömürülmesini de sağladı. 12 Eylül'den
sonra da kurumsallaşma yaygınlaşarak devam etti... MHP ve BBP (son yıllarda
DYP de aynı role atlanmıştır) sivil uzantı-
dır..."

Bu söylemler okısından ister istemez şu
sorular aklı geliyor:

Hemen hemen her burjuvazi siyasi partisi-
nin üst düzey yöneticisi "kontrgerilla" ise, de-
mek ki, bu partilerin bazı üst düzey yöneti-
cileri ve diğer yöneticileri "kontrgerilla" değil.
Yani burjuvazi siyasi partileri içinde "iyiler"
de mi var? Hemen hemen her siyasi parti
denmiş Olmuyorlar da var böyleyse. Peki bu
"iyi" partiler hangileri? CHP, ANAP, DSP
vs. bunlardan hangilerinin üst düzey yöneti-
cileri "kontrgerilla", hangileri "temiz"? Aynı-
ca, Atılım'ın söyleminden anladığımız kada-
rıyla, ANAP bir parti olarak, ABD'nin bire-
bir denetiminde değil. En fazla bazı üst dü-
zey yöneticileri bağımlı. Öyleyse bu partinin
sınırlı da olsa bir siyasal bağımsızlığı var.
Hatta, bu "kötü" yöneticiler alınsa, bu parti
tamamen bağımsız hale de gelebi-
rir. Yani yaklaşık olarak on yıl boyunca, 82'
den 91'e kadar, ANAP'ın hükümet olduğu
dönem boyunca, sınırlı da olsa ABD'den ba-
ğımsız hareket edebilme yeteneğine sahip
bir "hükümet" mi bağımsızdı? Hani olur
ya, ABD, CIA ile işbirliği yapacak adamlar
bulamasa idi; ordu, polis, MIT vs. içindeki ka-
şıklar çok vatanperver olsalardı, Türkiye
ABD'ye bağımlı olmayacak mıydı? Ya da
devlet içindeki bu "iyi" ler bir araya gelse, bu

"kötüleri temizleyemez mi? Çünkü 'iyi'ler her yerde var.

Bütün bu söylemlerinden çıkartılacak ilk sonuç şu: Marksist, devlet ve emperyalizm anlayışından tamamen kopulduğu üst yapı kurumlarına, tek tek bireylerin izalelerine baharleyici bir misyon yüklediği gibi Atılım'ın söylediklerinin özü şu: Bir araç-kontrilla bilmez kişi, devlet içindeki yatan hainleri ülkeyi ABD'ye peşkeş çekti. Eğer ordu, siyaset vs. vs. kurum içindeki 'kötü' adamlar olmasaydı, ya da 'iyi' adamlar daha etkin olsaydı, aynıok olsaydı, ABD 'kontrgerilla'yı oluşturamazdı, Türkiye'yi de asitine altına alamazdı. Yukarıdaki belirlemeleri yapan politik yaklaşımın özü budur. Tarihsel materyalizm bilinen-den yoksun bir politik yaklaşımdır bu. Bupolitik çizgiyi birer daha derinleştirirseniz, elinde süpürge devleti temizlemeye çalışanların kapısına çıkarınız. Sosyal-reformizmle aranızdaki gizginin kalınlığı bu kadar. Devam etmeden önce Türkiye'nin ABD'ye nasıl bağımlı hale geldiği üzerinde durmak gerekiyor.

Atılım bu için 'kötü' adamlar'ın marifeti olduğunu söyledi. Atılım'a göre 1962'de Türkiye'nin başkarnlığına, bu 'kötü' adamlar'dan bir örgüt kuruluyor. Adı 'kontrgerilla'. Bu örgütün gelişip güçlenmesi sürecini de dışarıdan sek 52'lerden sonra Türkiye,

ABD'ye bağımlı hale getirilmiş olmaktadır. Bunun bilginimiz, kenselizm patenti bu izanilerden farkı. Ne Türkiye'nin, ABD'nin jandarması olması bu yöntemlerle sağlanmıştır, ne de bu süreç 50'lerden sonra olmuştur. Kimsezin Türk burjuvazisi ve kemalizmi ak lamaya hakkı yok. Bilimsel ve tarihsel gerçekler bile, TC'nin daha kuruluş yıllarında, Türk burjuvazisinin emperyalizmle mali, ekonomik, hatta diplomatik ilişki içinde olduğunu, zamanla bu ilişkilerin daha da geliştiğini gösteriyor. Yine tarihsel gerçekler bile, emperyalizmle daha sıkı ekonomik, mali diplomatik ve askeri ilişkiler içine girebilmek için, Türk burjuvazinin 1945'lerden sonra, hayali bir komünizm tehlikesi yarattığını, soğuk savaş kıskırtıcılığı yaptığını, bu çerçevede örneğin Sovyetler Birliği'nin Kars ve Boğazlar üzerinde hak iddia ettiği yalanını ortaya attığını vb. vb. öğretiyor. Öte yandan, leninist emperyalizm teorisi bize öğretiyor ki, emperyalist devletler, kapitalistleşme sürecinde geri kalmış dünyanın diğer az gelişmiş ülkelerini, gizli-kapaklı dolaplar, entrikalar çevirmeyen, sermaye ve meta ihracı yoluyla ekonomik, mali, diplomatik ve asker-

ci yönlere kendine bağımlı kılar. Eğer Atılım, Türkiye'nin emperyalizme bağımlılık sürecini ve nedenlerini marksist-leninist dünya görüşüyle açıklamak istiyorsa, bunun için önce burjuva liberal bakış açısına ve tarihin kemalist çarpıtmasına bir kenara bırakmalıdır.

ABD, kendine bağımlı olsun olmasın, başka ülkelerde adam satın alma vb. yollarla bir takım gizli faaliyetler, örgütlenmeler yaratması olasıdır. Ama, tarihsel materyalizm bilincine, leninist emperyalizm teorisine sahip biri bunlara fazla önem vermez. Bir ülke-

ze işlerin sert bir şekilde tartışılmasına bakarak 'siyasi çözüm' teorilerini daha sık ilendirmeye başladığını söylemiştik. Son olarak, 'kontrgerilla' teorilerinin bu 'siyasi çözümler' tarafından nasıl sahiplenildiğine ve burjuva tarafından halk hareketini sistem içinde tutmak için ortaya atılan 'kontrgerilla' salsalasının burjuvaziye yanasmak için nasıl iskele görevi gördüğüne değinmek gerekiyor.

... Bugünün siyasal arenadaki temsilcileri Çiller, Agar ekibi tasfiye edilmelidir. Bitylere hem siyasal istikrar için adım atılabilir,

hem de Kürt sorununun ABD'nin politikaları çerçevesinde yeniden biçimlendirilebilir' diyor Atılım. Atılım, Kürt sorununa yönelik yeni bir düzenleme olacağını söylüyor.

Şu anki politika ne? Baskı, katliam. Kürt Halk hareketini şiddete dayanarak yok etmek. Değişecek politika böyleyse bu. Ya bu politika daha da yoğunlaştırılacak, ya da terk edilecektir. Yeni düzenleme başka bir şey olmaz.

'ABD'nin bazı silahlara kabra halkkapınları-koyduğu ambargo bu değişimin temel yönlerinden biriydi' demesinden de anlıyoruz ki, Atılım'ın siyasal yazarlarındaki değişmeden kastedildiği, Kürt Halkımayönelik katliam politikasından vazgeçileceğidir.

Bütün bu söylemler

'kontrgerilla' söylemleriyle birleştirdiğimizde; Atılım'ın TC'nin ABD'nin oluşturduğu kontrgerilla aracılığıyla ABD'nin denetimine girdiğini, kayıpları, katliamları, üç bin fa ilin meğhal cinayeti bu 'kontrgerillanın' izanını olan 'özel büro'nun yaptığını; şimdi ise ABD'nin ve işbirlikçi tekelle burjuvazinin şiddet politikasından vazgeçtiğini ve siyasal çözüme yöneldiğini ama kontrgerillanın bir kısmının özel tim, koruculuk, özel büro içinde olan ve bu kurumları şu anda denetiminde bulunduran Çiller, Agar yandaşlarını bu politikaya karşı çıktığını, bu karşı çıkanların tasfiye edildiklerini, çatışmanın da bu yüzden çıktığını söylediğini görüyoruz.

Bütün bunların anlamı şu: Devleti 'kontrgerilla' ele geçirdi, 'kontrgerilla' ise ikiye bölündü. ABD ve tekeller yanısı olan 'kontrgerilla' siyasal çözüm yanısı. Yani 'iyi kontrgerilla'. Diğer kısım şiddet yanısı, yani 'kötü kontrgerilla'. İşte Atılım'ın mastığına vardığı yer burasıdır. Ama bu manığın gelip dayandığı noktadan, devrimci bir çizgide kalmasıya çalışan bir hareket için ne kadar vahim olduğu yeterince ortada değil mi?

(25/01/1997)

İ. Cevat ÇETİNER

deki politik gelişmelerin baharleyici nedenleri arasında saymak. Leninist emperyalizm teorisine bir bakmakla, bağımlılık ilişkilerinde esas olanın maddi üretim ilişkilerindeki gelişmeler olduğu rahatlıkla anlaşılır. Türkiye'de de böyle olmuştur. Türk burjuvazisi kendi kapitalist gelişmesinin belli bir aşamasında, kendi sınıfsal çıkarları gereği, ABD'nin egemenliğine girmesi kendisi istemis, kapdarmı ardına kadar emperyalizme sığınmış, militarizm ve hiyerarşi içindeki kadrolarını ABD'ye gönderip her türlü eğitimi görmelerini sağlamıştır. Türkiye'nin ekonomisini kendine bağımlı hale getiren ABD; daha doğrusu ekonomisini ABD'ye bağımlı kılan TC'nin siyasal olarak da ABD'ye bağımlı hale gelmesi kadar doğal bir şey olamaz. Emperyalizme ekonomik bağımlılığın mali, diplomatik, askeri, kültürel vb. alanlarda bağımlılığı da yol açacağı artık tartışılmayacak kadar açık ve kabul edilmiş bir gerçektir.

Devleti sınıflar üstü görevlerin, sınıfsızlık sınıfların devrim güçleri karşısında tavınan ortak olduğunu anlayamayınlar, militarizmin tarihteki yarımlı kavramayınlar, son süreçte militarist kurumların yaptığı ba-

KADRO SORUNU

Doğru politik çizgi verildikten sonra, her şey, bizzat politik çizginin kaderini de uygulamasını ya da başarısızlığa uğramasını belirleyen çabıdır.

Zorunluluk ve özgürlük arasındaki ilişki, bize, bireyin sürece katılımı için gereken yolu açacaktır. Zorunluluk nedir? Özgürlükten ne anlaşılır? Sınıflar mücadelesinin ta kendisi olan tarih, bireye hangi roller yükler? Ya da sınıflar mücadelesinde bireyin, bireylerin rolü nedir?

Kadro sorununu inceledikten, sürecin kaynaması ve sürece uygun politikaları belirlemesi kadar, hatta devrim dönemlerinde daha çok kadrolar, sorunun çözümünü belirleyecektir. Bu anlamda, içinden geçtiğimiz süreçten daha çok, bizim itibarımıza olan insan tipi, yani kadro üzerinde durmaya çalışacağız.

Zorunluluk kavramı, tarihsel sürecin ve sürece damgasını vuran sınıflar savaşının kendisini ifade eder. Bu sürecin indiklenmesi, kaynaması ve gelişiminin yasalarının açığa çıkarılması, zorunluluk üzerine ciddi önemimize olanak sağlayacaktır.

Bireyin içinde bulunduğu koşullar ne olursa olsun (fabrikada, köyde, tarlada, okulda, cezaevinde vs. vs.) gelişimin dinamiklerini, zorunluluğun yasalarını kavrayıp buna uygun davranmaya, ileriye doğru süren gelişimin ivmesini aramaya başladık mı, özgürüz, özgürleşmeye başladık mı? Dolayısıyla, özünde sınıflar mücadelesinden başka bir şey olmayan, nihâte bireyin önemi, rolü ve insan açısından kadro sorununa önemi de burada ortaya çıkar, belirginleşir.

Daha önce saydığımız çeşitli rollerimizde bir çok defa belirttikimiz gibi, Türkiye ve K. Kürdistan'da egemen olan tekelleşen sermaye kapital bir sınıf içerisindeki 90'lı yıllara gelirken ilâhî da şiddetlenen bir kriz, siyasi krize de beseşen bir dönemdi. 90'lı yılların beraber emekçi sınıfların mücadelesi, süregelen kriz kazandı ve giderek sertleşen bir çizgiyle nemans gösterdi, gösteriyor. Kültür halkının ulusal toplumsal kurtuluş mücadelesi ise, on yıl aşkın bir süreden beri en otoriter araçlara, silahlara başvurarak sürüyor. Bu durum tekelleşen egemenlere her gün, her an sonlarını gösterir bir hale geldi. Bu nesnellik karşısında sermaye sınıfı, beş yıl aşkın bir süreden beri kendi cephesinden (ordusu-polisi, siyasi partileri, basını, mahkemeleri vs. vs.) hazırlıklarını tamamlayarak karşı-devrim cephesini örgütleyip, başka işçi sınıfı olmak üzere, bütün emekçi sınıflara karşı bir savaş ilan etti. Bu öyle bir savaş ki, insanlık tarihini gördüğü en kanlı savaşlardan, en vahşi araçlara başvurulmuş, en kanlı işçi savaşlarından biri olan iş savaşının başka bir şey değil, şiddetini ve vahşetini her geçen gün artıran burjuva iş savaşı karşısında, devrim güçleri de bütün dayanıklılığını, hazırlık-

sızlığına karşı çıkmış verimle geçemedi. Her geçen gün daha çok, daha çok güçlenen seneşer olduğu bu savaş, Türkiye ve Kürdistan'da bütün sınıfları etrafı altına aldı, her toplumsal tabaka, kendi sınıfsal konumlarına uygun bir tavırla örgütlenip verimi aldı, almaya devam ediyor.

Bu sorun daha önce yeterince incelendiği için, bu yazının konusuyla bağlantısı nedeniyle bir kez daha, altına böylece çizildikten sonra, asıl konumuza geçebiliriz. Türkiye ve Kürdistan'da sınıflar savaşının önmüze çıkardığı bu yeni aşama, paramizden daha yüksek taleplerle bulunuyor. Komünistlerden, devrim mücadelesini yükseltmede en büyük devrimci eylemlilik, her durum karşısında inisiyatifli davranma ve cesaretle proletaryanın mücadelesine birliktir, emekçi halklarımızın kurtuluş savaşının bu tavır edici gücünü yansıtmak için, daha çok özveri, daha çok çalışmaya, mücadeleye, savaşa, devrimci ötek ilmek önmeyi talep ediyor. Buna gerçekleştirebilmek için Partimiz, her alanda, her yerde dönemi kavrayıp, savaşı içselleştirmiş kadroları yetiştirmek göreviyle karşı karşıya bulunmaktadır. Bu kadroların nasıl olacağı, nerelerde bulunacağı, nasıl hazırlanıp, nasıl yetiştirileceği, komünistlikimizin asıl yapılması ve pratik mücadelede uygulanması gereken sorunlardır. Bu sorunların çözümünü bizzat kendi deneyimlerimize, uluslararası komünist hareketin biriktirdiği ve deneyimlerine, reformizmin küller tavrındaki çözümlere, kendiliğinden kütle eylemindeki eğilimlere göre belirlemek durumundayız.

"*Te ben tedbir ediyoruz ki: 1- Hiç bir devrimci baraket, devrimci gençliğe sahip ve cesaretliliğe sahip olan bir devrimci örgütün olmaksızın sürebileceği olarak dayanmaz. 2- Keskinlikten mütevellut olarak, hareketine önemini oluşturan ve ona katkıları ile en kadrolar yaratılır, böyle bir örgütün görevleri, 3- a) Halkın ahlakı ve bu örgütü a) denli sağlanmalıdır. 3) Öyle bir örgüt esas olarak, devrimci faaliyetlerle profesyonel olarak uğraşan kişilerden oluşmalıdır. 4- Ateşli yetiştirilerek, faaliyet olarak okuyan, bu) bir öbölde devrimci ne denli kusur tutar, yalnızca profesyonel devrimci olarak çalışan ve siyasi politika karşı mücadele sanatında eğitimli kişilerdir, bu) le bir örgütü yitirmek en devrimci zorunludur. 5- Her işçi sınıfından ve her devrimci toplumsal sınıflardan hareketle her gün ve anın içinde aktif olarak çalışmaya olanaklıdır. 6) Devrimci gençliklerin çevresi a) denli geniş olacaktır." (2)*

Ekim devriminin hazırlanması sürecinde Lenin, kadro sorununda ve partinin örgütlenmesinde profesyonel devrimcileri önemi önc çıkarırken, hareketin her aşamasında kadroların yetiştirilmesini, uzmanlaşmasını, görev dağılımını tekrar tekrar inceleyerek sorunu bütün açıklığıyla ortaya koydu, çözümler önerdi.

Kadro sorunun çözümü, yeni kadroların,

içinden geçtiğimiz zorlu iş savaşı yeni yeni mücadelelere katılan, kapitalizmde çıkarları tabii tabaka karşı emekçilere dayanması koşullarındadır. Bunu da işçi sınıfının en aşağı tabakasında, özellikle de bu tabakanın gençlik kesimlerinde bulmaya girişiriz kesindir.

"*Devrimci insan olmadığın iddia etmeye yetenekleri doğrudan doğruya devrimci devrimci örgütlenir. Rusya'da savaştan önce, yeter ki, geniş yüreklilikle ve cesaretle, cesaretle ve geniş yüreklilikle ve yitirilen geniş yüreklilik ve cesaretle gençlik arasında programla yürütülür. (...) "Tüm her şey devrimci devrimci savaşı sabit bütün insanları birleştirir ve harekete geçirir. Onların barışsız olmasından korkmaya, devrimci sınıfları ve algılamış olmalarını karşısında devrimci." (3)*

Lenin'in de söylediği gibi, "geniş yüreklilik ve cesaretle" tekrar tekrar gençliğe, özellikle işçi gençliğe yönelmeli, onları mücadeleye, devrimci sosyalist devrimine kazanmalıyız.

Burada bir parantez açıp, bir konuya acıllık getirmeye çalışacağım. Burada zaman zaman eylemlere hep gençliğin katıldığı söylenir, nite ettiğini, geldiğini dile getiren bazı yoldaşlarımız, bu durumdan şikayet ediyor. Soru da soruyorlar, "Yaşlı işçilerimiz nerede? Nite eylemlere geliyorlar?" Doğru, bir çok eyleme yaşlı işçilerden katılım oldukça az. Bu sorunun üstelik sadece bizde yaşanıyor bir sorun da değil. Dünyanın bir çok ülkesinde yaşanan bir sorun. Biz de bu soruya Lenin'in verdiği bir cevabı tekrarlayacağız.

"*Lenin örneğin, partimizin işçi gençliğine ağırlıkta olduğundan, az sayıda evli işçilerin olduğundan, bunların partinin kaçınılmazı yapacağına. Bu Rus oportünistlerin bu yaklaşımı bana Engels'in bir yazı baktırdılar (yarım yüzyıllık Komünist Sorununa Üzerincede). Engels barışsız bir bir genç profesyonel bir alanda devrimci partinin en iyi ve en iyi olanı. Ancak devrimci partisinde gençlerin ağırlıkta olması doğal değil mi? Bir geleceğin partisiyle, gelecek bir gençliktir. Bir gençliğin partisiyle, yenilikleri ise her zaman en çok gençlik alır. Bu, eski çirkinliğe karşı devrimci savaşın partisiyle, özveri dolu savaşına ise devrimci bir gençlik barındırır. Hayır, otuz yirmiye kadar gençlik varlığı, okullarda okullarda devrimcileri ve sosyal-demokratik düşüncelerini toplama ya da en iyi işi katıllara (siz ÖDP-EMEP vb. reformistleri okuyun, bu) bırakalım. Biz bir zaman en devrimci gençliğin partisi olacaktır." (4)*

Başka sözcük gerek yok. Barakaları yaşlıların, "akillere uslanmaştan" isyenerler örgütlenir. Biz anılan, gözü pek, savaşçı gençleri toplayalım, bize yeter. Zira yanına ancak gençler temsil eder ve gençler çıkar. Şimdi esas konumuza dönelim.

Savaşın boyutlarına şiddetle sürdüğü bir ortamda yeni yeni kadroların ihtiyaçlarını belirleyen Lenin, onları nerede bulacağımızı da işaret ediyor. Gençlik, özellikle işçi gençlik. Gençliğe yönelirken, mücadeleye yeni yeni katılan bu insanlarda aramamız gereken ilk

özelliği, kapitalist sisteme karşı mücadele isteğidir. Zaten bu da kapitalizm içerisinde hiç bir geleceği olmayan gençlik kesimlerinde olabildiğince çok. Yeter ki, biz onlara ulaşıp, inatla ısrarla sorunlarını çözümünün bu savaşı kazanmak olduğunu anlatalım. Biz onlarda var olan bu isteğin üzerine marksizm-leninizmi eklediğimizde ortaya çıkan sonuç, davaya bağlılık olarak şekillenecek ve en olumsuz koşullarda dahi, bu bağlılık sarsılmaz bir inanç ve dirençlilikte sürecektir. Savaşın olacağı süddeye sürdüğü hallerde, en az savaşçılık kadar önemli olan marksizm-leninizm bilimini kavramak, gelişmeler karşısında inisiyatifli olmak, sorunlarla karşılaşıldığında, yukarıdan bir çözüm beklemeyi değil, çözümler üretmeyi beraberinde getirecektir.

Yaşadığımız günler, işsavaşın daha da şiddetlenip sertleşeceğini göstermeleriyle dörtlü işsavaş demek, düzenlilik demek, Etenek partimizin örgütleri arasında, kadrolar arasında ilişkilerin kopmuş olmasına, olacaktır. Elimizde ne yapacağımızı gösteren programımız ve nasıl yapacağımızı gösteren tüzüğümüz var. İlişki kopmuşta, mücadelenin en karmaşık problemlerini çözmede, sorumluluktan kaçmayan, saviganlıkla kararlar alabilen ve uygulayabilen kadrolara ihtiyacımız var. Savaşın sürdüğü bu ortamda, dünyanın bir çok ülkesinde olduğu gibi, kimi savaşçı yoldaşlarımızın meselenin tam bilincinde olmasa da yönetici kadrolar sorunu kavramış, bilincine varmış ve gelişkin olmak zorundadır. Parti programını özümseyen bir partili, yönetici de olamaz, bu nedenle programın kavranması, özümsemesi ve hayata geçirilmesinde, birbirine sırtı kenetlenmiş kadrolar belirleyici olacaktır.

Mücadelede ıstıkrarın bir diğer özelliği ise disiplindir, kolektifin iradesini uygulamadaki kararlılık ve cüretidir. Disiplini izlenebilir, anlatılabilir için, hep ordu denegi verilir. Ancak bir başka gerçeklik ise disiplin havasını leit eden cüretidir. Bir işçi, fabrikada çalışırken biterek ya da bitmeyecek bir hata, bir gevşeklik yaparsa, bu üretimin tamamı üzerinde bir olumsuzluğa yol açar. Bu nedenle işçide bir iş disiplini vardır. Neyi, nasıl, ne zaman yapacağını bilir, bilmek zorundadır. İşçi gidip-geliş saatleri bellidir, işsavaşında ne yapacağını bilmek zorundadır. Mücadelerin kendisi için de bu böyledir. Ancak disiplin dominex, bundan üstün gelen emirleri uygulamak anlaşılmalıdır sadece. Kendi birikimlerini, deneyimlerini ve beynini kullanmayan kadro olamaz.

Örgütlü mücadeleye anılan her birey, bu kolektifin, bu partinin bir parçasıdır. Bireyler olmadan kolektif de parti de olamaz. Ama bu demek değildir ki bireyler istediğini yapabilir, istemediğini de yapmayabilir. Burada demokratik merkezizyetçilik'in önemi ortaya çıkar. Demokratik merkezizyetçilik, bireylerin neyi yapıp, neyi yapamayacaklarını belirlediği, örgütümüzün, Partimizin işleyişinin temel ve önemli bir ilkesidir, mekanizmasıdır. Her hangi bir sorun karşısında özgürce tartışma, ama kolektifin bir parçası olduğunu ve sorunu ancak kendi biriminde,

hıyerarşik ilişkiler içinde tartışma. Karar bir kez çıktı mı, öncesinden onu savunmayı ya da eleştirmeyi bir kenara bırakıp, bütün enerjilerle o kararın hayata geçirme. Eğer eleştirmek düşünülüyorsa bunu kararın uygulanmasından sonraya bırakarak uygulamak gerekir. Bizim disiplinimizi bu belirleyecektir, yalnızca bu. Burada hemen belirtelim, disiplin kadar, alınan kararın hayata geçirilmesi de önemlidir. Hiç bir plan (en mükemmel bile) gerçek hayata uygulandığında aynı biçimde olmaz. Hemen hemen hiç bir zaman "evdeki hesap çarşıya uymaz". Akla gelen, gelmeyen en kötü tesadüfler, sansızlıklar hep bizimledir. İşte bu durumda biraz önce açıklamaya çalıştığımız inisiyatif girer devreye. İnisiyatif demek, yapılacak işi, görevi, yönergeyi mekanik algılamak değil, yaşamın canlı pratiğine eriyi uygulamak demektir. Pratik mücadele her zaman yeni yeni sorunlar yaratır. Eski sorunlar da yeni biçimlerde karşımıza çıkar. İşte inisiyatifli kadro burada ortaya çıkar; yaşanan somut durumdan hareket ederek sorunun çözümünü bulur. Kadro, daha önceki deneyimlerini, birikimlerini değerlendirip, en az güç ve en az malmemyle en çok iş yapan, inisiyatifli kullanandır. Kadro, inisiyatifli altında bulunan herkesin de inisiyatif gelişmesini teşvik etmelidir. Her insana bir görev verme, sorumluluklarını belirleme inisiyatif gelişmesini en çok koşullandır. İnisiyatif, eldekiyle yetinmemenin, yapılanın dahiyisini yapma arayışının, duruşanlığa, statükoculuğa karşı çıkışın olduğu yerde ortaya çıkar.

İnisiyatif, sadece mücadelenin pratiği içinde, sorunları çözüme arayışıyla gelişir. Kitlesinin kendiliğinden eylemini değerlendirmez, her ileri yönelimi kavrama, açığı çıkarma, geliştirme her kadronun yapması gereken görevdir. Kitle eyleminden öğrenmek, öğrendiklerimizi geliştirip yeniden özeterek kitlere öğretmek, kitlesinin sırganalı gelişimi, mini sağlamak ancak böyle olacaktır.

KOMÜNİZMİN YAPILANLARININ EN BÜYÜK VE TEHLİKELİ BATALANLARI BİR (...) DEVRİMÇİLERİN TEK BAŞLARINA İHTİSALİ GÖZGÖZLEBİLİCEKLERİNİ SANMAYI. ABSTRAK BİR CİLDİ İHTİSALÇI EYLEMLERİN BAŞARISIZI SAĞLAMAK İÇİN, İHTİSALÇILARIN SADECE SİYASİN BİR ÖNCÜ MÜFİRENTİ CİLDİNİ AYNAYABİLECEKLERİNİ ANLAMAK VE PRATİK OLARAK UYGULANMAYI, BİLMEK ZORUNDADIR. (5)

Devrim kitlelerin eseri olacaktır. Ve eğer kadrolar kitle eylemlerini iyi değerlendiremez, gereken sonuçları çıkarmaz, kitlelerin önünde yürüyemezlerse, devrim bir hayal olarak kalacaktır. Kadroların yapması gereken kitlelerden öğrenmek, marksizm-leninizmi yeniden öğrenmek ve kitlelere öğretmektir.

Bugün bir kadroda aranması gereken nitelikler, devrim ve zafere olan inanç, yoldaşlarına ve partiye bağlılık, kitlelerle en iyi bağ kurma. Ama bu yetmez. Devrim kadrolarının belirlediği bağunlerde saldırgan amaçsız biçimde sürdürme, cüretkar eylemler örgütlemeye ve geri çekilme özelliklerine de sahip olmak zorundadır.

Devrim davasına sadık kalmanın en uç bi-

çimi, en son molası silahlı sasklanmanın örgütlenmesinde yatar. Doğal olarak Partimize THKO dan bu yana bütün geçiş çağımıza, bütün birikimi burada kendini gösterecektir. Önemizde boyfesine büyük, boyfesine acımasız ve sert bir dönem var.

Düştmanın merkeblerine (...) kaldırımlık ve onları kuyatmak için en iyi eğitilmiş ama buradan düşkünlü ve el bombalı birlikler oluşturmak, bu birliklerin sloganı şu olmalıdır: Düşmana geçit verilmemesi yok olmak da bu iştir. (6)

Bize gerekli kadroların nitelikleri bunlardır. Etenekli bu nitelikler ayıklanmaya kulan herize için geçerlidir. Ama bundan kat kat daha çok önder kadrolar için, Partiler için geçerlidir.

Bize, her şart altında proletaryanın davasını, partiyi, devrime bağlı kadrolar gerek; mücadelemizin önünde yürüyün, bulduğunuz koşullara çabuk uyum sağlayabilen, mücadelenin her türlü araçlarını kullanabilen ve onu duruma göre değiştirebilen, kitleleri coşturana ajitatörler, elde silah eylem örgütleyebilen, illegalitenin en kat kurallarına uyabilen kadrolar gerek; savaşın en zor şartlarında dahi inisiyatif kullanabilen, yolumu bulan kadrolar gerek.

Yığınları zamanın yelmesinin bekleyen bitliçli ağalar ile amansızlığa düşmeye hazır bilimsiz eğlere bilitimci; ama eylem ve açlık çiken yığınlar gövsek düşümlü. (7)

Bu örgütlü oluşturan "öğeler"den bize, partimize sürekli katılmalar olmaktadır. Önemizdeki sonuç, eğer biz üzerimize düşeni yapabilirsek, bunun daha da hızlanacağı bir süreç olacaktır. Bize toplumdaki çözüme ve yönlendirmeden etkilenmiş, reformistçe düşüncelere sahip kişiler gelmektedir, gelecektir. Bunların kolektifin parti çalışmalarına çekilmeli, bunlara marksizm-leninizm düşüncesi, savaşçılığı, uzlaşmazlığı öğretilmelidir.

Kadro sorunu, şu anda partimize için her zamankinden daha çok yakındır, mücadelemizin sonucu üzerinde her zamankinden daha çok etkilidir. Bize, her zamankinden çok bolşevik niteliklere sahip, ıstıkrarlı, savaşçı kadrolar gerekmektedir.

Stalin yoldaşın söylediği gibi "Doğru politik çizgi verildikten sonra, her şeyi, bütün politik çizginin kaderini de uygulamaması ya da başarısızlığa uğramasını örgüt çalışması belirler. Örgüt çalışmasını belirleyecek olanlar ise kadrolardan başkası değildir. Savaşın başarısı, tamamen kendi çalışmamıza, kendi çalışmamamızın başarısına bağlıdır.

Star OKTAY

KAYNAKLAR

- 1- Stalin, Bütün Eserleri Cilt 13, S.317 İnter Yay.
- 2- Lenin'den aktaran L.Şipov, Komünist Enternasyonalde Kadro Sorunu Üzerine S.211 İnter Yay.
- 3- Age, S.212
- 4- Lenin'den aktaran N. Krupskaya, İçe Lenin S.340
- 5- Lenin'den aktaran H. Gofev, Lenin Hayatı ve Eserleri
- 6- Lenin, Partizan Savaşı
- 7- Lenin, Nisan Tezleri ve Ekim Devrimi S.202.

BURJUVA KÜLTÜRLE BURJUVAZİYE KARŞI SAVAŞ KAZANILMAZ

- V -

DUYGULARIN EĞİTİMİ

Ele aldığımız konular, savaşılarımız eğitimi, düşüncede ve davranışta proleter devrimci çizgiye gelebilmesi sorununa yöneliktir. Proletarya partisinin, farklı sınıflar ve tabakalardan gelene, farklı değer yargıları, davranış özellikleri, alışkanlıklar taşıyan savaşılarımızı eğitime ve proleter devrimci savaşı düzeyine getirme gibi bir misyonu da vardır. Amaç, savaşılarımızı düşüncede ve davranışta proletaryanın devrimci çizgisine ulaştırabilmektir. Çünkü, devrimin temel dayanağı olacak ve ardından tüm insanlığı da beraberinde kurtuluşa götüreceği olan sınıf proletaryadır.

Bugün biz Leninistlerin en büyük sorunu bilimsel olarak, ideolojik ve politik olarak koparıp aldığımız öncüllüğü, pratik olarak da ele geçirebilmektir. Bunun yolu, bugüne kadar yürüttüğümüz devrimci savaş temelindeki metodolojimizi geliştirmek, bu konudaki ilkel ve tutarlı tavrimizi pekiştirerek sürdürmektir. Proletaryanın görevini kazanmanın yolu, devrimci politikalarda kararlı, tutarlı ve ilkel olmaktan geçiyor. Denizlerin, işçi sınıfı ve emekçi halkın bilincinde ve yüreğinde tabii kurmuş olmasına nedeni burada arınmalıdır; onlar, ne söyledilerse onu yaptılar; devrimci savaşta kararlılık ve tutarlılık sembolü oldular. Bu tavırlarıyla, bizlere, proletaryanın bilincini ve yüreğini kazanmanın anahtarını vermişler. Şimdi bizim, Denizlerin, Seyitlerden ve nice devrimci kahramanlarımızdan aldığımız bu geleniği sürdürmemiz, onları Leninist politikalar doğrultusunda yönlendirebilmemiz, artık her şeyden çok buna bağlıdır. İşte bu kahramanlık örneklerini yaratmada da, duyguları devrimcileştirilmenin, soyutlaştırmanın önemi çok büyüktür. Devrimcilğin bir meslek olmasıyla, bir yaşam tarzı olması gerektiği sürekli tekrarlanan bir doğrudur. Özellikle de devrimin safakta durduğu günümüz iç savaş koşullarında devrimciliği bir yaşam tarzı haline getirmeyi başarmış savaşımlara ihtiyaç var. Peki, bu nasıl başlanır? Bu, bilincin eğitilmesinin yarattığı ve ona bağlı olarak duyguların da eğitilmesini, devrimcileştirilmesini gerektirir.

Duygular, insan maneviyatının bileşenlerinden biridir. Nasil ki, burjuva ideolojinin etkisinden kurtulmak, dünyayı, yaşamı bilimsel tararla yorumlayabilmek ve burjuva hareketle devrimci yönde değiştirebilmek için marksist-leninist ideolojiyi içselleştirmemiz, bu şekilde bilincimizi geliştirmemiz gerekiyorsa, nasıl ki, sınıf savaşımlarının ihtiyaçlarına cevap verebilmek için karakteristik özelliklerimizi, kişiliğimizi leninist bu savaşçı olarak şekillendirmemiz gerekiyorsa, duygularımızı da devrimci yönde eğitmemiz gerekir. Devrim ve komünizm idealinin bilde sadete bir amaç, gerçekleştirilmesi gereken bir görev olarak değil, bunun da ötesinde, bilincimizle ve mizacımızla olduğu gibi, aynı zamanda tüm duygularımızla da bağlı olduğumuz bir tutku düzeyine yükseltilmesi için, duygularımızı devrimci yönde eğitmemiz gerekir.

Burjuvaların dahi bilgisi ve sık sık sözlü ettiikleri bir şeydir: işçilerin şöyle buyurur patronlar: "İşinizi severek yapın". Kaşkasız, ücretli kölelerinin manevi zenginliği yahut mutluluğu umurunda değildir patronların. Buna rağmen, onlara "işinizi severek yapın" diye buyurturlar. İşçinin işlerini severek yapmaları patronlara ne gibi bir çıkar sağlar? Şöyle ki, bir işçi, ürettiği ürüne patronun malı gözıyla bakar işçinin emeğine yabancılaştırmanın doğal ve haklı sonucudur bu ve sadece "geçimini sağlamak için bu işi yapmak zorundayım" diye düşünerek işini yapması, ortaya çıkan verim düşük olacaktır. Oysa, işçi, ürettiği ürünü sahipler ve onu üretmekten haz duyarsa verim yüksektir. Patronun, ücretli kölelerine işlerini sevdirmeye çalışmaktaki çıkarı burada aranmalıdır. Elbette, bu örnekteki duygusal eğitim aldatmacaya dayanır ve sonuçta sömürücü artırmaya ve rahayet, bu yolla işçilerin daha da mutsuz olmasına hizmet eder. Ancak, burjuva kontumun ağısından çıkarmamız gereken ders şudur ki: kişi, yaptığı işe duygularını katarsa verim düşer.

Her türlü üretim için geçerli olan bu kural, devrimci mücadele için çok daha fazla geçerli ve önemlidir. Bunun önemi şurada ki, yürütülen faaliyete duyguları katıp kat-

mana durumu, devrimci faaliyetle sadece verim etkilemez, bunun yanısıra, kişinin mücadeledeki sağlamlığını ve kahallığını da etkiler. Devrimci faaliyetleri salt görev olduğu için ya da yapılması gerektiği için yapmak, arsız bunun getireceği sevgi, haz, bağlılık, öfke, kin nefret, huzun vb. duyguları yaşayamamak eksiklikler.

Örneğin Çha, emperyalizme duyduğu nefretin kendisini devrimci yaptığını söyler. İşte bu, bir duygudur; devrimci bir duygudur. Emperyalizme karşı savaş yürütmek için, onun kapitalizmin son aşaması olduğunu bilmek, bir takım uluslararası tekelcer tarafından tüm dünya ezilen halklarının boyunduruk altına alınması, sömürülmesi, açığılanması anlamına geldiğini kavrayabilmek yetermez. Bu, işin bilinciydendir ve duygusal yönle tamamlanması gerekir; yani emperyalizmden nefret etmek, ona karşı gerçek bir kin duyurarak savaşmak gerekir.

Komünizm, insanlığın kurtuluşudur. Ama bunu bilmek yetmez. İnsan sevgisiyle ümitsizlikle burjuva humanizmi onlarında değil, ama buğün için ezilen insanlara karşı duyulan sevgide ve onların kurtuluş davasına bağlılıkta; öte yandan ezenlere duyulan nefrette ve onları tarihe gömmek arzusunda ifadesini bulan devrimci humanizm anlamında çok güçlü bir şekilde duyguya göttürür. (Eylen Adamları, J. Lafette, s.153)

Parti sevgisi ve onun şahsında yıldızlara duyulan sevgi de böyledir. Yani, davaya, partiye bağlılık, yahut yıldızlarla yıldızca ilişkiler geliştirmek salt bir gerçeklik ya da zorunluluk olarak değil, aynı zamanda duygusal yönüyle birlikte ele alınmalıdır. Davaya bağlılık tüm beş duyuyla kaplı olan bir tutku düzeyine yükseltilmeli, parti çıkarları üzerinden gözbobegimiz gibi titrenmeli ya da yıldızların kılma gelecek zarar tüm öfkemizi hareket geçirebilmelidir.

Devrimci duyguların, kendini güçlü olarak ortaya koyacağı bir başka konu, ölen yoldaşlarımızın devrimci anısına bağlılık, onların sahiplenme, yaşatma konusudur. Örneğin, her 6 Mayıs'ta Denizler için devrimci faaliyetler düzenleyerek onları anarız. Ancak, bunu salt bir görev bilinciyle yapmak yeterli olur mu? Bu devrimci görevi yerine getirenken Denizlere duyduğumuz sevgi ve bağlılığı, onlar gibi olabilmek arzusuyla en yoğun biçiminde yaşayabilmemiz gerekmez mi? Toprağa düşen savaşımlarımız arızta, sürekli katıyan bir yara olarak işimizde yaşatmamız ve bu acıyla, düşünmüş olan kin ve nefretimizle sürekli diri tutmamız gerekmez mi?

Elbette, devrimci duygular bunlarla sınırlı değildir. Örneğin olsun diye kumlardan söz ettik, yoksa devrimci duygular mücadelecinin

her alanda ve anında kendisini gösterir. Duygular tüm davranışlara etkili batenim ve ortaya çıkan davranışlara yansarak kendini gösterir.

İnsan duygularıyla insandır. İnsanların kendilerini en güçlü ya da en güçsüz, en mutlu ya da en mutsuz, en tabii ya da en stresli vb. vb. hissettikleri anlar, hep, duyguların yoğun biçimde yaşandığı anlardır. Yaşamın çekilmez hale getirerek olan da ondan haz duyulmasına yarayacak olan da duygulardır. Duyguları yaşamaktan kaçınmanın, onları görmekten gelmenin ya da onları bastırması çabasının bir yararı yoktur. Duyguları yaşamak hem de zengin ve güçlü biçimde yaşamak gerekir. Ama bunun için duyguları başıboş (düzenin kendiliğinden oluşturduğu biçimlerle) bırakmamak, devrimci yönde eğitmek gerekir.

Duyguların eğitimi sorununa geçmeden önce, yaygın bir yanlış anlayışa işaret edelim: duygusallık güçlü, zengin ve sağlıklı duygulara sahip olmaktır. Yoksa, arılaşmışlığı üzere melankoliklik ya da melankoli değildir. Ufuk darlığı ve amaçsızlık sonucu duygular karmaşası içinde boğulan melankolik, suluğu insanın gücü ve sağlıklı duygulara sahip olmasının çok uzgındadır. Duygusal insan denince hemen böylederi akla gelir; oysa böylederi, duygularına bilinçli müdahale yapan, onları belirli bir amaç doğrultusunda eğiten, şekillendiren insanlar değildirler; onlar duygularının esiri durumundadır. Ve böyle bir duygusallığı ne topluma ne de sahibine yararlıdır. Bir de bunun tam tersi görüme sahip insanlar vardır: tamamen "duygusuz" bir görünüm sergilerler. Duygusallığı, yukarıda anlattığımız biçimlerle, yani zayıflık olarak anlar ve buna karşılık, çevreye karşı zayıf görünmemek için duygularını bastırır, saklarlar. Bu saklama öyle boyutlara varabilir ki, "duygusuz" olduklarına neredeyse kendileri de inanacaktır. Ama hayır, gerçekte, içlerinde fırtınalar kopmaktadır. Ve bastırılmış, sağlıklı duyguların kimseye yararı yoktur. Gerek duygusallığı abartarak "çok duygusal insan" görünümü çizmek, gerekse "duygusuz insan"ı oynamak, aslında aynı kopya çıkar; sağlıklı duygular, mutluluk değil mutsuzluk kaynağı olan duygulardır. Kapitalist toplum insanın başı, genelde duygularıyla derindedir. Doğru diye girilen ilişkiler, doğru kabul edilen davranışlar çoğu kez viedanı zedeler; viedanı rahatlatmaya çalışmak ise çoğu kez başka bedeller ister. Yani genel olarak duygularla bilinç çatırma halindedir. Çünkü, kapitalist toplumda yaşayan insanda, genel olarak, duygulara da yön verecek doğru- devrimci bir bilinç yoktur. O halde, yeri gelmişken şunu da söyleyebiliriz: çoğu insanın bugün yaşadığı psikolo-

jik sorunlar, duygusal huzursuzluk, depresyonlar ancak insanların maddi bakımından olduğu gibi manevi bakımından da özgürleşeceği komünist toplumla birlikte kesin olarak ortadan kaldırılabilirlerdir.

Duyguları yaşamak, güçlü ve zengin biçimde yaşamak, ancak onları başıboş bırakmamak, eğitmek, devrimciyeştirmek gerekir. Sağlıklı, insanın özgürleşmesine hizmet edecek duygular devrimci bilinçle uyum halinde gelişen devrimci duygulardır.

Burjuvazinin bu alanda yürüttüğü anti-komünist propagandanın tebellinde devrimcilerin, özellikle de komünistlerin duygusuz insanlar olduğu algısı vardır. Oysa bu, gerçek bir demagogidir. Komünistler, devrimciler, özellikle de iç savaş ve açık çatışma döneminin savaşçıları, duyguları en yoğun ve güçlü yaşayan insanlardır. En güçlü sesler eserlerinin, bizzat devrimler yaşamak, devrim mücadelesine katılmak isteyen kişilerce üretilmesi de bunun kanıtıdır. Çünkü bir savaşçı, ölümle kâhman, ihanetle bağlılık, zaferle yenilgi, ayrılıkla karşılaşma vs. yani bütün uçları ortak çok ince bir çizgiyle birbirlerinden ayırtırlıklar alanda yaşar. Böyle bir yaşam güçlü duygular geliştirir. Bu duygular devrimci yönde, yani devrimci bilinç ve savaşçı kişilikle uyum içinde eğitmek gerekir. Eğitmek gerekir diyoruz, çünkü duygular, eşsiz devrimci silahlar olarak kullanılabilirler gibi, müthiş zaaflar olarak da karşımıza çıkabilirler.

Duyguları eğitmenin, devrimciyeştirmenin başarılabilmesi için, öncelikle şunun kavranması gerekiyor: duygular boyutuyla eskiyi, düzenin kendisine empoze ettiği duyguların yaşamaya devam ederken, devrimciyeleşmek, özgürleşmek, en sonunda bu konuda tutarlı ve istikrarlı bir süreç izleyebilmek olanı değildir. Hem geri duyguları, burjuva düzenin yarattığı kendiliğinden duyguları taşımak hem de devrimci düşüncelere sarılmak çelişkilidir ve böyle bir çelişkiyle uzun süre yol alınmaz ya geri duyguların aşp devrimci duygular edilmez ya da geri duygulara sapanlıp kalınır ve devrimci düşüncelerden de vazgeçilir; zaman içinde bu ikisinden biri (ya geri duygular ya da devrimci düşünceleri) mutlak ağır basar ve diğerini taşıyıcı eder.

Duyguların devrimciyeleştirilmesi, insanın özgürleşme sürecinin kopmaz bir parçasıdır. Özgürleşmek, burjuva düzenin tam anlamıyla kopmaktaki ifadesini alır. Bunun için, düşünce alanında olduğu gibi duygular alanında da mücadele vermek; burjuva değer yargılarını, burjuva duyuruluğu ve zevkleri terk etmek gerekir. Devrimciyeleşmek, sadece devrimci düşünceleri edinmekle sınırlı değildir. Eger devrimci düşüncelere uygun bir davranış çizgisi geliştirmek istiyorsak, burju-

va ideolojisi ve kültürü egemenliği altında kendiliğinden edindiğimiz değer yargılarımızı, beğenilerimizi değiştirmeli, duyuruluğumuzu başkalaştırmalı, aslıdan haz duyduğumuz ya da hisledüğümüz vs. olaylara yeni, devrimci bir anlayışla bakılmalı, farklı bakışlar, farklı duyuruluklar geliştirmeliyiz.

Devrimciyeleşmek için bu değişimin zorunluluğu kavrandıktan sonra, duyguların çözümlenmesine girişebiliriz. Çoğunlukla, devrimci düşüncelerle tanıştırmaya, devrimci düşünceleri edinmeye aynı hızla duygular dağınıyor, devrimciyeleşmiyor. İki nedenden dolayı böyle oluyor; birincisi, duyguların çözümlenmesi ve devrimciyeleşmenin onları yeterince kavranmıyor. Ve ikincisi, eski duygularla mücadele etmek gibi zorlu bir uğraştan kaçılabiliriz. İkinci sorun üzerinde yukarıda durduk. İkinci soruna, yani, eski duygularla mücadele etmenin zorluluğundan kaçmaya gelse... aslında bu da birinci soruna ilgilidir. Şeyt duygularını devrimciyeleştirmenin önemi; devrimciyeleşmek, özgürleşmek için bunun zorunluluğu kavranırsa geri duyguların içimizde taşınmaya tahammül edemeyiz.

Oyla oluyor ki, çoğu kez kişi, geri duygularını sadece çevresindekilere değil, ama aynı zamanda kendinde de saklamaya çalışıyor. Kendi kendini çözümlenmeye çalışmıyor. Geri duygularını hissediyor, farkına varıyor, ama buna rağmen görmekten geliyor. Oysa böyle bir tavır, geri duygular taşımaktan daha büyük, daha tehlikeli bir zayıflıktır.

Kişi, bu noktada kendi "ben"ini koruma, savunma kaygısıyla hareket ederse, içindeki burjuva düzeni koruması oluyor. Oysa gelişmenin önünü açacak olan şey kişinin kendisine yönelik sürekli bir çözümlenmedir. Halen yaşadığımız ne kadar geri yordumuz, geri duygularımız, eskiye ait değer yargılarımız, davranış özelliklerimiz varsa bir bir açığa çıkıp terketmesini, onların yerine devrimci özellikler, devrimci duygular geliştirmesini bilmeliyiz.

Duyguların çözümlenmesinde kıstas devrimci bilinçtir, devrimci savaşa ihtiyaçlarıdır. Günümüz Türkiye ve Kuzey Kurdistan'ında devrimci bilinç gafakta duran devrimin zaferini zorla koparıp alabilmek için tüm varlığımızla savaşmaya denk düşer. İşte, duygular, kişinin bu savaşta çelikleşmesine, kâhnelaşmasına, savaşı kazanmasına hizmet ediyorsa, bunlar devrimci duygulardır. Bunun tersine, savaşa kararlılığın tavandan, davaya partiye, yoldaşlara sınırlı sınırlı önünde aşkbağı olan, savaştıyı geri düşüren, savaşı kaybettiren duygular vardır ki, bunlar geri duygulardır; bunların terk edilmesi gerekir. Hangi duygulara hangi dü-

zeyde sahip olduğuna, en iyi, yine kişinin kendisi çözümlenebilir. Bir kez bunun zorunluluğu kavrandıktan ve bunu istedikten sonra duyguları çözümlenmek isten bile değildir. Ama sadece istek yetmez. Amil sorun, istegi gerçekliğe dönüştürecek iradeyi ortaya koyabilecek sorundur. Yani, devrim mücadelesine kabiliyet her savaşçı devrimci yönünü geliştirmek, devrim davasına en fazla şeyi katmak ister. Hangi savaşa ya sorarsanız sorun, hiç kavgasız bunun gibi şeyleri istediğini görürsünüz. Ama bu, her zaman gerçek bir istek değildir; istek vardır ama iddia yoktur, gerekli irade, gerekli kararlılık yoktur. Hem devrimleşmek isteyeceğin hem de geri duygularına sarılıp hırskıyacağın; kendi içimizde devrim yapmayı göze alamadığın sonra toplumu nasıl devrime taşıyabiliriz; kendimize ait en sıradan bir geri duyguyu çöpe atma kararlığımıza gösteremedikten sonra kapitalizmi tarihin çöplüğüne atma davasına başkayma iddiasına ne kadar tutarlı olur? Hayır, eğer yaşama liddianız büyükse, eğer özgürleşme ve özgürleşirne kararlılığımız eskilyi, burjuva düzeni ifade eden yonlerimizi değersiz ilan edecek ve daha fazla içimizde taşınmayacağız. Bir Ölümlü Orucu savaşımı, Ölümlü Orucu esasında kusarken, içindeki burjuva düzeni çıkarttığı söyliyordun. Gerçekten de, davaya tam anlamıyla bağlanmanın, ölümlü dahil her türlü düşümana yenmenin, kahramanlaşmanın, yücelmenin yolu içimizdeki burjuva düzenden temizlenmektir.

Geri duyguları açığa çıkarmak hiç de zor değildir. Doğru devrimci bir çizgide yürütken hangi noktalarda zorlanıyorsak; yaptığımız şeyin doğruluğunu bildiğimiz, bunun parti çizgisine uygunluğunu gördüğümüz halde hangi noktalarda tutukluk yapıyor, ileri adım atmada tereddüt ediyorsak, o noktada geri duygular varlığını belli ediyor demektir. Örnek olsun diye söyleyelim; devrimci mücadelenin ihtiyaçları açısından bulunduğumuz hölgeyi, ya da alanı değiştirmemiz gerekse. Bu devrimci bir görev olduğundan, bu konuda hiç bir tereddüt göstermeden adım atmak gerekecektir. Ama devrimci bilinç bunu söylerken, türlü türlü nedenlerle adım atmakta zorlanabiliriz; ailemizden ayrı kalacak olmak, eğitimizi göremeyecek olmak, alıştığımız eski ortamı terketmek, gideceğimiz yerde eski rahatlığımızı bulamama ihtimali, gideceğimiz yerin katmanımıza çıkaracağı belki daha büyük riskleri göze almak vb. zor gelebilir. İşte, bu örnekte, bunlardan hangisi ya da hangileri zor geliyorsa o noktada geri duygular taşıyoruz demektir. Yapılması gereken, bu zorlanmalara ödülm vermeme, doğru olan neyse (zorlanacak da olacak) onu yapmaya girişmektir. Ama sadece bu değil,

başlıca ileri adım atma dönemlerinde geri duygularımızın, savaşa uyanmayan yönlerinin ortaya çıkması aslında bizim için bir fırsattır. Kendimizi ağrıtmamız için bir fırsattır. Açığa çıkan geri duygulara ödülm vermemele birlikte, aynı zamanda üzerlerimize de gitmek gerekir. Aynı geri duyguların, daha sonra, farklı koşullarda, farklı bleimler altında tekrar karşımıza çıkıp bize aykıracağı olmasının için açığa çıkan bu duyguları çözümlenmek, geriletici, karşı-devrimci niteliklerini kesin biçimde tespit etmek ve tamamen temizlemek gerekir.

Bazı eski dinlerde, örneğin şamanizmde, şamanlar (din adamları), şaman olabilmek için nefis terbiyesi sürecinden geçirmiş. Bunun için insanların arasından ayrılır, bir dağ başına ya da herkesten uzak bir mağaraya gider, aylarca orada yaşar, her türlü yolu, zorluğu tadar ve yenmesini öğrenir, bu yolla nefislerini terbiye ederlermiş. Devrimcileşmek de, bir tür nefis terbiyesini gerektiriyor, hem de sonu gelmeyen bir süreçtir bu. Elbette bunun için insan içinden uzaklaşıp mağaralara kapanmaya, kendi kendimize ariarla, yokluklarla boğuşmaya gerek yok. (Bu, tanrıya varma maksatlı idealist bir aşmaktan başka bir şey değil). Ama bir nefis terbiyesi, ya da bizim anlamadığımız biçimlerle söyleyebiliriz, duyguların eğitilmesi, devrimleştirilmesi kendisini dayatıyor. Bunun yeri ise, bizzat devrimci savaşın yakıcı pratiğidir. Devrimci savaş, tipik bir ateş gibi herşeyi yakar, eritir ve bütün pisliklerinden temizler. Her ileri adımımızda, çoğu kez geri duygularımız açığa çıkacak, buna rağmen ileri yürüyüşümüzü sürdürmeliyiz. Bu geri duygular, bizim de bilincimize ve amansızca üzerlerimize gitmemizle devrimci savaşın ateşi içinde eriyecek ve akıntı içinden yükselen kızıllı alevler gibi devrimci duygular açığa çıkacak, yükselicektir.

Duyguları güçlendirmenin, zenginleştirmenin ve sağlıklı hale getirmenin yolu yaşamı kavrayışını geliştirmektir. Bu da bilinç işidir. Bir savaşçı devrimci ve komünizm bilincini geliştirip mücadeleyi kavrayış düzeyini yükselttikçe duygularımız içindeki gelişme alanı da açılır. Soruna, yine bir örnek üzerinden ele almaya çalışalım. Örneğince-sarret, bir savaşçının mücadelesini destekleyen, korku ise engelleyen bir duygudur ve bu iki duygu savaşımın içinde sürekli çatışmaktadır. Korku hiç bir zaman yok olmaz; korkusuzluk gerçekçi değildir; gerçekçi olan, korkuların yenilmesidir; korku ile cesaret arasındaki savaşımında cesaretin üstün gelmesidir. Yani, kahramanların da korkuları vardır, ama onlar, korkularını acımasızca yenebilen, onlara hükmeden kişilerdir. Ö-

celikle bu noktayı açıklığa kavuşturduktan sonra, devam edelim. Cesaret ayakları havada bir duygu değildir. Cesaretin korkuyu yenebilmesi için, kişinin, neyi, nasıl yapacağına bilmesi, bunun sonuçlarını görebilmesi, korktuğu şeyin nasıl yenilebileceğinin örneklerini bilmesi, girişeceği çözümlüğün yaratacağı sonuçları kavrayabilmesi, başına bir iş gelse de yoldaşlarının mücadeleyi sürdüreceğine inananın olması vs. etkilidir. Belki çoğu durumda, tüm bunların bilincine tam varmamış insanlar da cesaret örnekleri yaratacaklardır, ama şurası kesin ki, tüm bunlar, bilincinin duramında cesaret duygusunu korku karşısında güçlendirmeye hizmet edecek ve insanın bu mücadelede kahramanlaşmasını sağlayacaktır.

Duygular, insanın yaşam karşısındaki tepkileridir. Dolayısıyla, duyguları güçlü yapabilmek için yaşamı derinliğine yaşayabilmek gerekir. Böyle bir yaşam, küçük değil büyük bir dünya gerektirir. Yaşamın küçük bir dünyayla sınırlanmış insanın affı da darıdır. Ufuk darlığı, duygularını güçlenmesinin de zenginleşmesinin de önünde engeldir. Dünya küçük olanın yitireği de küçük olur. Böyle bir insan ne tutkuya sevebilir ne de gerçek bir nefret duyabilir. Küçük hesapların adamı kısır, sağlıklı, zehir duygulara sahip olabilir ancak. Güçlü ve zengin duygulara sahip olmak için büyük bir dünyaya sahip olmak gerekiyorsa, bunun için de, insanın, yaşamını edindiği bir ideali, bir davası olması gerekir. Yani bir yaşama iddiası gerekir. Büyük bir yaşama iddiası olmalıdır bu. Ve o ideale tutkuya bağlanmak gerekir. Burada herhangi geylere tutkuya bağlanmalardan, örneğin aşksevitsizlerden ya da nana sevecen kişisel tutkuluklardan söz etmiyoruz. Bu tür kişisel tutkuluklar, insanı özgürleştirir bir yana iyice acizleştirir; köreltilir, yaşama sevecenini, cesuresini öldürür. Tutkuya bağlanılması gereken, büyük bir idealdir; insanlığın kurtuluşu davasıdır. Kendisini bu davaya, komünizm idealinde tutkuya bağlamış insanların sarsılmaz büyüklükte bir dünyası olur. Marksist-leninist dünya görüşü affı daraltan sınırları yerle bir eder ve duygularını güçlendirip çeşitlenmesi için eşsiz bir alan yaratır. Artık, tarihin en uzak zamanında, yeryüzünün en uza kişesinde yaşamış ezilenlerin sınıf sınıflarını, kahramanlık devrimci coşkularına, savaşa azimimizi boyutur. Örneğin Spartaküs filmi izleyen sıradan bir insan, belki bir takım tarih bilgileri edinecek, bunun yanında, kendisini film konsantre edebildiği ölçüde belli duygular yaşayacaktır. Ama, hiçbir zaman, onun yaşayacağı duygular, aynı filmi izleyen bir devrimcinin duygularına kadar güçlü ola-

maz. Bunun böyle olacağı açıktır.

Marxist-leninist ideolojiyle tanışmak ve bilgi birikimini artırmak duyguların serpilip gelişmesinin önünü açar. Öte yandan, bilgi birikiminin sağlam bir bilinç düzeyine yükseltilmesi için sağlıklı duygular geliştirmek gerekir. Öğrendikleriyle hissettikleri tam olarak uyumlayan bir insan bilgi birikimini artırsa da henüz bilincinin sağlamlığından söz edilemez. Hem ufkü genişletmek, bilgi birikimini sürekli artırmak. Hem de buna paralel duyguların devrimleştirilmek gerekir. İşte ancak bilinç ve duyguların böylece uyumlu gelişmesi sonucunda sağlam bilinçten ve sağlıklı duygulardan söz edebilir; bu ikisi, birbirlerini destekleyerek arbaşı giderler. Kahramanlaşabilmenin yolu da buradan geçer. Kahramanlar, en kapsamlı bilgi birikimine sahip insanlar arasından çıkmak zorunda değildir; her zaman da böyle olmaz zaten. Davasına herşeyyle bağlı olan, dava uğruna herşeyi vermeye hazır olan ve bu uğurda her türlü zorluğa, tehlikeye meydan okuyabilen kişi kahramandır. Gelecekte, örneğin sosyalist inşa sürecinde savaş kahramanlığının yerini emek kahramanlığı alacaktır. Ama bugünkü savaş koşullarında kahramanlık, devrimci savaşı yükseltmek için herşeyini adan, bu uğurda düşmanın her biçimine, ölmün biçimine de meydan okuyabilen noktada kendisini gösteriyor. Her türlü mücadele kendi kahramanlığını yaratarak gelişir. Devrim mücadelesi tarihi kahramanlık destanlarıyla yazılmıştır. Türkiye ve Kürdistan'da devrimciler de yıllardır nice kahramanlık destanları yazıyorlar. Düşmanın teslim ol çağrısına ateşe karşılık vermek, işkencecileri dişe getirmek, Ölim Orucunda ölmün yemek, özgürlük ateşini bedenleriyle tutuşturmak, intihar sabitelerinde bedeni düşmana dehşet saçan bir bombayı çevirtmek gibi nice kahramanlık örnekleri yaratılmıştır ve daha niceleleri yaratılacaktır. Ve eserler bu kahramanlıklardan öğrenecek, onların izinden giderek kurumsallaşacaklardır.

Her bilgili kişi kahraman olamıyor. Bugünkü koşullarda kişi, bilincinde, olmanın göze almak gerektiğini ne kadar kavramış olursa olsun, arası geldiğinde ölüme meydan okuyamıyorsa o bir kahraman değildir. Her türlü bilinç faktörüne rağmen, o noktada, korkular esaslıca önün gelmiştir. Ya da genel olarak geri duygular devrimci duygulara üstün gelmiştir. Çünkü bilgi birikimi sağlam bir bilinç düzeyinde değildir; soyut, devrimci duygularla güçlendirilmemiş, uyumlaştırılmamıştır. Oysa tarih, çok kapsamlı bilgi birikimine sahip olan devletler hald e herşeylerini davalılarına adayarak ölümlüleşen nice ölümlü kahramanlar doğurdu. Çünkü bilinç sağ-

landı; kapsamlı olmasa dahi net ve yalındır. Kahraman, öğrendiği, doğru bildiği şeyi tüm yüreğiyle inandı, bağlanmıştır. Soyut devrimci duygularla bilincini pekiştirmiştir.

Elbette, burada yapmaya çalıştığımız, bilinçle duyguları kıyaslamak, onları karşı karşıya getirip birisini daha önemli değerini daha az önemli ilan etmek değil, tam tersine, bunlar arasındaki diyalektik bütünlüğü göstermektir. Bilinç ve duygular insan maneviyatının bileşenleridir. Bunlar, karşılıklı olarak birbirlerinin gelişip gelişmemesine katkıda bulunurlar ve uyumlu gelişmeleri kişinin maneviyatının zenginleşmesine, soyutlaşmasına, yücelmesine hizmet eder. Duyguların devrimleştirilmesinde, güçlü ve sağlıklı duyguların çiçeklendirilmesinde çok büyük katkıda olacak bir etken vardır; bu, devrimci sanattır, devrimci edebiyattır. Elbette, bu, burjuva sanattas. Büsbütün farklıdır. Burjuva sanatçıların kısırlıkları, edebîlikleri ve duygularındaki katılaşma yaşamlarındaki kokmuşlukta (busahımlar, intiharlar, uyuşturucu bağımlılıkları eşlerini sadakatsizlikler ve her türlü zorlaşma) açıkça görülür. Oysa devrimci sanat bu kokmuş düzeni yıkarsa ve sosyalizmi kurmaya hizmet ettiği, ona ışık tuttuğu için güçlüdür, üretkendir ve temizdir. Özgürlük mücadelesine ksa taşınan, özgürlük diyarının insanı yakarlığına işaret eden devrimci sanat, özgülüğüdür. Buradan dolaydır ki burjuva sanat, insanlardaki kafa katılaşığına, hırsızlıklarına ve zorluğu körüklemekten başka bir işe yaramadığı halde, devrimci sanat duyguların serpilip gelişmesine, sağlıklılaşmasına hizmet eder. İnsanlar arınsak diyelim kendilerini jiltliyor; bunların romanlarının etkisinde kalarak intihara sürükleniyor. Broşürlü dizisi seyredip eşlerini öldürüyor ya da Bambo'ya özenip birbirlerini dövüyorlar. İşte burjuva sanat ve edebiyat tamamen buna hizmet ediyor. Burjuva olan herşey gibi, burjuva sanat da, artık insanlığın gelişmesinin, özgürleşmesinin önünde engeldir. Bunlar tamamen metalaşmış, kısırlaşmışlardır; zorluktan başka birşey üretilmiyor, hiçbir alanda gerçekten yeni, ileri olan bir açılıma geçiremiyorlar. Yenilikten anladıkları daha fazla "çirkinlik", "agresiflik" yani daha fazla çirkinliktir.

Burada, özellikle sevgi, insanlık, ilerçilik adına ortaya çıkan bazı sanatçı boşuntularının önünü etmek gerekir. Kendilerini düzen koruyıcı olarak, hatta bazen daha da ilerçilerak sosyalist olarak pazarlayan sanatçı boşuntuları devrimci mücadelenin yükselmesiyle birlikte mantar gibi torerdi. Bunlar, ilerçil bir görünüm altında, aslında yağınların en geri, en büyük duygularına hitap ediyor-

lar. Kendi yaşamlarında her türlü geriliği, yozluğu yaşamla birlikte ilerçilik adına yazıyor, çiziyor, söylüyorlar. Ateşli düzen katırtı söylemlerinin arka planında, her yönlerinden burjuva düzene bağlı olarak yaşıyorlar. Oysa devrimci sanat devrimci sanatçılar tarafından yapılır. İş savaşı, sanatı ve sanatçıyı da kapsaymaya bilyor; sanatıyla ya devrimin ateşinin körükleyicisi olmayı ya da karşı-devrimin kokmuşluğunu beslemeyi dener. Ve düşüncelerini, yaşamlarını devrimleştiriremeyen sanatçılar, devrimci-ilerci görünümünde keşiflerini pazarlamayı sürdürdükleri sürece, aslında yağınların devrimci coşkusunu körütmeye, savaşı azımsı baltalamaya, düşmansını körütmeye hizmet ediyorlar. En çok da sevgi anlayışıyla oynuyor; devrimci hümanizmayı yerine genel bir insan sevgisini, yani burjuva hümanizmasını koyuyorlar. İlerçilik, devrimcilik maskesi takındıkları için ezilen yağınlar özerinde burjuva sanatçıların yaratmadığı etkileri yaratıyorlar. Bu yönüyle daha büyük bir tehlike-dilerdir.

Devrimci sanat ve edebiyat ise, insana, onuruna sahip çıkmasını, onu hep yükseltilerde tutmasını söyler. Kavrayış, işyana çağırır. Devrimci coşkusunu ateşler, insanlığı kurtuluş umuduna ışık tutar. Teslimiyete, yalınlığa, her türlü kararsızlığa karşı güçlü bir panzehirdir; kavrayış azımsı, dirençli güçlendirir, sömürücüye dayanan kimseler, sevgiyi yüceltir.

Yeni devrimci sanat, sadece yağınları devrimci mücadeleye çekmenin, özendirmenin bir aracı olarak değil, aynı zamanda duyguların devrimleştirilmesinin, güçlü ve sağlıklı duyguların çiçeklendirilmesinin bir aracı olarak da işlev yapmalıdır.

Bilmelidir ki, çağımızda ne kadar güzel ve önünelecek duygu varsa, devrimciler, ne kadar çirkin ve utandırıcı duygu varsa karşı-devrimciler tarafından temsil ediliyor. Bugün insanlık omru ayakta durmıyorsa, bu devrimci proletaryanın mücadelesi zayıf değildir. Sevgi varsa, fedakârlık yayıyorsa ya da genel olarak toplumsalalkı duygusu öldürülmemişse, devrim mücadelesi aynı zamanda soyut-övrülecek duyguların çirkin-utandırıcı duygularına karşı mücadeledir. Sermaye düzeninin yıkılması, insanlığın özgür duygularının gelişmesinin önünü açacaktır. Ve bu mücadele sürecinde devrimci duygular, savaşçıların yüreğinde yatan çok etkili manevi silahlardır. Onları güçlendirilmeyi ve doğru kullanmayı öğrenebiliriz.

Doğan GÜNEŞ
Derya ATEŞ

TÜRK-İŞ İLE TİSK ARASINDA BİTEN KAMU SÖZLEŞMELERİ UZLAŞMACI SARI SENDİKA AĞALARININ İHANET SÖZLEŞMELERİDİR

Sarı Sendika ağaları bu seneki toplu sözleşmeye devletle veya hükümetle anlaşarak, sendikalar kanunu göre işveren ve işçi temsilcisi Türk-İş sözleşmeleri dört ay öne çektiler. Bunun sonucu sözleşmeleri aynı tarihte getirip koordine kurulu kurup Türk İş konfederasyonunu elinden yetkiyi alıp hükümetle uzlaşarak işçileri satmayı planlamıştı her dönemde olduğu gibi Türk-İş'in içinde bir kriz yaralıp Türk-İş bulundu parçalandı Hükümetle karşı gücünü gösteremedi eylem planları uygulanmadı, greve çıkması güze alamadı gibi bahaneler üretirip işçiyi eylemsiz, öncersiz bırakıp sarmal altında en yürüterek işçiyi uyararak sarı, sendikacıların ortaya koyarak, devletle uzlaşarak zafı. Bu geçişmiş sözleşme dönemlerindeki böyle olmuştur. Bundan sonraki sözleşme dönemlerinde de böyle olacaktır. Bunun için biz işçiler işverenlerimizde D.İ.K'ler kurup işçilerin siyasetini sendikalarından alıp özerk işçiler olarak sözleşmelere aktif katılımı koyup uzlaşma-ı tutumundan işçilerimizi kurtarıp ekonomik-siyasi özgürlüklerine kavuşturmalıyız. Yani işçileri sendika denetiminden kurtarmalıyız.

Bu seneki toplu sözleşmelerde yine Türk İş nezdinde Kıbrıs ta başkanlar Kurulu toplandı. Temmuz ayında orada Türk-İş tüm konfederasyonları kendi sözleşmelerini kendimiz yapın dedi ve serbest bıraktı. Tabii konfederasyonlardan gelen tepki de büyüdü. Çünkü %85'i faşist sendika ağaları sarı sendikacıların daha sonra aralık ayında Türk İş İstanbul'da yine konfederasyon başkanları ile toplantı yaptı. Buradada yine koordine kuruluna oluşturamadı, oluştursa bile hükümetle Türk-İş ve Hak-İş çöktürme anlaşması ve uzlaşarak basta satılmış idi. Biz özer-

ek işçiler bunu biliyorduk. Ama üzerimize düşen görevleri yerine tam olarak getiremedik işçiyi tam olarak uyaramadık, eylemleri sokaklara ve işyeri işgalatma organize etmedik bu bizim dâğırak olmamızdan D.İ.K'ler kuramamamızla alakalıydı. Ama burada bize bir derslik.

İşçiler 1997 Kamu toplu sözleşmesinde nasit satıldılar. Türk-İş içinde hükümet kayırmacısı ve adama Türk İş'in mali sekreteri Enver Toçoğlu kritik çıkarıldı. Çünkü Türk-İş Başkanı Bayram Meral ile Enver Toçoğlu arasında kilitlik kavramı vardı. Türk-İş Başkanı Bayram Meral 24-26 Haziran'da işçi temsilcisi olarak S.S.K seçimi var. Buna Bayram Meral'in bir adayı Enver Toçoğlu denetle şerefsizdir de yine S.S.K temsilcisi seçilme işleği S.S.K'da hükümetle işçileri arasına bitmemişti. Fakat Enver Toçoğlu S.S.K'nın dinlenme tesisleri başkanı İken S.S.K'nın paralarını keyfi olarak yemiş yarıdan 5 ay 27 gün ceza almış bu ceza paraya çevrilmiş. Bunun yüzünden kendini kurtarmak için önce şeker ile Demiryol-İş başkanları hükümetle anlaşıp 15. işleştirmeye %38'e işçileri sattılar ve işçilerin birliğini beraberceğini bozarak ve hükümetle anlaşarak bizzat sonra anlaşarak sözleşmelerde bu paraları ve size verilen sosyal hakların dışına çıkılmasını diyerek hükümetle anlaşıldı. Bunu bahane eden sarı sendika ağaları ve Türk-İş başkanı Bayram Meral belünlük parçalandı yalnız kaldık diyerek ve sözleşmelerde hükümetle karşılıklı belli bir kasırlıklıla gelmeye ve 60 günlük sözleşme prosedürü uygulanıp yani sözleşmeye ilk oturmuş tarihleri geç bağlanıldı ilk işverene otuz üç tarihinden sonra 60 gün süre geçerse uyumsuzluk tutuluyor. Bunlar ay nen uygulandı ve işçiler birka-

re bile sokakla eyleme çıkartılmadan sarı sendika ağaları devletle anlaşarak tektek sözleşmelere imza koydu. Yalnız Hava-İş, Petrol-İş, Tekstil-İş ve Harb-İş daha sonra tuttu atıldılar ve işverenler biras daha işçi ko-partıldı ama sonuçta işçiler faşist TC'ye bu senede satılıp enflasyonun altında ezildiler. Eşel mobil sistemi yani aylık enflasyon getirildi. Bu çok büyük bir tehlike. Çünkü eşel mobil aylık enflasyon faşist TC'nin bir kurumu olan D.İ.B yapıyor. Enflasyonu an düşünkten tutup işçiyi yine yoklaştırıp köleleştirerek aynı zamanda bundan sonra ki toplu sözleşmelerle devlet işçi sendikalarına şunu diyorak: "benimle ücret pazarlığı yapmayın! ben size bunu zaten uyguluyorum" bu sendikacılaşmayı amaçlamaktır yani işçi güçsüz kalın kendin işverenler karşısında savunmasız, köleleşsin uzur işçilik ve emek çalışmaya getirilsin. Sermaye katmerleşsün, rü yapsın. Her işçiler bu tehlike karşısında sessiz kalamayın. Önce Sendikalar kanunu değiştirmeli % barajını aşağıya çekilmeli yani devrimci sendikalar kurulan sarı sendika ağalarından işçilerin ayaklarındaki zincirleri koparmalıyız. Bunun içinde Tüm İşyerlerinde D.İ.K'leri kurup işçilerin bütünlüğünü sağlayıp özerkli düzeninden işçileri kurtararak sarı sendika ağalarından işçileri kurtarmalıyız. İste o zaman devrimin ayak sesleri gelmeye başlayacak. Ey işçi arkadaşlarımız! Hucular bir an evvel hayata geçirmeli uyanmalıyız. Yoksa bu güzelim ülkede ne Türk-İşçisi ne de kurt işçisi kardeşlerimizin eşitsizliği ve sömürsü biter.

**KAHBOLSUN SARI SENDİKA AĞALARI!
YAŞASIN SINIF SENDİKACILIĞI
FABRİKALAR TARLAHAR SİYASİ
İKTİDAR HERŞEY EMİĞİN OLACAKI
Bir Kamu İşçisi**

KARAYOLLARI VE TEKSTİL İŞÇİLERİ HALEN GREVDE OLAN ÇELİK AKÜ İŞÇİLERİNİ ZİYARET ETTİLER

25/06/1997 tarihinde bir grup Karayolları işçisi ve Tekstil işçisi, Dolaylıdaki Çelik Akü'ye ziyaret etti. Oradaki grev gazetisi işçilerden alınan bilgiye göre 1 aydan beri sözleşmelerin sürdürdüğünü petrol-İş sendikası ile görüşmelerde sendika iş verenden önce brüt 50 milyon istiyor ve artı 27 milyon brüt istiyor daha sonraki görüşmelerde önce 45 milyon artı 27 milyon istiyor. İş veren vermeyince 3 Haziran'da greve çıkılıyor grev 24/06/1997'de 22. günü işiç. İşçiler ortalama 17-18 milyon maaş alıyor ayrıca yeni giren işçiler asgari ücretten çalışıyor yani 11 milyon maaş alıyorlar. Çelik Akü'nün patronu Atilla Beymiş ve Mutlu Akü'nün bir yan kuruluşu olan Çe-

lik Akü'de 70 kişi çalışıyor. Ayrıca burada Mutlu Akü'de 60-65 kişi çalışıyor ama en büyük kuruluş markes Mutlu Akü'de Kurtköy Tepesinde 600 kişi grevde işiç. Burada grev çözümlenmesi işveren baki kulübelerini kullandıyor. Aynı zamanda grev gözöle-rine yemek veriyor. Grev komitesi kurulanlar ve Kurtköy'deki Mutlu Akü işçileri ile iletişim kuramıyorlar. Bizde onlara grev komitelerini kurup büyük grev parti olan Mutlu Akü ile iletişimi kurma aynı zamanda Çelik Akü'de de grev çözümlenmesi kurulu ve sendikayı başkanı olmak için örgütünü diyerek. Başarılar dileyip ayrıldık.

Bir Karayolu İşçisi

15-16 HAZİRAN BÜYÜK İŞÇİ DİRENİŞİNİN YILDÖNÜMÜNDE ÇEŞİTLİ ETKİNLİKLER YAPILDI.

Oshes haziran günü Genç Ekin Sanat Merkezi'nde yirmibeş kişi kadar kamri işçilerinden özel sektör işçilerinden, işsizlerden ve genç işçilerden oluşan birleşikler Saat 16.00'de 15-16 Haziran büyük işçi yürüyüşünün 27. yıl dönümünün ve direnişinin üçüncü yıldoğu ve aynı devrimin yavaşlarken bitim-öz anısına bir etkinlik düzenledi. Etkinlik 1 dakikalık saygı duruşu ile başladı ve Anıttura marş hep bir ağızdan söylendi. Daha sonra o günlerde 15-16 Haziran kapalı işçi direnişini yaşayan bir belediye işçisi yoldaşlarımız bu yürüyüşün anlam katında örgütlü sosyalist bir hareketin veya partinin bulunmamasından dolayı Haziran işçi direnişini kendiliğinden gelişen ve kısa sürede bastırılan ve İstanbul, Kocaeli anında bölgesel politik bir greve köşeyi anlattı. 15-16 Haziran büyük işçi direnişinin başlangıcının sebebini şöyle anlattılar. Türk İş'in parti üstü politikasına karşı çıkan sendikacılar, 7. Genel Kurul'da çok ağır eleştiriler yönelttiler. Eleştiriler fiiziksel olarak işçi tepki ile karşılandı. Örneğin yürüyüş başkanı Bekir Yenigün felç şeklide dövdü. Bu olaylar aygıtımızı hazırladı. 15 Şubat 1997 günü Türk-İş işçisi sendikalarından Maden-İş, Lastik-İş, İstanbul-Basın-İş, Bağınas sendikalarından Gülağzın Türk Maden-İş tarafından Devrimci işçi sendikaların Kuruluşunun (DİSK) kuruldu. Tale bulundu sonra DİSK'in daha aktif çalışması devlet ve Türk işçilerinin empolesine işçi işçilerin sendika değiştirilmesini ödükes zorlaşan ve 200 bura) gibi 274-275 sendikalar arasında ve toplu sözleşme kanununu değiştirmek istendi. 1917 sayılı anayasa maddesine o zamanı AP, Başbakan Süleyman Demirel de destek ederek DİSK'in önünü tıkaması, gelişmesini engellemeyi ve kapatmayı amaçlamış. İşçilerin Oshes fabrikasından başlayan büyük ayak-

lanması Kocaeli den yürüyüşe geçen 10 büyük fabrika sanım işçileri karşı taraftan Şişli Keçioğlu'nda Songarlar, demir doküm işçileri yürüyüşe geçtiler. Hatta BYÖP'te tutuklu işçilerle karşılaşarak da karakolu basarak alıp Galata köprüsüne doğru yürüyüşe geçtiler. 16 Haziran günü radyolardan ve televizyonlardan DİSK başkanı Kemal Türkler bu işçi yürüyüşü bizim insanlarımız dışında diye açıklama yapıyor, aynı zamanda sarı sendika ağları da gazeteleri ve İktisadîyatı kamuayın, eylemlerinden vazgeçin mesajları yapıyordu. Bu kez örgütlenmeler istedi oldu. İşçiler jandarması ile karşılaşarak yaşadılar ölümler oldu ama böyle büyük bir direniş yaratacaklarını da hiç düşünmemişlerdi. Büyük Haziran Direniş sonucu Çevreli Tekel işçisi Mehmet Gedik, Yasar Yıldırım ve Mustafa Bayram isimli işçi arkadaşlarımızı kaybettiler. Olaylar üzerine Fasler Ap hükümeti yasayı parlamentodan geri çekti. İstanbul ve Kocaeli'de sıkı yürütme ilan edilerek işçiler ve sendikacılar üstünde baskı devamı başlatıldı. Sonrasında bu çok ağır bir şekilde 12 Eylül askeri faşist darbesiyle ortaya konular da denen Güney Amerika'ya faşist yönetimlerince uygulanmış ve azıncı ömürü anlamına gelen fassis baskılar ve işçi temsilcileri, işçi önderleri, devrimci sendikacılar tek tek tutuklanıp Selimiyeye sevk edilmiş veya işkence banelerde işkence altına alınarak işçiler üstünde baskılar daha da artırıldı.

Daha sonra İski işçisi bir arkadaşımızın ve kamu yolları işçisi bir arkadaşımızın sarı sendika şifreli bir gününkî mesajlarının bir mülakatı ile bu obduğunun yurtdışı harekatlarının 1 gününde 350 kişi olduğunu sendikalar tarafından kendilerini koruyucu olarak hazırlayarak işçileri baskı altında tutan

ve buna karşı gelen işçi birimleri ve temsilcilerini sendika disiplinine ayırmadığı ve devrimci yapıda sendika yöneticilerini 2 ay gibi görevden alabilen genel kurullar da sendika gücünü kısıtlayabilen ve üyeleri başka bir yit-beye devredilebilen ayın zamanında işçi temsilcilerinin atılması gibi arıdemokratik tı-sukler yapan bu sarı sendika ağları ne Türk işçi ne DİSK ne HAK-İŞ'in işçeye önderlik edemeyeceğini işçilerin Devrimci bir birleşim bu sendikaların denetiminde olduğu sürece göremeyeceğini belirtti. Kamu kumekçilerinin Sendikası olan KESK artık devletin müdahale yapısına girdiğini yani devletin ömen suyu da gidan talaşma ve işbirliği hedeflenen bir yapıda olduğunu belirtti ve kamu amaçlarının ihlallerinin karışılmaktan uzak olduğunu belirtti. Eğitim-sen'de, Maliye-sen'de süğünler olurken büyük memor eylemleri organize etmeye ve grevli toplu sözleşmeli sendikaları artık hükümetle dayatmadığını memorda na bunu görüp devrimci bir yapı ile yeniden örgütlenmelidir, işçilerinde DİK anlayışı temelinde tüm işçilerinin tabandan başlayarak ekonomik, demokratik taleplerinden yola çıkarak politik ve ideolojik mücadeleyi sürdüren işçileri sınıfın bir partisinin paralelinde eğiten örgütleyen ve mücadeleye sokan bir örgütlenme anlayışıyla nihai hedefleri olan sosyalist sosyalist bir dünyaya ulaşma-nın araçları olarak demokratik halk devrimine ve sosyalizmin gerçekleştirilmesini belirledikleri olarak olan Devrimci İşçi Komiteleri'nde örgütlenmeleri çağrısında bulundu. Zira işçilerin fabrikalardan başlayarak hayatın ve toplumun tüm alanlarında işlerini üretmekte birliğini devrimci bir anlayışla örgütlenmeden asla devrimin yutu görülmeyeceğini belirtti.

Bir işçi

İETT'DE İŞÇİLER BASKI ALTINDA HAK-İŞ'E GEÇMEYE ZORLANIYOR!

Üye sayısı 3300 olan İETT çalışanları derneğinde yapılan basın açıklamasında, İETT işletmelerinde yaklaşık üç ay önce örgütlenmeye çalışmalarına başlayan HAK-İŞ'e bağlı HİZMET-İŞ sendikasına üye oluşuklarını gerekçeyle zorlanma, tehdit etme ve sürgün edilme gibi saldırılara maruz kaldıklarını söyleyen işçiler, derneklerine karşı olarak verdikleri paraların maaşlarından kesildiğini fakat HİZMET-İŞ sendikasına kayıt olmaları için toplanan paraların derneklerine verilmediğini belirtti.

İçtören tarafından telefonların da kesildiğini belirten işçiler 12.07.1997 tarihinde Bölge Çalışma Müdürlüklerine iş barınan buzdükleri için yasal bağayuruda bulunsaklarını söylediler daha sonra haklı bir kamu açığı sloganlarıyla atan işçiler olayın dağılılar

VATAN HASTANELER GRUBU'NDA İŞÇİ KIYIMI!

Etilye yakın özel sağlık kuruluşu ve hastanelerin (Alman Hastanesi, Vatan Hastanesi vb.) sahibi olan ve "benim Hastanelerime sendika girmez" diyen Azmi Ofluoglu'na ait Kadıköy Vatan Hastanesi'nde yasal haklarını kullanarak sendika üyesi olan sağlık emekçileri işlerinden atıldılar.

Sarı Kadıköy Şubesi'nin ve İstanbul Tabip Odası'nın yaptığı basın açıklamalarında bu anti demokratik saldırılara karşı kamuoyuna tepkisini kalmaması ve mücadeleyi sürdürüleceği söylendi.

**Ernesto Che Guevara'nın oğlu Camilo Guevara ile
İsviçre'deki konferansları sırasında yapılan söyleşinin metnini yayımlıyoruz.**

"BABAM YAŞADIĞI GİBİ ÖLDÜ"

Dünya ezilen halkların semböli haline gelen, yaşam boyunca kendisini halkların kurtuluşu için adanmış komünist savaşçı CHE Guevara'nın ölümünün 30. yılı tüm ülkelerde geçtiği etkinliklerle anılıyor. CHE'nin 30. Ölüm yıldönümü ve Sosyalist Küba'nın Emperyalist Amborgoya karşı direnişini gündemde tutmak için bu yıl bir çok ülkenin devrimci kurumları tarafından "CHE yılı" ilan edildi. Bu çerçevede CHE'nin oğlu Camilo Guevara davet edildiği Avrupa ülkelerinde konferanslar verdi. Bu süreçte geliştiği İsviçre'nin Bern, Basel, Cenevre ve Züriçh şehirlerinde verdiği konferanslarda Küba'da yaşanan son gelişmelerini anlattı.

Camilo Guevara, 1962'de Havana'da doğdu. Babası CHE Kongo ya gittiğinde kendisi 5 yaşındaydı, yine babası işbirliği Bolivya askerleri tarafından öldürüldüğünde 5 yaşındaydı. 1986 yılına kadar Moskova'da üniversite de okudu. 1987-88 yılları arasında Nikaragua'da danışmanlık yaptı. Şimdi ise Küba'da Bahçilik Bahçilik'te çalışmaktadır.

Soru: Küba'da yaşamamanızı sizler için ayrıcalıklı bir yaşam mıdır?

-Küba'da herhangi bir çocuk gibi büyüdüm, babamı nekeniyse Küba'da herhangi bir ayrıcalığa tabii tutulmadım. İlk öğrenimini her Kübalı çocuk gibi halk okullarında okuyarak tamamladım. Babam öldürüldüğünde 5 yaşındaydım. Diğer Kübalı çocuklar gibi babamın ölümünü denizlere çıkerek atarak karşı-

ladık. Babamı sadece duvardaki resminde hatırlıyorum, biraz zaman ayrılmamasına rağmen onu seviyor ve saygı duyuyordum. Babamın düşüncelerini herkes tarafından bilinmektedir. Daha sonra ben de her Kübalı gibi Küba'nın kalkınması için çalıştım.

Soru: Amerika'nın Küba'ya karşı Amborgosun baskında nezer düşüncesini yorsun?

-Ülke ekonomik politik olarak bloke edilmeğe çalışılıyor. Basınca ve rakıktan beri sürekli Amerika tarafından rahatsız edildi. Sosyalist ülkelerin düşüncesi ile birlikte ekonomik ilişkiler koparı ve böylece Amborgo bütün sektörleri etkilemeye başladı. Avrupa ya ihlal olayı çok pahalıya mal olması başladı. 7 ton şeker karşılığında 1 veya 1.5 ton petrol almaya başladık. Küba Amerikan hükümetlerine kabul etmedi ve bunun için mücadele etti. Bu Amerikanın düşüncesine göre. Amborgosun'dukçe bunun karşısında sistem de sağlamlaşmaya başladı.

Soru: Amerika'daki Kübalıların sistemin değişmesi için yaptıkları baskında ne düşüncesini yorsun?

-İlk önce Küba'dan gelenler Küba'ya karşı bir şey yapmadılar. Mafya insanların kaçmasına öğütledi. Amerika bu insanları iyelik ediyor. Kübalıların büyük çoğunluğu Küba'dadır. Küba'da 6 milyon insan yaşıyor.

Soru: Ekonomik sorunlar ne aşamada ve bu sistemi etkiliyor mu?

-Ekonomik sorunlarımız ve sıkıntularımız var. Ama Küba halkı bunun nedenini bilir.

Tüm ekonomik sorunlara rağmen Küba'da Sağlık hizmetleri eğitim hizmetleri bedavadır. Yani Küba'nın sorunları ekonomik sorunlardır. Bunun aşılması ise mümkündür. Turizm, denizcilik, bahçelik gibi alanlarda kalkınmayı hızlandırmalıyız.

Soru: Devrim Nedir?

-Devrim bir macera değildir. Devrim sosyal hakların ve kültürlerin eşitçe paylaşılması ve yaşanmasıdır. Herkes bana babamın geneli olmasını soruyor. Geneli olmak bazılarının dediği gibi macera değildir. Geneli bir amaç olmalıdır. Devrimin yaşanması çok önemlidir. Kübalılar da bunu yapıyor.

Soru: Castro gerçeken de söylenenler gibi diktatör mü?

-Hayır, o halk için mücadele eden bir devrimcidir. O halkıyla bütünleşen bir önderdir. Bunun için bir amaç gibidir. Tabii arca denben kapasite çalıp arca ben geldim diğinki değil.

Soru: Küba'da sosyalist sorunları çözümler, kadın pazarları var mı?

-Hayır hayır bu sorun olarak yoktur. Küba bu konuda tutardır. Var olan birkaç örnek bunları böyle olduğunu göstermez. En azından Küba'ya gelen turistlerin Küba'ya seks turizmi için gelmediklerini biliyoruz. Bu yıl yapılacak olan gençlik festivaline gelmesi beklenen 6 bin denizdeki genç bu dedikimiz neçerler yüzünden gelmiyorlar. Onlar uluslararası tartışmaya için geliyorlar.

AVRUPA'DA İŞSİZLİK KARŞITI GÖSTERİLER

İşsizlik ve ekonomik sorunların giderek büyüdüğü Kıtaya Avrupa'nda artık yaşanan bir bunalımın güpeli olmadığı, derinleşerek kalınlaşmış dahi de açık olarak belli olmaya başladı. Bu emperyalist ülkelerde başta işsizlik olmak üzere yaşanan tüm sorunların kaynağını Kapitalist üretim ilişkilerinin kendisinin teşkil ettiği açıklar. Yıllardır Avrupa'da ekonomist teorisyenlerin yaşanan bu ekonomik sorunlara ilişkin teoretikleri tüm teoriler petersiz kaldı. Her geçen gün giderek büyüyen işsizliğe karşı üretilebildikleri tek formül pazarlara, emekçilerin sosyal haklarından kısıtlı yapmak. Hatırlansa çağ gibi Almanya'da Helmut Kohl'ün yaptığı, "Tasarruf önlemleri paketi" toplumun tepkisini çekmeye başlamıştı. On binlerce işçi meydanlara çıkması bu Paket'e karşı taleplerini, tepkilerini dile getirmişti. Avrupa ülkelerinde sendikaların Kapitalist düzenlemin emniyet sınırları olduğu için bu türden yapılan toplumsal tepki hareketlerini potansiyel olarak eritebiliyor. Diğer ülkelerde olduğu gibi Almanya'da da bu böyle olmuştur.

Yine Fransa'da Juppé iktidarının ileri sürdüğü "ekonomik tedbirler" toplumun tepkisini onun zamanından beri çekmeye başlamıştı. Önce çiftçiler daha sonra da diğer yollar işçilerinin başlatılan eylemler dizileri devam etti. Tam da bu süreçte sistem ona, "renjiniyi zıvı" olarak ortalandıkları yedil emperyalist zıvı de Fransa'da toplumun ve Juppé'nin yupaçağı düzeninin kabul göreceği düşünülüyordu. Ama yupaçağı düzenlerinin karşılığı kendi ülkesinde tepkiyle karşılanınca kabul göremedi.

Tüm emperyalist bilim adamlarının teorileri çözümler bulamıyor. İşsizlik giderek büyüyor. Bunun yanı sıra ev sorunları, çevre sorunları, yupaçurucu sorunları daha da derinleşerek büyüyor. Emperyalistler tam da kriz yaşadıkları bir dönemde "sosyal demokratlar" iktidara taşıyorlar. İngiltere'de Fransa'da olduğu gibi, çünkü bu tür bunalımlı dönemlerde düzeni en iyi koruyankı, toplumsal muhalefati en iyi düşünenler bizim "sosyal demokratlar"dır. Yokas bizim Demiz Baykal'ın kendilerine pay çıkararak Sosyal Demokratların Avrupa'daki yükselişi değil. Bu olsa olsa toplumsal tepkilerin yitkilerle bir dönemde karşı devrim manevrasidir. Bunun aşılması ki ülkelerde de sistem ona sosyal demokratlar yeniden hazırlanıyor.

"Refah" topluma oluşuyla övünen emperyalistlerin, Avrupa'da olduğu gibi aşında bunalmış toplumu aldıkları bellidir. Tüm ülkelerdeki ve muhalefetteki partiler mevcut düzendeki bu bunalımlar karşısında düzeni devam ettirmek için birbirleriyle yarış içerisindedir. Birbirlerinden farkları olmadıkları politikalarında belli oluyor. İşsizlik Kapitalizmin kendi karakteristik özelliği dir. İşçi sınıfı bunu daha da yakından görmeye başladı. Hemen hemen her hafta bir çok ülkede tepkisel eylemler yapıyor. Kıtaya Avrupa'daki işçi hareketlerinin en önemli eksikliği düzen yanlı sendikaların peşlerine takılmaları ve sistem yanlı dayanışmanın eksikliğidir. Almanya'daki sınıf hareketine Fransa'daki sınıfların bir dayanışma gelmiyor ya da tam tersi oluyor. Bu sorun sınıf tarafından kavranıdan bu tür toplumsal eylemlerlerin başta sınıfları olmayacaktır.

28 Mayıs 1997 günü Avrupa'nın bir çok önemli şehirlerinde işsizlik protestosu yürüyüşleri yapıldı. Brüksel, Viyana, Bern gibi şehirlerde yapılan yürüyüşlerde çalışan kesimlerde yapılan ücret kestirileceği konularında işsizliğin faorasının yine çalışan kesimlerde olduğunu dile getirildi. İsviçre'de başkent Bern'de yapılan yürüyüş de binlerce emekçi katıldı. GDI ve CHB (Ağaç ve İnşaat işçileri Sendikaları) düzenledikleri ortak yürüyüşte dayanışmanın önemli anlatıldı. Enternasyonal Marş ile başlayan yürüyüş DEVRİMCI EMK okurları da pankartlarıyla yerlerini aldılar.

Devrimci Emek İsviçre Temsilciliği

Ölüm Orucularının yıldönümünde DİTAK'lı ailelerinizin yine evlatları cezaevlerinde bulunan ailelerle yapmış oldukları kısa röportajı yayımlıyoruz.

Soru 1: Geçen yıl cezaevlerinde başlayan ölüm orucu eylemleri sokaklara taşımak ve çıkışını artırmak için Ankara'da isgal gösteri gibi eylemleri organize ederken neler düşündüğünüzü anlatır mısınız?

Cevap 1: Geçen yıl cezaevlerinde başlayan ölüm orucu eylemlerini sokaklara taşırken düşündüğümüz tek şey ölüm orucunun bitirilmesi çocuklarımızın haklı taleplerinin kabul edilmesiydi.

Cevap 2: Ben Ankara'da geçirdiğimiz günleri hatırladığımda tekrar o günleri yaşıyoruz gibi etkileniyordum. Çok öznel şeyler yaşadık hemzen hemen her gün gözaltılar ve hakaretlere maruz kalıyorduk.

Cevap 3: Biz çocuklarımızın haklı davasına sahip çıkmak için katıldık. Bir baba olarak istediğimiz onlar her zaman bizi yanlarında hissetmeler ve bu eylemlilerle hemen bir kamuyu yaratılana ve bu cinayetler dnyol-sun.

Soru 2: Ölüm orucu ve ölüm orucunu destekleme eylemlerinden sonra polise ve devlete bakış açınız nasıl değişti?

Cevap 1: Bizler devletin, polisin bizim güvenliğin için çalıştığını zannederdik. Ankara'da geçirdiğimiz 45 günden sonra polise en küçük güvenimiz kalmadı. Onlar bizim polisimiz değil, devletin bir fırsatını sömüren, ezen, çıkarıcı bir kurum anlayışına hizmet eden ve bunu yaparken amacı yanındaki bizleri eylemlerden uzaklaştırmak için bir şey alan saldırı gurubları gibi davrandılar ve insanlık adına hiç bir şey dünyaya utandırılmaz.

Cevap 2: Devlete olan güven yitirildi. Burada yaşananlardan sonra devletin ve polisin koruyuculuğu değil saldırganlığı görüldü.

Cevap 3: Bizler ölüm orucu sırasında Ankara'da ya da cezaevi kapılarında yaptığımız eylemlilerde ölüm orucu sonucunda çocuklarımızın ölmesini

ya da sakat kalmalarını istemediğimiz için bulduk. Burada amaçlarımız bizim ölemediğimiz yetkililer sayesinde alın polislerden gördüğümüz müneme tam anlamıyla insanlık ayabıydı. Hiçbir anne baba bu tarzda bir saldırıya hak etmemiştir.

Soru 3: Polisin genel olarak son derece saldırgan olmasına nasıl değeriendiriyorsunuz? Nelerle bağlıyorsunuz?

Cevap 1: Burada ben bir anne olarak polisin bu denli saldırganlığın tamamen bu sistemin çürümüş olmasına bağlıyorum. Eskiden bizim zamanımızda polis bizim için bizim güvenliğini için çalıştırdı ya da biz öyle zannederdik. Şimdi ise bu konuşmuş düzene bekçilik yapıyorlar.

Cevap 2: Bizler çocuklarımızın anneleri-babalarmız ama onlar bizi potansiyel suçlular gibi gördükleri için aslında suçlu insanların bile hak etmediği tarzda saldırılarda bulundular. Aslında tek amacımız her anne baba gibi çocuklarımızın yarınla olmak, onları korumaktır.

Soru 4: Bir çok kez gözaltına alınıyorsunuz. Bize bu gözaltılardan birini anlatır mısınız?

Cevap 1: Ölüm orucuna ilişkin eylemlerimizden birinde sesi-mizi duyurmak için Adalet bakanlığına yürüyorduk. Polis etrafımızı sardı. Bu sıkıyıklet için de bir anne başlıydık. Biz ona yardım etmek istedik fakat buna bile meydan vermediler. Bunlar atarken çevik kuvvet bir güden amaları copluyor, bir yandan köpekleriyle saldırıyorlardı. Bazı kurum kaynaklarından ayakta kalırdık, saçları dağılıp, etki-beleri yarılmış bir vaziyetle ve bizler hala dinleniyorduk. Bizleri nöbetlere zorla bindirip şubeye götürdüler. 24 saat uyukta ve oldukça küçük bir hücrede bekletildik. Çeşitli hakaretlere ve baskılara uğradığımız halde, açlık grevi yaparak direnişimizi sürdürdük 24 saat sonra savcılığa çıkarıldık serbest bırakıldık.

Cevap 2: Ankara'da eylemlerimiz

başlamıştıydık fakat yeter-sizdi. Artık ölüm haberlerinin gelmesinden korktuğumuz için temsili bir tabutla toplu bir halde başbakanlığa yürümeye başladık. Bir anda etrafımız polis dolmuştu. İtip kakıyorlar ve çeşitli hakaretler ediyorlardı. Ailelerden birinin kulağına vardılar. Bu olaydan sonra adam sağır olmuştum. Bizleri yerlerde sürükleyerek otobüslerle dolduruyorlar. Şubeye götürüp 24 saat beklettikten sonra savcılıktan serbest bırakıldık.

Cevap 3: Ben ölüm orucu sürecinde diğer çocuklarımızla birlikte cezaevine gittim. Nöbetlere gitmişim çıkışta kimlik kontrolü bahanesiyle durdurdular. Kimliklerimizle baktıktan sonra "bayan polis yok şubeye götürüp üst arınmay yapacağız" dediler. Cezaevinden çıkan bizim gibi 10-12 kişiyi daha aldıktan sonra bizi TMS'ye götürdüler. Orada bizi 1-2 saat ayakta bekletip çeşitli hakaretler ettiler. Biz onlara sürekli bizi neden buraya getirdiklerini sorduk. Onlarda bize sizin çocuklarınız terdüst, vatan haini bir ötek gitmeyiz sahip çıkıyorsunuz dediler. 1-2 saat daha çeşitli polislerce sorgulandı ve serbest bırakıldık. Daha sonraki günlerde her iki kez daha aynı şekilde gözaltına alındık.

Soru 5: Ölüm orucu eylemlerimizden diğer ailelerimizle ve yaşamamızda ne gibi değişikliklere yol açtı?

Cevap 1: Biz Ankara'da yaklaşık 130 kişiydik buna rağmen eylemlerimizi engelleyemiyorlardı. Burada birlikte hareket etmenin anlamını ve gücünü hissettik. İnanglı ve öğütü mücadelelerin amacına ulaştığını gördük.

Cevap 2: Çocuklar körpeçik bedenlerini ölümüne yatırdığında sadece onların ölmesinin tek başına işe yarayanacağını biliyorduk. Bu mücadeleyi yükseltmek için diğarı bizleri onlara destek olmadan gerekiyordu. Bizler sonraki süreçlerde onlara destek olmak için elimizden geleni

yapıyoruz.

Cevap 3: Ben ölüm orucu sürecinde çocuğumun ölmesinden ya da sakat kalmasından korkuyordum. Ama tek başıma ne yapabiliyordum ki? Gördüm ki benim gibi bir şeyler yapmak isteyen annelerin güçlü bir hareketi var bende onlarla birlikte çıktım. İnsanlarla birlikte hareket etmelerinin, tek tek uğraşmalarından daha faydalı olduğunu gördüm.

Soru 6: Polisin saldırılarına yoğun biçimde yaşadığımız ve buna karşı sert bir direniş gösterdiğimiz bu toplumun görüşü. Şimdi o deneyler ışığında alınacak tavır konusunda ne gibi dersler çıkarıyoruz?

Cevap 1: Ben yaşamımda ilk defa sokakta eylem yaptım. Ankara'da geçirdiğim 45 günde ilk defa evimden ayrı kaldım. Evet sert bir direniş gösterdik. Bunu sağlayan annelik ya da babalık duygusunun yanında yollarında yaşadığımız zorluk direnişimize karşı bir baskıydıydı. Artık öğrendik ki her şeyi susarak, başgerek değil, direnişle kazandıcağız. Ölüm orucunda olduğu gibi.

Soru 7: Ölüm orucunun 83. günü ölüm haberi geldiğinde neler hissettiniz?

Cevap 1: İlk ölüm haberi geldiğinde Aygün Uğur öldüğünü öğrendim inanmadım. Aynı Ankara'daki eylemlere katılan diğer ailelere haber verme görevini bana verdiler. Aileler içinde Aygün'ün halında vardı. Onun ayrı bir olaya abdi, diğerlerini salonda topladık ve acı haberi verdik. Kimse den et çıkıyordu, sanki sessiz bir çığlık vardı. Bundan sonra kimse yerinde duramıyordu. Yürüyemeyen tek durumda olan anneler bile sokuğa döküldü. Başka Aygünler ölmesin diye.

Cevap 2: Ölüm haberi beklenen bir şeydi. Haberi aldığımızda müthiş bir kinle doldum. Devlet çocuklarımızın ölümüne seyirci kalıyordu. Devlete olan kinim bir kat daha büyüdü.

KÜRT HALKINA UZANAN ELLER KIRILACAK

Türk ordusu bir kez daha Güney Kürdistan'a girdi. Hem güneyde hem de kuzeyde devam eden çatışmalara Türk ordusunun önemli sayıda askeri katılıyor. Bu hareket Kürt halkına karşı uygulanan en geniş kapsamlı katliam hareketidir. Türk ordusu gerici ve kokanmış bir burjuva düzeni biraz daha ayakta tutmak için bütün bir Kürt halkına, Irak sınırları içindeki illak edilmiş Kürt topraklarına da bomba yağdırmaktan ve işgal etmektan çekinmiyor. TC ordusunun bu en geniş kapsamlı askeri hareketine, Kürt direniş tarihinin en geniş kapsamlı silahlı direnişle karşılık veriliyor.

Her devrimcinin dünyayı değiştirmek için yola çıktığı her komünistin yürütken özlediği ve beklediği kavga günleri geldi, bu kavga yarı değil, bugün verilmeştir. Bölgesine büyük bir kavga bölgesine büyük bir onur ve bölgestine büyük bir tarihsel an her zaman ele geçmez. Kürt savaşçıları bu büyük kavgada her şeylerine savaşıyorlar. Ve diyorlar ki savaş kazanmak için bizimle birlikte bütün illaklar ayaklanmalı. Bu onurlu ve büyük bir kavga çağırısı aynı zamanda. Her Kürt savaşçısı akan kanıyla çalışıyor bu çağrıya. Kürt halkının savaşı ne denli büyürse, bu çağrının kaçınılmazlığı o denli artıyor. Ve bizler, ezen ulus komünistuen düşüncemize göre olan devrimciler, bu savaş çağırısını yarıtılamak ve kazanmak için olarak hassas ve cesur ve gömütleri harekete geçirmeliyiz. Bunun için, büyük kavgaların devrimcileriyle, tarihsel görevlerin altında ezilmeyen ve tereddüt etmeyen savaşçılara ihtiyacımız var. Onurlu her devrimci, bütün tali görevleri bir kenara bırakıp, bütün olanaksızlıkları bir kenara bırakıp, bu savaş çağırısını yarıtılamalıdır. Ya, tıpkı Denizler, Seyitler ve Mahsun Korkmaz gibi büyük kavgaların, tarihsel sorumlulukların gözetmek ve atak savaşçıları olarak, ya da taribe, büyük ve onurlu kavga çağırılarını duyurmadan gelen korkaklar olarak geçecekiz.

Bugün artık önemli olan savaş en gerekli olduğu anda sirtaya çıkmak, büyük kavgaların devrimcisi olabilmesidir. Denizleri, Sınan'ları onuz yıl sonra bile en te-

miz en berrak devrimci semboller yapın, işte bu en gerekli olduğu anda savaşa atılmak cürstüdür. Korkusuzca, sınırsız ölen olduğuna bilerek, ama her türlü olanaksızlığa ve engellere rağmen, sınırsız bir kavganın sınırsız nefeslerini onlarca kez savaştırmaktan vazgeçebilecek yürekli gerekeceye inat, asil bir kördüğümünü tek bir kılıç darbesiyle kesilene cürstüm gösterdikleri için, onlar, uluğünüz yücüllük bir yagının salını ödülar. Pele ya Seyitler, kavgalarının büyük aydınlığıyla 12 Eylül karalığını parçalarken, darıgacına taşdıkları en zor ama en gereklü anın devrimcisi olabilmek onurunu biz Leninistlere teslim emediler mi? Ve Mahsun Korkmaz, tarihin gördüğü en uzun ve en büyük Kürt ayaklanmasını başlatan ve bu kivilcisi bozkıran her yanını taşıyan kavgasıyla, en büyük savaşçı en gerekli anda verilen savaş olduğuna bilere bir kez daha öğretilmedi mi?

Yarı geç olacaktır. İlayır, yarı her şey bizim olamaz. Öncelikle Kürtgerillası yenilmeyeceğini, TC ordusunun daha nice saldırıları karşısında dayanabileceğini gösterdi. Kürt halkının savaş çağırısına hiç bir devrimci cevap vermesee bile Kürt savaşçıları için her şey bitmiş olmayacaktır. Ama bu çağrıya gerekli yanıt veremeyenler için her şey biterek çünkü bu durumda, devrimci inatçı, kararlılık ve en önemli devrimin onuru yarı becektir. İyçi sınıfı, kendi savaştırmalı ruhını gördüğü en korkunç katliamın, en ağır askeri yenilgilere uğraştırır. Ama askeri yenilgi iyçi sınıfı için hiç bir şeydir. İyçi sınıfı, eğer onların öncüsü devrimciler onurlarını kaybederlerse, her şeylerini kaybederler. Ve bugün Kürt savaşçılarından çağırısı açıktır. Hiç bir sorunu ya da bir başka 'devrimci görevi' bu çağırının önüne geçirmeyiz. Bir devrimci için en büyük görev tarihi anlarda kavga çağırılarını cevap vermektir. II. Enternasyonal dönemin yıllarca kavganın teorisini tartışır ama gerçek kavga günü gelip çatığında yan çızdılar. Günün sek devrimci görevi Kürt savaşçılarından savaş çıktıklarını Türkiye'ye taşınaktır.

Proletaryanın ölümsüz öğretmenleri Marx ve Engels sık sık

kavganın kaçınılmazlığından habesmişlerdir. Ve kaçınılmaz kavga günü gelince, içinde bulunduğın durumun hiç önemi yoktur. Eger en elverişli zamanda savaşa girnek için bekleseydik, hiç bir zaman kavgaya girmezdik. Bu nedenle, savaşın senin için elverişli olup olmaması hiç önemli değildir. O ancak önemli olan, ya kavgaya umutsuz da olsa girerek, geleceğin büyük isyanlarına esin kaynağı olacağını ya da kendi elverişsizliğini bahane ederek, kavgadan kaçarak büyük bir devrimin bütün güçlerini moral bozukluğu içinde yenilgiye terk edeceksin. İkinin ortası yok.

Bu gün her kim ki, Kürdistan'a özgürlük sloganı etrafında gereken desteği vermek yerine ekmeşle karşılaşıp geri çekilmiş, sendikal haklarını korumayı, ya da demokratik anayasası tasbıklarına uğraşmayı, sosyal sövrenme düşer. Kendini çözüdür.

TC Ordusu daha önce de Güney Kürdistan'a sefer düzenlemiş ve her defasında büyük birdirenmişle karşılaşıp geri çekilmiş. Fakat bu kez uzarı süre kalmak Güneydeki gerillaya tamamen yok etmek için aylar önceminden hazırlığı yapılmış muazzam yığıraklar ve ağır mekante birliklerle kendini güçlendirmiş. Hem açerde, hem de Güneyde sirta onları savaşçı akarı kanın hadid hesabı yok. Fakat keşin olay bir şey var. TC ordusu ilk defa yenilgiyi ağıktan utral ediyor. Helikopterin düşürülmesi nasıl ki TC için bir yenilgi tirah işe, Kürt savaşçıları için de zaferin bir simgesi haline almıştır. Tarihsel zafer, bu son esleme sonudışınış, güncelleştirir. Yani de zafer kolay gelmeyecek. Bu yarılgiden sonra TC Ordusunun savaşı geri yekeseğini düşünmek yanlış. Bundan sonra çok daha kapsamlı, çok daha alçakça saldırılar beklemelidir. Sermayenin ve onun faşist devletinin beyin felç olmuştur. Kürt gerillaları onu en zayıf anında, en hassas noktasından vurmuştur. TC Ordusunun, sistemin yegâne

ve en güçlü koruyucusu olduğunun sermayeye kamufletmeye çalıştığı bir anda, Kürt gerillalarının sirtağı ile zayıflığı ortaya çıkmıştır. Zaten devrimci savaş yarımden ortaya çıkan iy çelişkileri, bu son gelişmelerden sonra daha da derinleyecektir. İy çelişkilerin onları sürüklediği te dalaş daha da büyüyerek, ve sermaye sınırlı, onun faşist devletini düğünemez duruma getirecektir. Kürt halk hareketi ve devrimci muazzam bir dinamiki kazanmıştır. Kürdistan devriminin bu muazzam dinamiki Türkiye devrimini, de çok yakından ilgilendirebilir. Bolşevik devrimin, Kuvchlan bileşeni boylesine büyük bir direnç gösterirken, Türkiye devrimcilerinin ellerini kollanını bağlayarak olayları seyret kalması, herşeyden önce Türkiye devrimine ihanet olacaktır. Enternasyonal görevlerini yerine getiremeyenlerin kendi devrimlerine ihanet emeler için tek bir adam aimaları yerlidir. Çünkü enternasyonalizme ihanet ile devrim dönüklüğü arasındaki sınır çizgisi çok sızıkır. II. Enternasyonal hainler, karşı devrim sallarına geçmeden herşeyden önce, emperyalist paylaşım savaşına destek vermede bu hainliklerini zaten ilan etmiş bulunuyorlardı. Şimdi, TC Ordusunun Güney işgal emiş bugünlere, Kürt savaşçılarından enternasyonal çağırısını gereken yanıt veremeyenler, yarı gelecekteki devrim hainliklerine ilan etmiş olacaklar.

Proletaryaya ve onun savaşçısı Leninistler devrim haini olarak anılmayacaklardır. Çünkü onlar, izemlerine düğün yapıyorlar, yapmaya devam edeceklerdir. Sirta onları düğün açısından, tayin edici son saldırıya dek güçleri korumak gerekir. Fakat en gerekli anda güçleri korumak adına onları kavgadan kaçınan proletarya, belli kendi gücünü korur ama, asla bu güç ile nihai saldırıyı gerçekleştiremez. Çünkü bu güçler er geç görün, proletaryanın kendi gücünü tüketir. Öyleyse güçlerin fiziki korunması değil, politiki olarak korunmasıdır esas olan. Başka türlü devrim kazanamı olmaz. Ya devrim için savaşacağız ya da onarsız bir ihanet çöküründe bulacağız.

Bir Okur

TKEP/Leninist ve 13 Mart GKB Eylemleri

13 Mart 1982'de katledilen Seyit Konuk, İbrahim Erhan Coşkun ve Necati Vardar Yoldaşların ve 6 Mayıs 1972'de idam edilen Denizlerin anılarına, ayrıca Kürdistan'da halen sürmekte olan operasyon ve katliamların protesto edilmesi amacıyla ve yine 31 Mayısın anısına TKEP/Leninist LGB ve 13 Mart GKB tarafından bir dizi eylem yapılmıştır. Bunları tarih sırasına göre yayınlıyoruz.

- 13 Martla ilgili eylemler**
 1- 9 Mart RP Kağıthane İlçe Teşkilatı'nın bombalanması.
 2- 10 Mart Yüzyıl Ülku Ocakları'nın bombalanması.
 3- 11 Mart Üsküdar Adliyesi'nin bombalanması.
 4- 11 Mart Avcılar MGV'nin bombalanması.
 5- 11 Mart Küçükçekmece Türkiye Gazetesi'nin bombalanması.
 6- 13 Mart Avcılar Parseller İş Bankası'nın bombalanması.
 7- 15 Mart Esenyurt Büyük Birlik Partisi'nin bombalanması.

- 6 Mayısla ilgili eylemler**
 1- 4 Mayıs Bağcılar MGV binasının bombalanması.
 2- 5 Mayıs Üsküdar Çiğnili Polis Karakolu'nun bombalanması.
 3- 5 Mayıs Beşiktaş İnzibat Bölge Komutanlığı'nın bombalanması.

- 4-7 Mayıs DYP Çekmeköy İlçe Teşkilatı binasının bombalanması.**
Kürtistan Operasyonuyla ilgili
 1- 18 Mayıs Bakırköy Askerlik Şubesi'nin bombalanması.
 2- 25 Mayıs Harbiye Ordu Evi'nin bombalanması.
 3- 11 Haziran Selimiye Kışlası'nın (1. Ordu Komutanlığı) bombalanması.

- 31 Mayısla ilgili eylemler**
 1- 1 Haziran Kasımpaşa Kuzey Deniz Sahası Komutanlığı Binasının bombalanması.
 2- 4 Haziran Beşiktaş MİT Binası ve Askeri Bina'nın bombalanması.

Ayrıca 13 Mart, 6 Mayıs ve 31 Mayıs günleri çeşitli semtlerde korsan gösteriler düzenlenmiş, bildiriler dağıtılmış, pankartlar asılmış, duvar yazılamaları yapılmıştır.

KURT HALKI YALNIZ DEĞİLDİR

Kürt Halkına yönelik faşist TC ordularının ve Kürt işbirlikçilerinin başlattığı cinasetlere her geçen gün daha büyük bir boyutta ulaşıyor. "Bahar Temelinde" adıyla yapılan operasyon TC ordularının en başarılı operasyonlarından biri olarak değerlendiriliyor. Operasyonun haber alan Kürt ila-keci Güney Kürdistan'daki, Kuzey Kürdistan'daki ve Türkiye cephesindeki tüm devrimci güçlerden basaldıkları karşısında sesiz kalmamaları ve sınırlı her alanları vükülmek gerektiğini çağırıyor yapıyor. Ve bu çağrının hemen ardından operasyon bastırıldı. Kürt Halkı, kuzul işbirlikçi halk ve TC ordusu tarafından büyük bir saldırıya uğradı.

Yine bunlar başlanırken Türkiye cephesinde tüm bir sessizlik hakim oldu. Kürt Halkına yönelik saldırılar, saldırılar yapıldık saldırı büyük bir sessizlik içinde gerçekleşti. Bu sessizlik bir emeryasyonun göstergesiydi, bu sessizlik bir dayanışma idi. Sanki herkes bu operasyona sessiz kalamak istemiyordu. Programlarında büyük panellerle silahlı mücadele, zorla savagı devrimci zor devrimci sınıklı bunları anlamışlardı. Birilen Demokratik Anıyınlarını açıklanacağı meşgulüldü, birleşti edilecek sınıklı devrimci öğütüldü, birileri hala faşistlerle mücadele Devrimci devrimci bunlarla sınıklı mücadele ve devrimci üslup görünmeye çağırıyor. Kürt Halkı hem tanklarla, toplarla hem de sessizlikle bu saldırılara karşıydı.

Tam bu sessizlik ortamından bir hareket çıkıyordu. "Pankart İhtikacı TC Ordusu Kürdistan'dan Devrim", "Kürt Halkı Yalnız Değildir" diyen bu ses TKEP/Leninist sesiydi. TKEP/Leninist'in kararlı, ilikeli, enternasyonalist sesiydi. Partizanlar ortayla koyduca ideolojisi, politik hat doğrultusunda Genç Komünistler olarak sınıklı amaçlarında yer alan 13 Mart Genç Komünistler Birliği bu ses ses verdi. Kürt Halkına yönelik öldürülenleri askeri binalara yönelik yapılmış bombalama eylemleri ile görünmeye çağırarak, bu eylemler aynı zamanda papay olarak verilmiş çağırarak "Ordu mu, sınıklı bir çağırarak devrimci devrimci bunlarla sınıklı mücadele ve devrimci üslup görünmeye çağırıyor. Kürt Halkı hem tanklarla, toplarla hem de sessizlikle bu saldırılara karşıydı.

Partizanlar TKEP/Leninist'in ideolojisi, politik hat doğrultusunda Genç Komünistler Birliği olarak sınıklı amaçlarında yer alan 13 Mart Genç Komünistler Birliği bu ses ses verdi. Kürt Halkına yönelik öldürülenleri askeri binalara yönelik yapılmış bombalama eylemleri ile görünmeye çağırarak, bu eylemler aynı zamanda papay olarak verilmiş çağırarak "Ordu mu, sınıklı bir çağırarak devrimci devrimci bunlarla sınıklı mücadele ve devrimci üslup görünmeye çağırıyor. Kürt Halkı hem tanklarla, toplarla hem de sessizlikle bu saldırılara karşıydı.

YASAMIN DEVRİMCI İÇ SAYAŞIMIZ
 KÜRT HALKI YALNIZ DEĞİLDİR
 13 MART GKB MK

Basından sonra orduevine de saldırı

Gazete ve televizyon binalarına yönelik silahlı saldırılara her geçen gün bir yenisi daha eklenirken, önceki gece de İstanbul Harbiye Orduevi bombalandı. Saldırıda şans eseri ölen ve yaralı olmadı

Devrimci haberciler polisten
 Yalvarık 700 devrimci haberciler İstanbul Harbiye Orduevi'nin bombalanması üzerine 2000 kişi sokaklara çıktı. Saldırıya ilişkin soruşturma ise devrimci gazetecilerin, devrimci yoldaşların tutulmasıyla başladı.

İstanbul'da bombanın sakını
 İSTANBUL (Devrimci Haberciler) İstanbul'da bombanın sakını...
Zeytinburnu'nda olaylı gece
 Zeytinburnu'nda olaylı gece...
Orduyevinde silahlı saldırı
 Orduyevinde silahlı saldırı...
Rehif merkezine bombalı saldırı
 Rehif merkezine bombalı saldırı...
Mabekemeye ses bombası
 Mabekemeye ses bombası...

İstanbul'da bombanın sakını
 İSTANBUL (Devrimci Haberciler) İstanbul'da bombanın sakını...
Zeytinburnu'nda olaylı gece
 Zeytinburnu'nda olaylı gece...
Orduyevinde silahlı saldırı
 Orduyevinde silahlı saldırı...
Rehif merkezine bombalı saldırı
 Rehif merkezine bombalı saldırı...
Mabekemeye ses bombası
 Mabekemeye ses bombası...

CHE...

DEVRİMLER SÜRÜYOR!

Önemli olanın devrim olduğunu, bizlerin tek başına hiçbir değer taşımadığımızı unutmayın.

CHE

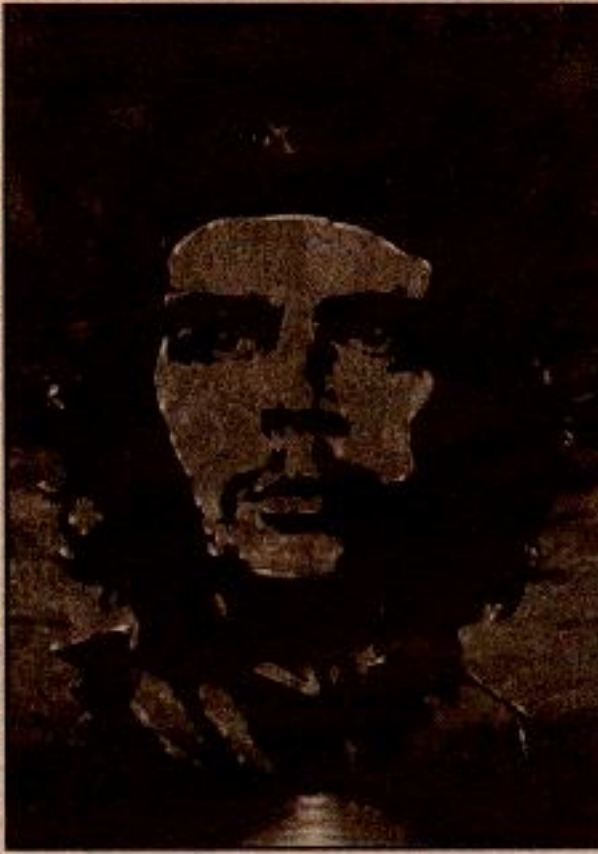
Enternasyonalist komünist savaşçı Ernesto Che Guevara, ABD emperyalizma ve kukla güçlerce öldürüldüğünün 30. yıldönümünde, bütün ülkelerdeki yoldaşları tarafından eylemlerle anılıyor. Milyonlarca insan bu soylu komünizmin bıraktığı eseri temsillemek ve sonuna kadar götürmek için bir kere daha savaş anıtı içerektir. Che'nin uğruna savaştığı ve yaşamını verdiği devrim ve kurtuluş davası bütün ülkelerin ezilen ve sömürülen halklarının ortak davası olarak en çetin süreçlerden geçerek sürüyor. Bütün dünyada emperyalist-kapitalist sömürü ve zulmü ortadan kaldırmak, insanın insan üzerindeki egemenliğini yoketmek için enternasyonalist komünistlerce verilen savaş, Che ile aynı sözü birlikte söylemektir. Che en çok bunu isterdi. Her kıtada ve her ülkede ya da en uzak kıyılarda çarpışmak, halkların devrimci eyleminin bir parçası olmak onun istediği şey buydu. O kadar.

Che çok kısa yaşadı ama Deniz Gezmiş'in söylediği gibi: "önemli olan çok yaşamak değil, yaşadığı süre içinde fazla şeyler yapabilmektir." Komutan Che, kısa yaşamında, Kıtta Amerika halklarına ve bütün dünya halklarına çok şeyler verdi. Devrimlerini yaygınlaştırmak için yaşam boyunca savaştı, daha uzun yaşasaydı, daha çok savaşaraktı. Ancak Che gibi devrimciler, bazen ölümlerle, yaşantıları kadar halkların kurtuluşuna hizmet ederler. Devrimci önder Che ölümlü ile birlikte, birinci insan devrim yoluna atıldı, devrimci hareket büyük bir güç kazandı. Ölümünün üzerinden tam 30 yıl geçti. O günden bütün kıtalardaki halkların içinde mücadele bayrağıdır, direniş sembolü ve zafer marşidir. İşte bunun için O'nu öldürdüler, gün geçtikçe küçülüyor. Komutan Che ise halkların hücum kıtalına komuta ediyor. Düşmanları bu büyük insanla olan savaşım kaybettiler. Che kazandı.

Bir devrimcinin, dünyanın her ülkesinde, ülkelerin her köşesinde halklar ve devrimciler tarafından her geçen süre içinde daha fazla benimsenmesinin ve sevilmesinin anlamı nedir? Bunun anlamı açıktır. Bugünkü özel mülkiyet temelindeki sömürü ve baskı dünyasını silahlı mücadele temelindeki zora dayalı devrim politikası yıkma sistemi devamsı ediyor. Che, yaşam ve düşünceleriyle bunu söyledi, gösterdi. O, halkları, sömürücü güçlere karşı mücadele yolunu gösterdiği için, her geçen gün, mücadeleci halklar tarafından benimseniyor, seviliyor, görüşleri özümleiyor. Che halkların dünyayı değiştirmeye eylemiyle birleşmiştir. Komutan Che, tarihin ölenlenmez akışında, sömürsüz ve sınıfsız bir geleceğe doğru her zamanki yirityışında.

Kurtuluş uğruna mücadele eden halklar için tek çözümün silah-

lı savaş olduğuna inanıyoruz..." diyen Che'nin her gün daha güçlü biçimde halklar tarafından sevilmesinin ve benimsenmesinin tek nedeni, söylediklerinin halklar tarafından doğrulanmasıdır. Kitleler ihmal, utlaşmacı, banyo yol izleyenleri değil, silahlı savaş yoluna gosterenleri ölüyor. Kitleler ihmal çizgide değil, "aşırı" çizgi denen devrimci çizgide yürüyor. Kapitalizmle bütünleşen ve sosyal reformist bir çizgi izleyenlerin marksizm-leninizmde "aşırı" olarak nitelendirildikleri ne kadar şey varsa, aslında, bu "aşırı"ların devrimci-lik olduğunu artık hepimiz biliyoruz. Che'nin söylediği silahlı mücadele çizgisinin bütün kıtalarda yeni taraftar bulmasının bir anlamı da, silahlı mücadele biçiminin evrensel olmasıdır. Bütün ülkelerin

ülkelerin ve halkların mücadelesi, evrensel silahlı mücadele çizgisi olan "aşırı" çizgide geliyiyor.

Tarihte pek çok devrimcinin başına gelen, devrimci önder Che'nin de başına geliyor. Devrimci önderleri katletmek, onların düşüncelerini ölmek için elinden geleni yapanlar, bunu başaramayınca, bu sefer öldüklerinde, onları "göklere" çıkartarak, öldürmeği deniyorlar. Che'nin düşmanları da 30 yıldır bunu yapmaya çalışıyorlar. Bunu da en çok "sosyalizm kaçaklarına" yapıyorlar. Silahlı mücadele çizgisine karşı tavır alanlar, devrimden ve komünizmden vazgeçenler ve sonunda burjuvazinin müttefiki olanlar, Che'yi "göklere" çıkartarak, bu büyük devrimciyi yeniden öldürmeye çalışıyorlar. Onlar, Che'yi "aşırı" yollarıyla değil, "romantik" yollarıyla kabul etmeye hazırılar. Onlar, Che'yi silahlı mücadele çizgisiyle işe baş bir biçimde kabul etmeye hazır değiller. Burjuvazinin bu yedek güçleri, Türkiye'de de aynı silahlı mücadele çizgisinde yürüten Deniz Gezmiş'i, aynı burjuva yöntemlerle öldürmeye gayret ettiler. Che ve Deniz de asıl olan "aşırı"lardı, silahlı mücadeledir. Devrimler "aşırı" çizgi denen devrimci çizgide gerçekleşir.

Devrimci Komutan Ernesto Che Guevara ile aynı mücadele anlayışına sahip olan TKEP/Leninist, komünist savaşçı eylemlerle ve haşka etkinliklerle yaşatmak için 1 Haziran 1997'den itibaren, yıl sonuna kadar eylem günleri düzenlemeye karar verdi. Bu tarihten sonra, bütün etkinliklerde Che'ne çıkartılacak, politik, toplumsal ve askeri eylemlerle adı ve amaçları kışkır anlatılacaktır. Devrimci konumda olan ya da devrimci konumda kalmak isteyen bütün güçleri "Che!" Devrimler Sürüyor...! adı altında mücadele günlerine çağırıyoruz.

CHE GİBİ OLUN, İMKANSIZI GERÇEKLEŞTİRİN!

TKEP/LENİNİST MERKEZ KOMİTESİ